

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Son savaş çok
ateşli geçecek...

RAKİPLER

1962'DEN BERİ

akirakitap

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

VI KEELAND

"Elinizden bırakmak istemeyeceksiniz."

—*Book Addict Reviews*

"Her sayfası sizi mest edecek."

—*CNC Bookish Vibes*

"Bu ikili arasındaki çekim resmen sayfalardan taşıyor."

—*Cat's Guilty Pleasure*

"Rakipler, bir romans kitabından isteyebileceğiniz her şeye sahip – sağlam bir hikâye, harika karakterler, yoğun bir çekim ve eğlence. Vi Keeland kitapları arasında en seksi olanı resmen bulduk."

—*Kindle Crack Book Reviews*

tarama & düzenleme
akira

◆ RAKIPLER ◆

Rakipler
Özgün Adı | *The Rivals*
Vi Keeland

Yabancı Yayınları | 399

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Ece Yücesoy, Ece Çavuşlu
Düzeltili | Elif Nihan Akbaş
Kapak Uygulama ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Aralık 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7550-72-7

Türkçe Çeviri © Neslin Gizem Efeoğlu, 2021
© Yabancı Yayınları, 2021
© Vi Keeland, 2020

Sertifika No: 46603

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

VI KEELAND

Çeviren
Neslin Gizem Efeoğlu

“Beni sev ya da benden nefret et, ikisi de benim lehime.
Beni seversen, daima kalbinde olurum..
Benden nefret edersen, daima aklında olurum.”

—Anonim

1

Sophia

“BEKLEYİN!”

Kapı görevlisi naylon kayışı bir direktan diğerine çekerek yerine oturttu ve kapıya olan geçişi engelledi. Kafasını kaldırıp kaşlarını çatarak baktığında, beni bavulumu peşimden sürükleyerek ona doğru koşarken buldu. A terminalinden C terminaline kadar koşmuştum ve günde iki paket sigara içen tiryakiler gibi nefes nefese kalmıştım.

“Özür dilerim, geç kaldım. Lütfen uçağa binebilir miyim?”

“Son çağrı on dakika önceydi.”

“İlk uçuşum rötar yaptı ve dış hatlar terminalinden buraya kadar koşmak zorunda kaldım. Lütfen, sabah New York’ta olmam lazım ve bu son uçuş.”

Kadın anlayış gösterecek gibi durmuyordu ve çok çaresizdim.

“Dinle,” dedim. “Erkek arkadaşım beni geçen ay terk etti. Yarın sabah yeni bir işe başlayabilmek üzere Londra’dan henüz döndüm – babam için çalışacağım ki kendisiyle *hiç* iyi geçinemiyoruz. Benim kalifiye olmadığımı düşünüyor ve büyük ihtimalle de haklı ama benim gerçekten Londra’dan hemen defolup gitmem lazım.” Başımı iki yana salladım. “Lütfen o uçağa binmeme izin ver. İlk iş günümde geç kalamam.”

Kadının ifadesi yumuşadı. “Bu havayolunda tamamen kendi çabamla iki yıldan az bir sürede yöneticiliğe yükseldim ama babam beni her gördüğünde kariyerimin nasıl gittiğini değil, uygun bir erkekle tanışıp tanışmadığımı soruyor. Bekle de uçağın kapısını kapatmadıklarından emin olayım.”

Masaya doğru yürüyerek telefonu kaldırdığında rahatlayarak nefesimi bıraktım. Geri geldi ve geçiş kayışını açtı. “Bana biniş kartını ver.”

“Sen harikasin! Çok teşekkür ederim.”

Telefonumdaki barkodu sisteme okuttuktan sonra göz kırparak geri verdi. “Git ve babana haksız olduğunu kanıtla.”

Körükte hızlıca koşarak uçağa bindim. Koltuğum 3B’ydi ama baş üstü dolapları tamamen dolmuştu. Uçuş görevlisi yanıma yaklaştı, hâlimden hiç memnun görünmüyordu.

“Bavulum için başka yer gösterebilir misiniz?”

“Şu an her yer dolu. Bagaj bölümüne almalarını istemem gerekecek.”

Etrafıma baktım. Sanki uçağın kalkmasını ben engelliyordum gibi, oturan tüm yolcuların gözleri benim üstümdeydi. *Ah, belki de engelliyordum.* İç geçirerek kendimi gülümsemeye zorladım. “Harika olur. Teşekkürler.”

Uçuş görevlisi bavulumu aldığı anda, boş koltuğun koridor tarafında olduğunu gördüm. Cam kenarı olan koltuğu seçtiğime yemin edebilirdim. Biniş kartımı ve koltuk üstündeki numaraları tekrar kontrol ettikten sonra, yol arkadaşım ile konuşmak için eğildim.

“İl... Pardon. Sanırım benim yerimde oturuyorsunuz.”

Kafasını *Wall Street*’e gömmüş olan adam gazeteyi aşağı indirdi. *Benim* koltuğumda otururken sanki sinirlenmeye hakkı varmış gibi bir de dudaklarını birbirine bastırmıştı. Yüzünün tamamını görmem birkaç saniyemi aldı. Gördüğümdeyse ağzım açık kaldı ve koltuk hırsızının dudakları kıvrılarak kendini beğenmiş bir sırıtışa dönüştü.

Hayal gördüğümü umarak birkaç kere gözlerimi kırıştırdım.

Hayır.

Hâlâ oradaydı.

Of.

Başımı iki yana salladım. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Seni görmek güzel, Fifi."

Hayır. *Sadece hayır.* Geçtiğimiz birkaç hafta yeteri kadar boktandı. Bu yaşanıyor olamazdı.

Weston Lockwood.

Tüm uçuşlar içinde, tüm lanet olası insanlar arasında nasıl onun yanındaki koltuğa denk gelmiş olabilirdim? Bu acımasız bir şaka olmalıydı.

Boş bir koltuk bulmak için etrafıma baktım. Ama tabii ki yoktu. Bagajımı aldığı için hiç memnun olmayan uçuş görevlisi yanımda belirdi, şimdi daha da huzursuz görünüyordu.

"Bir problem mi var? Geçitten ayrılabilmek için sizin yerinize oturmanızı bekliyoruz."

"Evet. Buraya oturamam. Başka boş koltuk var mı?"

Kadın ellerini beline koydu. "Tek boş koltuğumuz burası. Gerçekten artık oturmanız gerekiyor, hanımefendi."

"Ama..."

"Eğer yerinize oturmazsanız güvenliği çağırarak zorunda kalacağım."

Dönüp Weston'a baktım, pislik herif gülümseyecek kadar küstahtı.

"Yerimden kalk," dedim dik dik bakarak. "En azından benim olan cam kenarı koltukta oturmak istiyorum."

Weston uçuş görevlisine baktı ve o parlak gülümsemelerinden birini gösterdi. "Ortaokuldan beri bana karşı bir şeyler hissediyor. Onun duygularını gösterme tarzı böyle." Kalkarken göz kırptı ve eliyle koltuğu gösterdi. "Lütfen, yerimi alabilirsin."

Gözlerini o kadar sert kıstım ki neredeyse yırtılacaklardı. "Sadece yolumdan çekil." Vücutlarımız temas etmeden onun etrafından dolanarak cam kenarına geçmeye çalıştım. Oflayarak çantamı önümdeki koltuğun altına yerleştirdim ve kemerimi bağladım.

Uçuş görevlisi hemen uçuş öncesi güvenlik duyurularını yapmaya koyuldu ve uçak geçitten ayrılmaya başladı.

Pislik yol arkadaşım bana doğru eğildi. "İyi görünüyorsun, Feef. Görüşmeyeli ne kadar oldu?"

Derin bir nefes aldım. "Belli ki yeterince uzun zaman olmamış, şu an yanımda oturduğuna göre."

Weston sırttı. "Hâlâ ilgilenmiyormuş gibi yapıyorsun, ha?"

Gözlerimi devirdim. "Hâlâ hayal görüyorsun belli ki."

Maalesef gözlerim o tarafa kayınca, tüm hayatım boyunca nefret ettiğim o adama yakından baktım. Görünüşe göre pislik daha da yakışıklı olmuştu. Weston Lockwood gençliğinde çok çekici bir oğlandı. Bunu inkâr etmek imkânsızdı. Ama yanımda oturan adam düpedüz muhteşemdi. Erkeksi çene hattı, Roma heykellerini andıran kalkık burnu ve davetkâr, büyük, buzul mavisi gözleri. Teninde haşın bir bronzluk vardı ve gözlerinin kenarındaki küçük kırışıklıkları –*sebebini Tanrı bilir*– aşırı seksi buluyordum. Dolgun dudaklarını çevreleyen, dünden kalma görünen kirli sakalının ve siyah saçlarının muhtemelen tıraşa ihtiyacı vardı. Ama dağınık görünmek yerine, Weston Lockwood'un stili kurumsal hayatın o sıkı ve muntazam düzenine meydan okuyordu. Normalde hiç benim tipim değildi. Yine de o pisliğe bakmak, beni tipim olan erkeklere en başta çeken şeyin ne olduğunu düşünmeye itti.

Bir pislik olması çok kötüydü. *Ve bir Lockwood olması*. Bu iki durum birbirinden ayrılamazdı çünkü bir Lockwood olmak, zaten pisliğin teki olmak demektir.

Kendimi, bakışlarımı önümdeki koltukta tutmaya zorladım ama Weston'ın bakışlarını üzerimde hissediyordum. En sonunda yok sayılamayacak bir hâle geldiğinde oflayarak ona döndüm.

"Uçuş boyunca bana mı bakacaksın?"

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Belki. Kötü bir manzara değil."

Başımı iki yana salladım. "Kafana göre takıl. Benim yapacak işlerim var." Önümdeki koltuğun altına uzanıp çantamı aldım.

Planım uçuş boyunca Countess hakkında araştırma yapmaktı. Ama bilgisayarımın çantamın içinde olmadığını çabucak fark ettim. Onu bavulumun ön kısmına koymuştum çünkü bavulumun benimle birlikte baş üstü dolabında olacağını düşünmüştüm. *Harika*. Şimdi bilgisayarım diğer bavullarla birlikte bagaj bölümündeydi. Tek parça hâlinde bana ulaşma şansı ne kadardı – tabii hâlâ bavulumun içinde olursa? Ve tüm bu lanet uçuş boyunca kendimi meşgul etmek için ne yapacaktım? Bunun yanı sıra yarın sabah Countess’ın avukatlarıyla yapılacak toplantıya bundan daha az hazırlıklı olamazdım. Otele ulaştığımda, bütün dosyaların üstünden geçebilmek için gecenin çoğunda uyanık kalmak zorundaydım artık.

Mükemmel.

Tamamıyla mükemmel.

Panik olmaktansa, ki benim tipik çalışma tarzım budur, gece uykumu alamayacağım için uçuş boyunca uyumaya karar verdim. Gözlerimi kapadım ve uçağın kalkmasıyla birlikte biraz dinlenmeye çalıştım. Ama yanımdaki adama dair düşünceler rahatlamamı engelliyordu.

Tanrım, ondan hiç hoşlanmıyordum.

Benim tüm ailem onun tüm ailesinden nefret ediyordu.

Kendimi bildim bileli, bizler Hatfield ve McCoy aileleriydik. Ailelerimizin düşmanlığı büyükbabalarımıza dayanıyordu. Buna rağmen, çocukluğum boyunca aynı sosyal çevrede yer almıştık. Weston ve ben aynı özel okula gitmiştik, birbirimizi bağış etkinliklerinde ve sosyal aktivitelerde görüyorduk, hatta ortak arkadaşlarımız vardı. Evlerimiz birbirinden sadece birkaç sokak ötedeydi. Ama tıpkı babalarımız ve büyükbabalarımız gibi, aramızdaki mesafeyi olabildiğince uzak tutmuştuk.

Tabii o tek sefer dışında.

Korkunç ve devasa bir hata olan o gece.

2

Sophia

“YANLIŞ YÖNE GİDİYORSUN, FİFİ.”

Dördüncü katta asansörden indiğimde Bay Harika’nın ta kendisi tarafından karşılandım.

“Git başımdan, Lockwood.”

Az önce indiğim asansöre bindi ama öne çıkarak kapının kapanmasını engelledi. “Sen bilirsin ama 420 numaralı toplantı odasında kimse yok,” dedi omuzlarını silkerek.

Arkamı döndüm. “Neden?”

“Toplantıyı otelin avukatının ofisine almışlar – şehir merkezinde, Flatiron’da.”

Ofladım. “Dalga mı geçiyorsun? Kimse benimle iletişime geçmedi. Neden yeri değiştirmişler?”

“Bilmiyorum. Sanırım oraya gittiğimizde öğreneceğiz.” Weston paneldeki düğmeye basmayı bıraktı ve asansörün içine doğru adım attı. “Ben gidiyorum. Geliyor musun? Başlangıç saatini ertelemiyorlar ve trafik tam anlamıyla felâket olacak.”

Omzumun üzerinden toplantı salonuna doğru baktım. Etrafta hiç kimse yoktu. İç geçirerek asansöre bindim. Weston kabinin içinde hemen arkamdaydı ama kapı kapanır kapanmaz bana doğru bir adım attı.

“Ne yapıyorsun?”

“Hiçbir şey.”

“Pekâlâ, geri çekil. Bu kadar yakınımda durma.”

Weston sinsice güldü ama kımıldamadı. Ne kadar güzel koktuğunu fark etmemden nefret ettim – yeni kesilmiş meşe ağacı ve deri kokusunun tınılarını da taşıyan temiz bir kombinasyon. Lanet olası kapılar yeterince hızlı açılmıyordu. Açıldıkları an dışarı fırladım. Lobiye adım attığımda arkama bakmadan ön kapıya doğru hızla ilerledim.

Kırk dakika sonra, on dakikada yarım bloktan fazla ilerleyemediğimiz bir taksi yolculuğu teşebbüsünün ardından, sonuncusu fırından yeni çıkmış enfes sidik gibi kokan, cehennem sıcaklığı iki metro yolculuğunun sonunda aceleyle Flatiron’ın lobisine girdim.

“Barton ve Fields Avukatlık Bürosu’nun hangi katta olduğunu söyleyebilir misiniz acaba?” diye sordum resepsiyon görevlisine.

“Beşinci kat,” dedi uzun bir sırayı göstererek. “Ama bugün asansörlerimizden biri çalışmıyor.”

Zaten geç kalmıştım ve bekleyecek zamanım yoktu. İç geçirerek güvenlik görevlisine, “Merdivenler nerede?” diye sordum.

Dosyalarla dolu bir deri çantayla beraber el çantamı da taşıyarak yüksek topuklu ayakkabılarımla beş kat merdiveni çıktıktan sonra Countess’in hukuk firmasının çift kanatlı cam kapısına yaklaştım. Resepsiyon görevlisi birine yardım ediyordu ve sırada iki kişi daha vardı, ben de telefonumdan saate baktım. Yeri haber vermeden değiştirdikten sonra toplantıya zamanında başlamadıklarını umuyordum. Hem bildirmeden bunu nasıl yapabilirlerdi? Muhtemelen Weston’ın da buraya gelmesi benim kadar uzun sürmüştü. Sonunda sıra bana geldiğinde görevliye yaklaştım.

“Merhaba. Adım Sophia Sterling. Elizabeth Barton’la bir görüşmem var.”

Görevli başını iki yana salladı. “Bayan Barton bu sabah bir toplantı için ofis dışında. Randevunuz saat kaçtaydı?”

“Aslında toplantımız Countess’ta olacak şekilde planlanmıştı ama buraya alındı.”

Kadın kaşlarını çattı. “Bu sabah geldiğimde onu çıkarken gördüm. Ama bir kez daha kontrol edeyim. Belki de ben kahve almaya gittiğimde geri gelmiştir.” Klavyesinde birkaç tuşa bastı ve kulaklığını çıkarmadan önce bir dakika boyunca gelen sesi dinledi. “Cevap vermiyor. Odasını ve toplantı salonunu da bir koşu kontrol edip size geri döneceğim.”

Birkaç dakika sonra, takım elbiseli bir kadın ile resepsiyon görevlisi ofisin arka tarafından çıktı. “Merhaba. Ben Serena, Bayan Barton’ın asistanıyım. Toplantınız bugün şehrin yukarı yakasında, Countess’ta. 420 numaralı odada.”

“Hayır. Ben de tam oradaydım. Başlangıçta planlanan yer orasıydı ancak toplantı buraya taşındı.”

Kafasını iki yana salladı. “Üzgünüm. Bunu size kim söylediye yanlış bilgi vermiş. Elizabeth’i demin cep telefonundan aradım ve teyit ettim. Toplantı sabah 9’daydı, neredeyse bir saat önce başladı.”

Ayaklarımdan yükselip beynime çıkan ateşi hissedebiliyordum. *O lanet olası Weston’ı öldüreceğim.*

“Geç kaldığım için çok üzgünüm,” dedim içeri girerken.

Toplantı masasının başında oturan kadın –Countess’ın baş hukuk danışmanı Elizabeth Barton olduğunu tahmin ediyordum– saatine baktı. Yüz ifadesi sertti. “Belki de toplantıya zamanında gelen biri, kaçırdığınız şeyleri size iletme nezaketini gösterir,” dedi. “Neden on dakika ara vermiyoruz, tekrar bir araya geldiğimizde tüm sorularınızı yanıtlayacağım.”

Weston gülümsedi. “Bayan Sterling’in boşluklarını doldurmaktan memnuniyet duyarım.”

Avukat ona teşekkür etti. Kadın ve daha önce hiç görmediğim iki adam dışarı çıkıp beni Weston’la yalnız bıraktılar. En azından kadın odadan çıkana kadar öfke patlaması yaşamamak için tüm

gücümü kullandım. Weston kendisinin de hasarsız bir şekilde buradan çıkıp mola verebileceğini zannederek ayağa kalktı.

Hayatta olmaz.

Dışarı çıkamasın diye kapının önünde durdum.

"Seni pislik!"

Kibirli bir gülümsemeyle ceketinin düğmelerini ilikledi. "Sana Wharton'da hiçbir şey öğretmediler mi? Savaşta ve aşka her şey mubahtır, Fifi."

"Bana öyle seslenmeyi kes!"

Weston pahalı takımının kolundaki hayali bir ipliği aldı. "Kaçırdığın şeyler hakkında bilgilendirmemi ister misin?"

"Başka şansım varmış gibi, pislik. Çünkü burada olmamam senin suçun."

"Sorun değil." Ellerini kavuşturup tırnaklarına baktı. "Akşam yemeğinde."

"Seninle akşam yemeği yemeyeceğim."

"Hayır mı?"

"Hayır!"

Omuz silkti. "Sen bilirsin. Centilmen olmaya çalışıyordum. Ama doğrudan süitime gelmeyi tercih ediyorsan ona da uyarım."

"Sen aklını kaçırmışsın," dedim kıkırdayarak.

Öne doğru eğildi. Yolunu kapattığım için gidecek hiçbir yerim yoktu. Ama ona irkildiğimi görme zevkini yaşatmayacaktım. Bu yüzden *hâlâ enfes kokan* budala, dudaklarını kulağıma yaklaştırdığında yerimden kıpırdamadım. "Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırladığını biliyorum. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi *nefret seksiydi.*"

"Eminim başka türlü bir deneyimin olmamıştır. Çünkü akli başında kimse senden hoşlanmaz," dedim dişlerimi sıkarak.

Kafasını geri çekip bana göz kırptı. "Bu öfkeni kaybetme. Yakında bunu güzelce kullanacağız."

O akşam saat sekiz olduğunda gerçekten bir içkiye ihtiyacım vardı. Gün hiç bitmeyecek gibi gelmişti.

Otelin restoranındaki barmene, “Bara yemek sipariş edebilir miyim yoksa masaya mı geçmem gerekiyor?” diye sordum.

“Bara sipariş verebilirsiniz. Size bir menü getireyim.”

Ortadan kayboldu ve ben bir tabureye yerleştim. Devasa çantamdan not defterimi çıkararak babamın son yirmi dakikada söylediği her şeyi yazmaya başladım. *Söylediği* derken lafın gelişi tabii. Çünkü telefona cevap verdiğim andan itibaren tek yaptığı bana bağırmaktı. Bir merhaba bile yoktu – soru üstüne soru sorarak nutuk atmaya başlamıştı. Bunu *anca mı yapmıştım* veya *şunu hâlâ yapmamış mıydım...* Birkaç kelimeyle de olsa cevap verebileceğim kadar nefeslenmemişti bile.

Babam, büyükbabamın Countess’la ilgilenmem için beni görevlendirmiş olmasından *nefret* ediyordu. Eminim yerime üvey kardeşim Spencer’ı tercih ederdi. Spencer herhangi bir şekilde benden daha yetkin olduğundan değil –bir Ivy League okuluna yeterince bağıшта bulunursanız, mucizevi bir şekilde herkesi aldıklarını görürdünüz– sadece babamın kuklası olduğu için.

Cep telefonumun ekranında Scarlett’ın adını gördüğümde, çok ihtiyaç duyduğum bir mola için kalemimi bıraktım.

“Orada gecenin biri değil mi?” diye sordum.

“Aynen öyle ve pestilim çıktı.”

Gülümsedim. En yakın arkadaşım Scarlett *o kadar* İngilizdi ki bazı kelimeleri onun aksanından duymayı çok severdim.

“Şu anda senin korkunç aksanını duymaya ne kadar ihtiyacım vardı bilemezsin.”

“Korkunç? Ben kraliyet İngilizcesi konuşuyorum, canım. Sense avam tabakasının. Manhattan ve Tall Island arasında sıkışıp kalmış o korkunç bölgedeki gibi.”

“Orası *Long*’ Island. Tall Island değil.”

“Her neyse.”

* İngilizcede “tall” ve “long” kelimelerinin ikisi de “uzun” anlamına gelmektedir. -çn

“Nasıl gidiyor?” diye sordum gülerek.

“Eh, işe yeni bir kadın aldık ve onun, tek arkadaşım olan senin olası bir yedeğin olabileceğini düşündüm. Ama sonra geçen hafta sonu sinemaya gittiğimizde tangasının izlerini gösteren bir *taft* giyerek geldi.”

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. “Ah, Tanrım. Hiç iyi değil.” Scarlett moda sektöründe çalışıyordu ve Anna Wintour’u bile rüküş tarza karşı hoşgörülü gösteriyordu. “Hadi kabul edelim. Yeri doldurulamaz biriyim.”

“Kesinlikle öylesin. Peki New York’tan sıkılıp Londra’ya dönmeye karar verdin mi?”

“Londra’dan ayrılalı yirmi altı saat anca oldu,” dedim kıkırdarak.

“Yeni işin nasıl gidiyor?”

“Eh, otelin avukatıyla olan görüşmeye ilk günden geç kaldım çünkü otelin diğer bölümünün sahibi olan ailenin temsilcisi, olmayacak işlerin peşinden koşmama neden oldu.”

“Ve bu, *elli yıl önce* otelin sahibi olan kadını düzen adamın ailesi, aynı zamanda büyükbaban da aynı kadını düzüyordu, değil mi?”

“Evet,” dedim gülerek. Durum bundan biraz daha karışık olsa da Scarlett haksız değildi. Elli yıl önce büyükbabam August Sterling, en iyi iki arkadaşı Oliver Lockwood ve Grace Copeland ile birlikte bir otel açmıştı. Hikâyeye göre büyükbabam Grace’e âşıktı ve yeni yıl arifesinde evlenmek üzere nişanlanmışlardı. Düğün günü Grace, mihrapta büyükbabama onunla evlenemeyeceğini söylemiş ve Oliver Lockwood’a da âşık olduğunu itiraf etmiş. İki adamı da sevdiği için ikisiyle de evlenmeyi reddetmiş çünkü ona göre evlilik kalbini bir erkeğe adamak demekmiş ve onun kalbi tek bir kişiye ait değilmiş.

İki adam da yıllarca onun aşkı için savaşıyorlar ama nihayetinde kimse kadının kalbinin yarısını diğerinden alamamış ve üçü de sonunda kendi yollarına gitmişler. Büyükbabam ve Oliver Lockwood, hayatlarını otel imparatorlukları inşa ederek ve

birbirlerini yenmeye çalışarak harcayan amansız rakipler hâline gelirken, Grace çabalarını oteller zinciri kurmak yerine tek bir lüks otel kurmaya yoğunlaştırmış. Üçü de kendi alanlarında son derece başarılı olmuşlar. Sterling ve Lockwood aileleri, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük otel sahipleri hâline gelmiş. En başta üçünün birlikte üstünde çalıştıkları otel Grace'in tek oteli olmasına rağmen Countess alabildiğine uzanan Central Park manzarasıyla dünyanın en değerli otellerinden biri hâline gelmişti. Şu an Four Seasons ve Plaza'nın rakibiydi.

Üç hafta önce Grace kanserle olan uzun savaşını kaybettiğinde, ailem onun Countess'ın yüzde kırk dokuzunu büyükbabama ve yüzde kırk dokuzunu Oliver Lockwood'a bıraktığını öğrenince şok oldu. Geri kalan yüzde ikilik kısım bir hayır kurumuna bırakılmıştı ve onlar da en fazla teklif veren aileye hisselerini devredecekti ki bu durum ailelerden birine, otel üstünde çok önemli olan yüzde elli birlik bir kontrol üstünlüğü sağlayacaktı.

Grace Copeland hiç evlenmemişti ve ben onun bu son hareketini güzel bir Yunan trajedisi finaline benzetiyordum – tabii dışarıdan bakınca, yüz milyonlarca dolar değerindeki bir oteli elli yıldır konuşmadığınız iki adama bırakmak çılgınca gelebilirdi.

"Ailen kafayı yemiş," dedi Scarlett. "Biliyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle biliyorum," dedim gülerek.

Son randevusunun nasıl geçtiği ve tatil için nereye gitmeyi düşündüğü hakkında biraz konuştuk ve sonra iç geçirdi.

"Aslında sana bir haber vermek için aradım. Şu anda neredesin?"

"Oteldeyim. Daha doğrusu Countess Otel'de, ailemin bir kısmına sahip olduğu otel. Neden?"

"Odanda alkol var mı?"

"Eminim vardır. Ama ben odamda değilim; alt katta bardayım. Neden?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Çünkü sana bunu söyledikten sonra ihtiyacın olacak."

"Neyi söyledikten?"

"Liam'la ilgili."

Liam eski sevgilimdi. Batı Londra'da bir oyun yazarıydı. Bir ay önce ayrılmıştık. Her ne kadar bunun benim için en iyisi olduğunu bilsem de, adını duymak göğsümde bir ağrıya neden oluyordu.

"Ne olmuş ona?"

"Bugün onu gördüm."

"Tamam..."

"Dili Marielle'in boğazının derinliklerindeydi."

"Marielle mi? Hangi Marielle?"

"İkimizin de tanıdığı sadece bir Marielle olduğundan oldukça eminim."

Şaka yapıyor olmalısın. "Kuzenim Marielle'i mi kastediyorsun?"

"Ta kendisi. Tam bir fahişe."

Safranın boğazımda yükseldiğini hissettim. Nasıl yapabiliirdi? Ben Londra'da yaşarken epey yakındık.

"En kötü kısmı bu değil."

"Daha kötü olan ne?"

"Ortak bir arkadaşına ne kadar süredir takıldıklarını sordum ve bana altı aya yakın olduğunu söyledi."

Kendimi fiziksel olarak hasta gibi hissettim. Üç veya dört ay önce Liam'la işler ters gitmeye başladığında arabasının arka koltuğunda kırmızı Burberry bir trençkot bulmuştum. Kız kardeşine ait olduğunu söylemişti. O zaman şüphelenmek için bir nedenim yoktu. Ama Marielle'in kesinlikle kırmızı bir trençkotu vardı.

Bir süre sessiz kalmış olmalıyım.

"Orada mısın?" diye sordu Scarlett.

"Evet buradayım," dedim derin bir nefes vererek.

"Üzgünüm, canım. Bilmen gerektiğini düşündüm, böylece o fahişeye iyi davranmazsın."

Bir süredir kuzenimi aramayı da istiyordum. Şimdi, yoğunluğumdan dolayı arayamadığım için mutluydum.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Her zaman arkanda olduğumu biliyorsun."

Hüzünle gülümsedim. "Biliyorum. Teşekkürler, Scarlett."

"Ama iyi haberlerim de var."

Bana anlattıklarından sonra hiçbir şeyin beni neşelendirebileceğini düşünmüyordum. "Neymiş?"

"Kıdemli editörlerimden birini kovdum. Bazı tasarımcıları ırklarından dolayı yayımlamaktan kaçındığını öğrendim."

"Ve bu senin iyi haberin mi?"

"Pek sayılmaz. İyi haber şu ki, programında yapması gereken bir sürü iş vardı ve benim bunları tamamlamak için milyonlarca saat çalışmam gerekecek."

"İyi haberin ne anlama geldiğini bilmediğini düşünüyorum, Scarlett."

"İki hafta içinde New York'ta gerçekleşecek olan moda şovunun da ele almam gereken milyonlarca işten biri olduğunu söylemiş miydin?"

Gülümsedim. "New York'a geliyorsun!"

"Doğru. O yüzden bana büyükbabanın sikinin şimdi yarısına sahip olduğu o aşırı pahalı otelde bir oda ayır. Sana tarihleri e-postayla gönderirim."

Telefonu kapattıktan sonra barmen bana bir menü getirdi. "Bir votka kızılıcık kokteyli alayım, lütfen."

"Hemen geliyor."

Siparişimi almak için geri geldiğinde otomatik olarak salata sipariş ettim. Ama uzaklaşmadan onu durdurdum. "Bekle! Siparişimi değiştirebilir miyim?"

"Elbette. Size ne getirebilirim?"

Kalorileri sikerler. "Bir çizburger istiyorum. Varsa domuz pastırması. Bir de yanında lahana salatasıyla patates kızartması."

Gülümsedi. "Kötü bir gün mü?"

Başımı onaylayarak salladım. "İçkim de gece boyunca tazelen."

Votka kızılıcık kokteyli boğazımdan pürüzsüzce aktı. Barda oturup da babamın bombardımana tuttuğu notlara bakarken ve kuzenim Marielle'in Liam'ı gizlice becerdiğini düşünürken

sinirlenmeye başladım. Scarlett bana söylediğinde ilk tepkim incinmekti ama sipariş ettiğim ilk votka ile ikincisi arasında bir yerde, bu duygu sinirden çıldırmaya dönüştü.

Babamın cehenneme kadar yolu var.

Ben büyükbabam için çalışıyorum. Ondan bir farkım yok.

Marielle'in kötü saç kaynakları ve genizden gelen tiz bir sesi var.

Onu da sikerler.

Ya Liam? *En çok onu sikerler.* Bir buçuk yılımı o hırka giyen, Arthur Miller özentisi adam için boşa harcamıştım. Biliyor musunuz? Oyunları da o kadar iyi değildi. Tıpkı kendisi gibi oyunları da kasıntıydı.

İkinci votkamın çeyreğini tek yudumda içtim. En azından işler daha kötüye gidemezdi. Sanırım bu iyi tarafıydı.

Gerçi bu karara erken varmıştım.

İşler kesinlikle daha kötüye gidebilirdi.

Ve gitti de.

Weston Lockwood yanıma yanaşarak kışını yanımdaki bar taburesine yerleştirdiği zaman.

"Merhaba Fifi."

"Ee, son on iki yıl sana nasıl davrandı?"

Weston kendine limon ve maden suyu ısmarladı ve varlığını tamamen görmezden gelerek dümdüz önüme bakmama rağmen gözlerini benden ayırmadan yanıma oturdu.

"Git başımdan, Lockwood."

"Benim için çok iyi geçti. Sorduğun için teşekkürler. Liseden sonra Harvard'a gittim, gerçi bunu bildiğinden eminim. Columbia'da MBA yaptım ve ardından aile şirketinde çalışmaya başladım. Şimdi genel müdür yardımcısıyım."

"Vay canına, adam kayırmacılığın sana süslü bir unvan kazandırmasından etkilenmeli miyim?"

Gülümsedi. "Hayır. Etkilenebileceğin başka pek çok şey var. Çıplakken nasıl görüldüğümü hatırlıyorsun, değil mi Feef? On

sekizimden beri oldukça büyüdüm. Ne zaman hazır olursan odama gidebiliriz, ben de seni bir manzarayla ödüllendiririm."

Döndüm ve kaşlarımı çattım. "Sanırım son on iki yılda olan önemli bir şeyi atladın. Belli ki hayal dünyasında yaşamana sebep olan ciddi bir kafa travması geçirmişsin ve bu seni diğer insanların duygularını anlayamayacak hâle getirmiş."

Pislik gülümsemeyi kesmedi. "Şiddetle itiraz edenler genelde gerçek duygularını saklamaya çalışıyorlardır."

Hüsrarla homurdandım.

Barmen gelip sipariş ettiğim yemeği masaya bıraktı. "Başka bir isteğiniz var mı?"

"Etraftaki hamamböcekleri için böcek kovucu."

"Böcekler mi? Nerede?" diye sordu etrafa bakarak.

"Affedersiniz. Hayır. Böcek yok. Sadece şaka yapıyordum," dedim onu durdurarak.

Weston barmene anlayışla baktı. "Şakalar üzerinde çalışacağız. Henüz tam olarak hazır değil."

Barmenin kafası biraz karışmış görünüyordu ama yine de uzaklaştı. Ketçaba doğru uzandığımda Weston tabağımdan bir patates kızartması çaldı.

"Yemeğime dokunma," dedim ters bir bakışla ona ateş açarak.

"Bu yemek çok fazla. Hepsini yemek istediğine emin misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Sadece senin küçük vücudun için çok fazla et var gibi görünüyor." Sırıttı. "Gerçi yanlış hatırlamıyorsam fazla et olmasını seversin. En azından on iki yıl önce öyleydi."

Gözlerimi devirdim. Çizburgerimi kaldırdım ve ısırđım, aniden açlıktan öldüğümü hissetmiştim. Yanımdaki budala çiğneyişime hayran kalmış gibiydi.

Peçeteyle dudaklarımı kapattım ve ağzım doluyken, "Yemek yerken beni izlemeyi kes," dedim.

Hiç şaşırtıcı değil ki, izlemeyi kesmedi. Sonraki yarım saatte yemeğimi bitirdim ve bir içki daha içtim. Weston laflamaya çalı-

şıyordu ama onu engellemeye devam ettim. Mesanemin dolduğunu hissettiğimde büyük boy çantamı, dizüstü bilgisayarımı ve planlayıcımla bir umumi tuvalette dengelemeye çalışmak istemedim. Bu yüzden isteksizce yanımdaki baş belasından eşyalarımı göz kulak olmasını istedim.

"Her şeyine göz kulak olmayı çok isterim."

Yine gözlerimi devirdim. Ayağa kalkarken birazcık sendeledim. Görünüşe göre alkol beni düşündüğümünden daha fazla sersemletmişti.

"Hey, dikkatli ol," dedi Weston, kolumu yakalayıp sıkıca tutarak. Elleri sıcak ve güçlüydü ve – *aman Tanrım, bunları düşündüğüme göre kesinlikle sarhoştum.*

Kolumu kavrayışından kurtardım. "Ayağım kaydı. İyiyim. Sadece eşyalarımı göz kulak ol."

Tuvalette ihtiyacımı giderdim ve ellerimi yıkadım. Aynaya baktığımda, gözümün altına maskara bulaştığını fark ettim. Bulaşan kısmı sildim ve elimi saçlarımın arasından geçirdim – bunları tamamen alışkanlıktan yaptım, Weston Lockwood'a nasıl görüldüğümü umursadığımdan değil.

Bara döndüğümde, baş düşmanım değişiklik olarak benden başka bir şeyle uğraşıyordu. Yerime oturdum ve içkimin tazelenmediğini fark ettim.

"Şeker ağdası, ha?" dedi Weston, bana bakmadan. "Normal ağdadan ne farkı var?"

"Ne?" diye sordum yüzümü buruşturarak.

Barda önünde duran şeyin üstüne parmağıyla vurdu. "Yenilebilir şeker mi? Mesela, tamamen pürüzsüzleştikten sonra aksiyona hazır oluyor musun? Yoksa içinde kimyasal var mı?"

Ona doğru eğildim ve okuduğu şeye gözlerimi kısarak baktım. Gözlerim büyüdü.

"Ver şunu bana. Tam bir pisliksin!"

Pislik herif barda sol tarafımda duran ajandamı ben yokken almıştı. Defteri elinden kapmak için hamle yaptığımda Weston teslim olurcasına ellerini kaldırdı.

“Bu kadar huysuz olmana şaşmamalı. Birkaç gün içinde regl olacaksın. Midol’u hiç denedin mi? O reklamlara çok gülüyorum.”

Ajandamı çantama koydum ve barmene elimle işaret ederek, “Hesabı alabilir miyim?” diye bağırdım.

“Odanızın hesabına yazdırmak ister misiniz?” diye sordu barmen yanıma yaklaşarak.

Büyük çantamın askısını omzuma astım ve ayağa kalktım. “Aslında hayır. Bu *pisliğin* odasına yaz,” dedim başparmağımla Weston’ı işaret ederek. “Ve kendine de benden yüz dolar bahşiş ekle.”

Barmen, Weston’a baktı ve omuz silkti. “Hiç sorun değil.”

Bir oflamayla, Bay Harika’nın faturayı ödemekten memnun olup olmadığını umursamayarak hiç beklemeden asansöre doğru yürümeye başladım. Sabırsızlıkla asansörün düğmesine defalarca bastım. Alkol öfkemi yatıştırmama yardımcı olmuş olsa da şimdi bir intikam isteğiyle beraber kükreyerek geri geliyordu. Bir şeyler fırlatmak istiyordum.

Önce Liam’a

Sonra babama.

Ve en son o pislik Weston’a, hem de iki kez.

Neyse ki öfkemi masum bir otel misafirinden çıkarmadan önce asansör kapıları açıldı. Sekizinci katın düğmesine basarken mini barda biraz şarap olup olmadığını merak ettim.

“Ne oluyor be?” Paneldeki düğmeye ikinci kez bastım. Düğmenin ışığı yandı ancak kabin olduğu yerde durmaya devam etti. Bu yüzden üçüncü kez bastım. Sonunda kapılar kapanmaya başladı. Tam kapanmak üzereyken bir ayakkabı bunu engelledi.

Şık bir erkek ayakkabısı.

Kapılar titreyerek açıldığında Weston’ın gülün yüzü tam karşımdaydı.

Kan beynime sıçramak üzereydi. “Tanrı yardımcın olsun, Lockwood, eğer bu asansöre binmeye kalkarsan başına geleceklerden sorumlu değilim. Keyfim hiç yerinde değil.”

Yine de asansöre bindi. "Hadi ama, Fifi. Sorun ne? Sadece takılıyordum. Her şeyi fazla ciddiye alıyorsun."

İçimden ona kadar saydım ama işe yaramadı. *Sikerler*. Beni çileden çıkarmak mı istiyordu? Öyleyse istediğini alacaktı. Kapılar tekrar kayarak kapandı, dönüp onu bir köşeye sıkıştırdım. Yüzümü o hâlde gördüğünde en azından biraz gerilmiş görüme nezaketini göstermişti.

"Sorunun ne olduğunu bilmek ister misin? Sana sorunun ne olduğunu söyleyeyim! Babam bacaklarımın arasında sarkan bir uzantım olmadığı için beceriksiz olduğumu düşünüyor. Son on sekiz ayı birlikte geçirdiğim adam beni kuzenlerimden biriyle aldatıyormuş. *Yine*. New York'tan nefret ediyorum. Lockwood ailesinden daha çok nefret ediyorum. Ve sen sırf büyük bir siki var diye her durumdan sıyrılabileceğini sanıyorsun." Parmağımınla göğsünü sertçe ittirdim ve her sözcüğü vurgulayarak tekrar vurdum.

"Tüm

Erkeklerden

Çok

Sıkıldım.

Babamdan.

Liam'dan.

Senden.

Lanet olası hepinizden. Şimdi cehennem ol ve beni rahat bırak!"

Bitkinlikle önüme döndüm ve kapıların açılmasını bekledim ancak henüz hareket etmediğimizi o an fark ettim. Harika. Sadece harika. Düğmeye birkaç kez daha bastım, gözlerimi kapattım ve hareket etmeye başladığımızda derin, tazeleyici nefesler aldım. Üçüncü nefesimin yarısında Weston'ın vücudunun sıcaklığını arkamda hissettim. Daha da yaklaşmış olmalıydı. Onu görmezden gelmeyi denemeye devam ettim.

Ama pislik herif *hâlâ* güzel kokuyordu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Kimin parfümü -ne kadar

zaman geçmişti?– on iki saat kalıcı olabilirdi? Sabah şehrin bir ucundan diğ er ucuna koşturmama neden olduğı için muhtemelen ter kokuyordum. *Pisliğin hâlâ enfes* kokuyor olması beni sinirlendiriyordu.

Daha da yaklaşt ı ve nefesinin ense mi gıdıkladığını hissettim.

“Yani,” diye fısıldadı pürüzlü bir sesle. “Sikimin büyük olduğunu düşünüyorsun.”

Döndüm ve kaşlarımı çatarak ona baktım. Bu sabah sinek-kaydı tıraş olmuştu, şimdiyse kirli sakalı keskin çenesi boyunca gö lge düşürüyordu. Bu, ona tekinsiz bir hava katmıştı. Geniş omuzlarını saran takım elbisesi muhtemelen Liam’ın kazak dolabının tamamından daha pahalıydı. Weston Lockwood bir erkekte nefret ettiğ im her şeydi – zengin, yakışıklı, kendini beğ enmiş, kibirli ve korkusuz. Liam ondan nefret ederdi. Babam zaten nefret ediyordu. Ve aslında şu anda, bunlar Weston’ın güçlü olduğı noktalardı.

Vücudumun onun kokusuna karşı verdiğı tepkiyle ve kirli sakalını ne kadar da çok beğ endiğ imle mücadele ederken, Weston yavaşça bana doğru uzandı ve elini kalç amın üstüne koydu. İlk başta, tıpkı barda sendelediğ im zaman yaptığı gibi beni tutması gerektiğini düşündüğ ünü sandım. Yine mi sendelemiştim? Yaptığımı düşünmüyordum. Ama yapmış olmalıydım.

Yine de eli kalç amdan popoma doğru kaymaya başladığında niyetinin yanlış anlaşılma ihtimali ortadan kalktı. Ayaklarımın üzerinde durmama yardım etmeye *çalışmıyordu*. Kafamın içinde ilk tepkim ona bağ ırmaktı ama bir şekilde boğ azım konuşamayacak kadar tıkanmış gibiydi.

Bakışlarımı çenesinden yukarı çevirip mavi gözlerine bakmak gibi bir hata yaptım. Gözlerindeki ateş titreşerek göz rengini nerdeyse griye çevirdi ve bakışları dudaklarıma kaydı.

Hayır.

Sadece hayır.

Bu yaşanmıyor.

Tekrar olmaz.

Kalbim göğsümde gümbürdüyordu ve kalp atışlarım kulaklarımda o kadar yüksek sesle kükrüyordu ki benim katıma geldiğimizi belirten asansör zilini neredeyse duyamayacaktım. Neyse ki o ses, nasıl bir delilik ânına düştüysem artık beni ondan kurtardı.

"Ben... Benim gitmem gerekiyor."

Bir ayağımı diğerinin önüne atmak tüm dikkatimi aldı ama koridorda yürüyüp odama ulaşmayı başardım.

Fakat...

Yalnız değildim.

Weston yine arkamdaydı. *Yakında. Çok yakında.* Ben çantamı karıştırıp odamın anahtarını bulmaya çalışırken elini belime doladı ve eteğimin üstünden okşamaya başladı. Bu saçmalığı hemen durdurmam gerektiğini biliyordum ama vücudum onun dokunuşuna çılgınca tepkiler veriyordu. Nefesim kesildi.

Weston'ın eli karnımdan yukarı doğru ilerledi ve sutyenimin altında durdu. Çok geç olmadan bir şey söylemem gerektiğini bilerek yutkundum.

"Senden nefret ediyorum," diye tısladım.

Weston sol mememi tutup sertçe sıkarak karşılık verdi.

"Senden de, sik dediğin ve şu anda kıcıma zayıf bir ereksiyonla bastırarak beni yarım yamalak havaya sokmaya çalıştığın şeyden de nefret ediyorum."

Daha da yaklaştı ve diğer mememi kavramak için uzandı. "Duygularımız karşılıklı, *Fifi*. Ama benim sik dediğim şeyin, şu küçük oyun yazarının bacaklarının arasına sıkıştırıp taşıdığından çok daha büyük olduğunu hatırladığını biliyorum – hani şu yetersiz çükü muhtemelen şu anda kuzeninin içinde olan küçük oyun yazarı."

Dişlerimi sıktım. *Lanet olası Liam.* "En azından hiçbir hastalığı yoktu. Muhtemelen Las Vegas'taki çapkınlık turların yüzünden literatürdeki cinsel yolla bulaşan her hastalığa sahiptir."

Weston kalçama daha da bastırarak karşılık verdi. Sert ereksiyonu pantolonunun içinden fırlamaya çalışan çelik bir boru gibiydi.

Ama Tanrım, iyi hissettiriyordu.

Çok sert.

Çok sıcak.

On iki yıl öncesi aklıma akın etti. Weston'ın aleti büyüktü ve on sekizindeyken bile onunla ne yapacağını tam olarak bilirdi.

"Hadi içeri girelim," diye hırladı. "Seni, yarınki toplantılarımızda oturmakta güçlük çekeceğin kadar sert becermek istiyorum."

Gözlerimi kapattım. İçimde bir savaş veriyordum. Weston'la birlikte olmanın çok büyük bir hata olacağını biliyordum, özellikle de ailelerimiz arasında süregelen bir savaş varken. Ama lanet olsun... vücudum alev almıştı.

Arkadaş olmak zorunda değildik ya.

Veya birbirimizden hoşlanmasak da olurdu.

Onu bu seferlik kullanabilirdim.

Kendimi tatmin ettikten sonra yarın aynı şekilde mesafemi korumaya devam edebilirdim.

Yapmamalıyım.

Kesinlikle yapmamalıyım.

Weston meme ucumu sıkı ve içimde bir kıvılcım çıktı.

Sikerler.

Liam'ı sikerler.

Babamı da sikerler.

Weston'ı sikerler. Kelimenin tam anlamıyla.

"Temel kurallar," diye mırıldandım kulak tırmalayıcı bir sesle. "Beni öpme. Sadece arkadan yapabiliriz. Ben boşalmadan sen boşalamazsın yoksa Tanrı şahidim olsun, o bacaklarının arasındaki şeyi vücudundan koparırım. Ve lanet olası bir prezervatif kullanıyorsun çünkü şu anda hangi hastalık için antibiyotik alıyorsan bana bulaşmasını istemiyorum."

Weston kulağını ısırıldı.

"Ah!"

"Kapa çeneni. Benim de bazı kurallarım var."

"Kurallar mı? Ne gibi kurallar?"

"Bittikten sonra kalmamı bekleme. Sen gelirsin. Ben gelirim. Ve giderim. Bu sırayla. Konuşmak yok, tabii sikimin içinde ne kadar iyi hissettirdiğini söylemediğin sürece. Ve giydiğin o sivri topuklu ayakkabıları çıkarma. Ah, bir de bir kereden fazla gelmeni sağlarsam ertesi gün saçını toplarsın."

O kadar tahrik olmuştum ki neyi kabul ettiğimi bile durup düşünemedim. Sadece istiyordum... Onu istiyordum. *Şimdi*.

"İyi," dedim ters bir şekilde. "Şimdi içeri gir ve bu işi bitirelim."

Weston anahtarı elimden aldı ve kapıyı açtı. Beni pek de nazik olmayan bir şekilde içeri yönlendirdi ve duvara yasladı. İçeri daha demin girmiştik ve yanağım çoktan duvar kâğıdına bastırılmıştı.

"Sikimi dışarı çıkar," diye hırladı.

Ne yapacağımın söylenmesinden nefret ediyordum, özellikle de onun tarafından.

"Houdini'ye mi benziyorum? Bunu yapmak için arkamı dönmem gerekiyor."

Weston'ın göğsü sıkıca sırtıma yaslanmıştı ve arkamı dönebilmem için baskıyı biraz azaltarak arkaya doğru yarım adım attı. Elimi pantolonunun içindeki kalın, şişkin ereksiyonunun etrafına sardım ve sıktım. *Sertçe*.

Weston tısladı.

"Kendi sikini kendin çıkar," diye hırladım.

Yüzüne pis bir gülümseme yayıldı. Uzanıp pantolonunun düğmesini açtı ve fermuarını indirdi. Sonra bileğimi tuttu ve elimi baksırının içine kaydırды.

Aman Tanrım.

Pürüzsüz cildi çok sıcak ve sertti. Ve *kalın*. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Gerçi bunu ona belli edecek değildim. İçimde kıvılcımlar saçan duygularımı dizginleyerek gözlerimi onunkilere kilitledim ve onu kavrayarak elimi sertçe aşağı yukarı hareket ettirdim.

Weston'ın gözleri parladı. Dilini altdudağında gezdirdi ve

gergin bir sesle konuştu. "Akşam yemeğinin ve içkilerin hesabını bana kitlemen konusunda ödeştik diyebiliriz."

Kaşlarımı çattım. İpek bluzumu iki eliyle tutup çekene kadar neden bahsettiğinden emin değildim. Kumaş tamamen yırtıldı ve birden fazla düğme hızla bir yerlerde duvara çarptı.

"Bu dört yüz dolarlık bir gömlekti, pislik."

"Sanırım sana daha fazla yemek ısmarlamam gerekecek."

Büyük elleri göğsümde gezindi. Sutyenimin dantelli kumaşını aşağı çekmek için başparmaklarını kullandı ve memelerim de hevesle ortaya çıktı.

Weston bir meme ucumu sertçe sıktı ve tepkimi inceledi. İçimden bir acı dalgası geçti, yine de ona aradığını vermeyi reddettim.

"Bunun acıtması mı gerekiyor?" dedim alay ederek.

Hırladı ve meme ucumu emmek için öne eğildi. Bir eli eteğimin ucunu kavradı ve kumaşı belime kadar çıkardı. "Benim için ısladın mı, Fifi?"

Sorusuna cevap bekliyorsa bile bana bunun için zaman vermedi. Ben yeterince alaycı bir cevap hazırlayamadan parmakları külotumun kenarını kaldırdı. Parmakları kumaşın altına kaydı ve parmakları aşağıdan yukarıya doğru beni bir kez okşadıktan sonra beklenmedik bir şekilde içime daldı.

Nefesim kesildi ve Weston'ın yüzünden ilkel bir memnuniyet ifadesi geçti. O piç istediğini elde etmişti – kontrolümü kaybetmemi ve tepki vermeme sağlamıştı. Bir şekilde bu ona sessiz bir üstünlük sağlamıştı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Çok ıslak." Parmaklarını bir defa sokup çıkardı, sonra ikinci defa. "Uçaktan beri sıırıslıklamsın, değil mi seni küçük oyuncu?"

Vücudum o kadar sınırdaydı ki sadece eliyle bile beni boşaltabileceğini düşündüm, aslında bu daha önce bende hiç işe yaramamıştı. Liam'la olmamıştı en azından.

Liam.

O piç kurusu.

Onu da sikerler.

Uyarılmamla birlikte öfke seviyem de yükselmişti. Weston'ın parmaklarının hissettirdiği yoğunluk dışında başka bir şeye o kadar odaklanamıyordum ki elimin hâlâ ereksiyonunu sardığını tamamen unutmuştum.

Onu sıktım. "Lanet olası prezervatifi çıkar artık."

Weston dişlerini sıktı. Cebini karıştırdı ve tek eliyle cüzdanından bir prezervatif çıkarmayı başardı. Paketi ağzına götürüp yırtarak açtı.

"Arkanı dön, böylece sana bakmak zorunda kalmam."

Elini bacaklarımın arasından çekti ve beni tekrar duvara doğru çevirdi.

Omzumun üzerinden geriye baktım. "Buna değse iyi olur."

Kondomu taktı ve ambalajı yere tükürdü. "Eğil." Sırtıma bastırdı ve belimin bükülmesini sağladı. "İki elinle duvara tutun yoksa kafan duvara çarpacak."

Eteğimin arkasını yukarı sıyırdı ve kolunu karnıma sararak beni parmak uçlarıma basana kadar kaldırdı. Ellerim duvara dayalıydı, avuç içlerim beklentiyle terliyordu ki odada yüksek bir çattırtı yankılandı. Kıçımdaki acıyı hissetmeden önce sesi duydum.

"Ne olu-"

Ben daha cümlemini tamamlayamadan Weston içime girdi. Ani ve sert hareketi ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Köküne kadar içimdeydi ve neden olduğu rahatsızlığı hafifletmek için kendimi bacaklarımı daha da açmaya zorladım. Weston'ın kıçıma bastırdığı kalçalarının titremeye başladığını hissedebiliyordum.

"Sımsıkı," diye homurdandı. "Siktir, çok dar."

Eli sırtımdan kalçama doğru kaydı ve parmakları tenime battı. "Şimdi uslu bir kız ol ve bana iyi hissettirdiğini söyle, Fifi."

Dudağımı ısırdım ve nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Sadece ileri doğru bu tek hareket bile yıllardır hissettiğim en iyi şeydi. Ama bunu asla kabul etmeyecektim. "Hissettirmiyor. Biliyorsun, seks genellikle ileri geri hareket etmeyi gerektirir, sadece öylece durmayı değil."

"O şekilde mi oynamak istiyorsun?"

Öne doğru eğilip dörtte üçünü içimden çıkardım ve sonrasında kendimi ona iterek onu tekrardan tamamen içime aldım. Bu hareket derinliklerimde mükemmel bir acı hissetmeme neden oldu. "Kapa çeneni ve hareket et," dedim.

Weston, hırlayarak bir avuç saçımı eline doladı. Sıkıca çekti ve bir kez daha içime girerken saçıma tutundu, sonra durdu. "Tanrım, kışın çok sallanıyor. Bütün işi sana bırakmalıyım böylece durup gösteriyi izleyebilirim."

"*Lockwood!*"

"Evet, efendim," dedi gülerek.

Yine de sonunda çenesini kapadı ve işe koyuldu. Sert ve hızlıydı, çaresiz ve öfkeliydi ama yine de çok iyi hissettiriyordu. Duygularım hiç bu kadar çabuk coşmamıştı – kesinlikle son bir buçuk yıl içinde Bay Rogers'la *seviştiğimiz* zamanlarda olmamıştı.

Bu düşünce, Liam'ın aklıma gelmesi, tüm öfkemi şu anda içimi dolduran adama yöneltti. Weston'ın kalçalarının sertçe bana çarpmasına rağmen her hamleyi ben de tek tek karşılayarak onunla birlikte hareket etmeye başladım. Bir elini klitorisimle oynamak için kaydırduğında kendimi kaybettim.

Genellikle orgazma ulaşmak için çabalıyordum. Indy 500 yarışlarında araba kullanmak ve partnerimin benzini bitmeden sona ulaşabilmeyi ummak gibiydi. Ama bugün değil. Bugün orgazm daha ilk turu bile bitirmeden yaptığım bir kaza gibiydi. Bana beklemediğim bir yoğunlukla çarptı, yüksek sesle inerken vücudum titriyordu.

"*Siktir,*" dedi Weston hamlelerini hızlandırırken. "Sikimin etrafında daraldığını hissedebiliyorum." Bir, iki kez daha girip çıktıktan sonra üçüncü seferde vahşi bir kükremeyle kendini daha da derine itti. Vücudum onu o kadar sıkı sardı ki içimde boşalırken atan nabzını prezervatifin üzerinden bile hissedebiliyordum.

Nefes nefese uzun bir süre öyle kaldık, ikimiz de nefeslerimizi kontrol etmeye çalışıyorduk. Gözlerimin kenarında yaşlar birikiyordu. Geçen ay öfke ve hayal kırıklığımı o kadar bastır-

mıştım ki, aniden hepsini tutan mantarın patladığını ve duygularımın taşmak üzere olduğunu hissettim. *Tanrım. Mükemmel zamanlama.* Weston'ın, yaklaştığını hissettiğim duygu selini görmesine asla izin veremezdim. Bu yüzden boğazımdaki yumruyu yutkundum ve neyse ki onun yanında yapmaya alışık olduğum şeyi yaptım. Bir pislik gibi davrandım.

"Tamam mıyız? Eğer öyleyse gidebilirsin."

"İçinde olmamı ne kadar sevdiğini söyleyene kadar olmaz."

Doğrulamaya çalıştım ama Weston parmaklarını kürekkemiklerimin arasına bastırarak olduğum yerde kalmamı sağladı.

"Kalkmama izin ver!"

"Söyle. Sikimi ne kadar sevdiğini söyle."

"Öyle bir şey yapmayacağım. Şimdi ben avazım çıktığı kadar bağırmadan ve otel güvenliğini buraya toplamadan önce beni bırak."

"Tatlım, zaten son on dakikanı çığlık atarak geçirdin. Fark etmediysen diye söylüyorum, kimsenin umurunda değil gibi görünüyor." Yine de içimden çıktı ve doğrulmama yardım etti.

İçimden çıkıp direkt gitseydi ve sıcaklığının yerini soğuk havanın almasını beklerken beni orada tek bıraksaydı daha iyi olurdu. Ama bunun yerine, dengemi sağladığımdan emin olduktan sonra eteğimi indirdi. "İyi misin? Banyonda bu prezervatiften kurtulmam lazım."

Göz temasından kaçınarak başımla onayladım. Duygularımın bana bu kadar sert çarpması zaten yeteri kadar kötüydü. İhtiyacım olan son şey Weston Lockwood'un yapacağı inceliklerdi.

Banyoya gitti ve ben de yalnız kaldığım anları kendimi toparlamak için kullandım. Saçlarım darmadağınaktı ve memelerim aşağı indirilmiş sutyenimden dışarı taşmıştı. Kendime çekidüzen verdikten sonra, Weston'ın banyodan çıkmasını beklerken mini bardan bir şişe su aldım. Uzun süre beklemem gerekmedi.

Garip bir vedalaşmayı önlemek için odanın karşı tarafındaki pencerelerin yanında dışarıya boş boş bakarak öylece durdum. Sadece el sallamasını ve odadan gizlice çıkmasını umuyordum.

Ama gelin görün ki bir Lockwood asla bir Sterling'in istediğini yapmazdı.

Weston yanıma yaklaştı. Elimden su şişesini alıp içtikten sonra işaretparmağını bir bukleme doladı. "Saçlarını böyle beğeniyorum. Lisedekinden daha uzun. Şimdi dalgalı da. Eskiden düzleştiriyor muydun?"

Ona deliymiş gibi baktım. "Evet. Düzleştiriyordum. Hatırlatma için teşekkürler, saç kesimi zamanım gelmiş. Sanırım hepsini kökten kestireceğim."

"Peki saçın sence hangi renk? Kestane mi?"

Kafa karışıklığıyla alnımdaki çizgiler daha da belirginleşti. "Hiçbir fikrim yok."

Sırttı. "Kızgın olduğunda göz renginin yeşilden neredeyse griye döndüğünü biliyorsun değil mi?"

"Bugün anaokulunda biri sana renkleri falan mı öğretti?"

Weston su şişesini dudaklarına geri götürdü ve geri kalanını içti. Boş şişeyi bana uzattı. "İkinci tur için hazır mısın?"

Önüme bakmaya devam ettim. "İkinci tur olmayacak. Ne bu gece ne de başka zaman. Çık dışarı, Lockwood."

Ona bakmamaya çalışsam da penceredeki yansımasından ağzının kenarının gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm.

"Bunun üzerine bahse girmek ister misin?" diye sordu.

"Kendini bir şey sanma. Rahatlamaya ihtiyacım vardı. Sen buradaydın. En iyi ihtimalle idare ederdin. Bu bir alışkanlık hâline gelmeyecek."

"İdare eder mi? Bu sözün yüzünden, bir dahaki sefer seni yalvartacağım."

"Defol. Bu devasa bir hataydı," dedim gözlerimi devirerek.

"Bir hata? Ah, evet, senin edebiyat ve o tarz bokla ilgilenen sıksa heriflerden hoşlandığını unutmuşum. Bir dahaki sefere bir şiir ezberlesem ve düzüşürken onu okusam faydası olur mu?"

"Dışarı!"

Weston, başını iki yana salladı. "Tamam... Ama Shakes-

peare'in de dediği gibi, *Sevişerek kaybetmek, hiç sevişmemekten daha iyidir.*"

Neredeyse bir gülücüğün yüzüme yayılmasına izin verecektim. "Tam olarak söylediği şeyin bu olduğunu düşünmüyorum. Ama yaklaştın."

Omuzlarını silkti. "Adam zaten sıkıcının tekiydi."

"İyi geceler Weston."

"Çok yazık. Nasıl hissettirdiğimi hatırlamak için parmaklarını kullanacak olman, ikinci turun yarısı kadar bile eğlenceli olmayacak."

"Fazla kibirli hayallerin var."

"İyi geceler Feef. Seni tekrar görmek harikaydı."

"Duygularımız karşılıklı değil."

Weston kapıya doğru yürüdü. Kapı gıcırdayarak açıldı ve çıkmadan önce dönüp bana birkaç saniye bakarken penceredeki yansıması izledim. Ardından gitmişti.

Gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım.

Gözlerimi açtığımda, son yarım saatte yaşadıklarım yüzüme vurdu.

Lanet olsun! Az önce ne yapmıştım?

3

Sophia

HER ŞEYİ BATIRMIŞTIM.

Ve bunu düzeltmem gerekiyordu. *Hızlıca.*

Kimse olanları öğrenmeden ve burada bulunma amacımı herhangi bir tehlikeye atmadan önce.

Weston ertesi sabah tam sekizi kırk beş gece toplantı odasından içeri girdi. Toplantımız saat dokuzda başlayacaktı. Zaten içerde olduğumu gördüğünde Cheshire kedisi* gibi sırtıttı.

"Günaydın," dedi. "Harika bir gün."

"Otur," dedim derin bir nefes alarak.

Kapıyı işaret etti. "Kilitlemeli miyim? Yoksa sınırları zorlamak mı istersin – mesela yakalanma ihtimalimizin olması gibi? Bundan hoşlanacağına bahse girerim, öyle değil mi? Eteğin sıyrılmışken biri içeri girse ve benim..."

"Kes sesini ve yerine otur, Lockwood!" diyerek sözünü kestim.

Gülümsedi. "Peki, efendim."

Pislik herif oyun oynadığımızı zannediordu. Ama ben oyun oynamaktan çok uzaktım. Bildiğim kadarıyla, işim tehlikedeydi. O oturuncaya kadar bekledim ve ardından toplantı masasında tam karşısına oturdum.

* Alice Harikalar Diyarında masasında yer alan, sırtışı kendine has kedi-çn

"Dün gece hiç yaşanmadı," dedim ellerimi kavuşturarak.

Sinir bozucu derecede yakışıklı yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme yayıldı. "Ah, ama yaşandı."

"Tekrar ediyorum. Hiçbir şey yaşanmamış gibi davranacağız."

"Gözlerimi istediğim an kapatıp o ânı yeniden yaşayabilecekken neden bunu yapayım ki?" Sandalyesinde geriye yaslandı ve gözlerini kapadı. "Ah, evet, bu tekrar tekrar izlemeyi planladığım bir şey. İçindeyken aletimin her tarafına boşaldığında çıkardığın o ses var ya? İstesem de unutamam."

"Lockwood!" diye bağırdım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sandalyemden kalkıp masanın üzerinden ona doğru eğildim. Büyük bir masaydı, bu yüzden ona tam olarak ulaşamadım ama bu onun odaklanmasını kolaylaştırdı.

"Beni dinle. Dün gece bir hataydı – Teksas büyüklüğünde devasa bir hata. Asla olmamalıydı. Senden zerre kadar hoşlanmamam ve ailelerimizin birbirinden nefret etmesi dışında, ben buraya bir iş yapmak için geldim. Ve işim benim için çok önemli. Bu yüzden etrafta dolanıp çalışanların kulak misafiri olabileceği uygunsuz yorumlar yapmana izin veremem."

Weston göz temasını kesmedi ama o kalın kafasının içinde çarkların dönmeye başladığını görebiliyordum Başparmağını dudağına sürttü ve sandalyesinde dikleşti. "Tamam. Dün gece hiç yaşanmamış gibi davranabiliriz."

Gözlerimi kısıtım. Çok kolay olmuştu. "Çıkarın ne?"

"Neden bir çıkarım olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü sen bir Lockwood'sun ve kadınların, senin oynaman için bu dünyaya konulmuş oyuncaklar olduğunu düşünen narsist bir pisliksin. Evet, çıkarın ne?"

Kravatının düğümünü düzeltti. "Üç şartım var."

"Tabii ki var," dedim kafamı iki yana sallayarak.

İşaret çubuğunu kaldırdı. "Bir numara. Bana Weston demeni istiyorum, Lockwood değil."

"Ne? Aşırı saçma. Sana ne dediğimin ne önemi var ki?"

“Herkes babama o şekilde seslenir.”

“Yani?”

“İstersen bana *Bay* Lockwood diyebilirsin. Aslında bana böyle seslendiğini duymaktan daha çok hoşlanabilirim.” Kafasını iki yana salladı. “Ama Lockwood değil. Personeller için kafa karıştırıcı oluyor.”

Sanırım bir noktada haklıydı. Gerçi bundan daha fazlası olmalıydı. Weston, üç dilek hakkından birini çalışanların kafa karışıklığını gidermek için boşa harcamazdı, orası kesindi. Ama bu isteği kabul edebilirdim.

“Tamam. Başka?”

Weston daha iyi duymaya çalışır gibi yaparak elini kulağında götürdü. “Başka, ne?”

“Üç şartın olduğunu söylemiştin. Diğer ikisi ne?” diye sordum başımı iki yana sallayarak.

Cık cıklandı. “Cümlelerin sonunda bir şey unuttun. ‘Tamam. Başka?’ dedin. Ama ‘Tamam. Başka, *Weston?*’ demeliydin.”

Of. Kulağa yapması çok kolay bir şey gibi geliyordu. Ona her zaman Lockwood dediğimden değil; bazen *pislik* de diyordum. Bu yüzden yeterince kolay olmalıydı. Kahretsin, bu pisliğe hiç irkilmeden *Majesteleri* bile diyebilmem gerekiyordu ama bana bunu yapmamı *söyledikten* sonra Weston demek itaatkârlık gibi geliyordu.

“Tamam,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Tamam... ne?” dedi tekrardan elini kulağına götürerek.

“Tamam, *Weston*,” dedim çenemi sıkarak.

“İşte bu. İyi iş, Fifi,” dedi bariz bir şekilde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Gözlerimi kısarak hoşnutsuzlukla ona baktım. “Ben sana Weston demek zorundayken sen bana Fifi demeye devam mı edeceksin?”

Dediklerimi duymazdan gelerek masanın üzerinde ellerini kavuşturdu. “İki numara. Haftada en az iki kere saçını toplayacaksın.”

“Ne?” dedim alay ederek. “Sen delirmişsin.” Sonra dün gece, eğer bana iki orgazm yaşatabilirse saçımı toplayacağıma dair bir iddiayı kabul ettirmeye çalıştığını hatırladım. Gerçi ilkinden sonra onu kovmuştum. “Saçımı nasıl yaptığımla neden bu kadar ilgileniyorsun?”

Masanın üzerinde önüne yığılmış olan birkaç dosyayı düzeltti. “İki numaralı şartımda anlaştık mı, anlaşmadık mı?”

İçimden düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, ona Weston dememi ve saçımı toplamamı istemesinin altında haince bir nedeni olması umurumda mıydı? Beni öldürmezdi ve kesinlikle çok daha kötüsünü isteyebilirdi. “Üç numara ne?”

“Haftada bir kez benimle akşam yemeği yiyeceksin.”

Yüzüm hoşnutsuzlukla buruştu. “Seninle çıkmayacağım!”

“Bunu bir iş toplantısı olarak düşün. Birlikte bir otel yönetiyoruz. Eminim üzerinde tartışmamız gereken birçok nokta olacaktır.”

Haklıydı ama onun karşısında oturup beraber yemek yeme fikri beni gerçekten rahatsız ediyordu.

“Öğle yemeği,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Şartlarım pazarlığa açık değil. İster kabul et ister etme.”

Homurdandım. “Senin saçma şartlarını kabul edersem, sen de pazarlığın sana düşen kısmına uymak zorundasın. Dün gece olanlardan ne aptal arkadaşlarından birine ne bir personele ve kesinlikle ne de iğrenç aile üyelerinden birine bahsedeceksin. Yaşadığım delilik ânı senin kuş beyninde sonsuza dek kilitli kalacak ve bir daha asla konuşulmayacak.”

Weston elini uzattı. Pek çok sebepten ötürü bir an tereddüt ettim. Yine de sonuçta bir süre onunla çalışmak zorundaydım ve profesyonel olarak ilerleyebilmemiz için yaşananları geride bırakmak benim fikrimdi. Ve profesyoneller *el sıkışır*dı. Bu yüzden vücudumdaki her hücre ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmamı söylerken yine de elimi uzattım.

Bu temasın vücudumda yarattığı akım tüm tüylerimin ucuz

aşk filmlerindeki gibi diken diken olmasına neden oldu. Ve şansa, aptal herif bunu fark etmişti.

Ürperen tenime bakarak sırtıttı. "Yemek yarın akşam yedide. Nerede olacağını sana iletirim."

Neyse ki dokuzdaki randevumuz kapıyı çaldı ve şahsi tartışmamıza son verdi. Otelin genel müdürü kapıyı açtı. Önce masanın benim olduğum tarafına yaklaştı. "Ben Louis Canter."

"Sophia Sterling. Tanıştığımıza çok memnum oldum," dedim el sıkışırken.

Louis daha sonra Weston'a döndü ve Weston kendisini tanıtırken iki adam tokalaştı.

"Geldiğiniz için çok teşekkürler," dedim. "Genelde sabah on bir, akşam yedi arası çalıştığınızı biliyorum, bu nedenle günün yoğunluğu başlamadan önce bize biraz zaman ayırmak için erken gelmeniz çok değerli."

"Hiç problem değil."

"Countess'ta en uzun süredir çalışan kişinin siz olduğunuzu okudum. Doğru mu?"

Onaylayarak kafasını salladı. "Doğru. Çalışmaya başladığımda on beş yaşındaydım, Bayan Copeland ve büyükbabalarınız için ufak tefek işler yapıyordum. Yıllar boyunca, buradaki her olası pozisyonda çalıştığımı eminim."

Gülümsedim ve masanın başındaki, Weston'la aramda kalan sandalyeyi işaret ettim. "Bu inanılmaz. Bu kadar bilgili ve tecrübeli birine sahip olduğumuz için çok şanslıyız. Lütfen oturun. Biz de yönetim geçişi hakkında görüşmek ve aklınızda olabilecek endişeleri dinlemek istiyorduk."

"Aslında." Weston, ayağa kalktı. "Benim bir işim çıktı ve gitmem gerekiyor. Muhtemelen bu akşama kadar da dönmeyeceğim."

Gözlerimi kırptırdım. "Neden bahsediyorsun? Ne ara işin çıktı?"

Weston genel müdüre dönerek onunla konuştu. "Özür dilerim, Louis. Yarın arayı kapatınız. Siz ve Bayan Sterling'in şu anlık

halledilmesi gereken her şeyi halledeceğinizden eminim. Sophia kaçırdıklarım hakkında yarın akşam bana bilgi verir.”

Gerçekten mi? Bugün kilit pozisyonundaki çalışanlarla yapmayı planladığımız yarın düzine görüşme vardı ve bu görüşmelerin amacı onlara işlerinin güvende olduğunu, işleyişin aynı şekilde sorunsuzca devam edeceğini hissettirmekti. Herkes Sterlinglerle Lockwoodların birbirlerinden nefret ettiğini biliyordu ve bu durum çalışanları daha da geriyordu. Şimdi de toplantıyı asmaya mı karar veriyordu? Bu nasıl bir mesaj verirdi? Yeni hissedarlardan birinin size ayıracak vakti yok mu?

“İı...” Ayağa kalktım. “Gitmeden önce seninle biraz konuşabilir miyim, Lockwo–Weston?”

Memnun bir şekilde gülümsedi.

Toplantı odasının kapısını işaret ettim. “Dışarıda, koridor-da.” Louis’e döndüm. “Bir dakika izin verin lütfen.”

“Acele etmeyin.”

Koridora çıktığımızda, yakınlarda hiç personel olmadığından emin olmak için etrafa baktım. Ellerimi belime koyarak konuşurken sesimi düşük tutmaya çalıştım. “Ne yaptığını zannediyorsun? Tüm gün toplantılarımız var. Hepsini asacak kadar önemli ne olabilir?”

Weston dün gece yaptığı gibi bir buklemini parmağına doladı ve sertçe çekti. “Halledebilirsin, Fifi. Sen herkesi memnun eden birisin. Toplantılar bittiğinde tüm personel, yaşlı yarasanın nalları dikmiş olmasının iyi bir şey olduğunu düşünecektir eminim.”

Eline vurarak saçımdan ulaştırdım. “Ben senin sekreterin değilim. Neyi kaçırdığın senin sorunun. Benden sana rapor vermemi bekleme.”

Pislik herif cevap olarak göz kırptı. Göz kırpanlardan gerçekten nefret ederim. “İyi günler güzellik.”

“Bana öyle seslenme!”

Ve öylece, Weston Lockwood uzaklaştı.

Adam beni deli ediyordu. Bu pislikten kurtulduğum iyi olmuştu.

Toplantılarda kesinlikle ona ihtiyacım yoktu.

Onsuz kesinlikle daha iyiydim.

Aslında bir düşününce, o pisliğin işe yaradığı tek yer yatak odasıydı.

Ve bu hatayı bir daha yapmayacaktım.

Bu kesindi.

Louis'le olan görüşmeme geri döndüm.

"Evet, bildiğiniz gibi otel artık Sterling ve Lockwood ailelerine ait," dedim. "Her aile yüzde kırk dokuz hisseye sahip ve geri kalan yüzde ikilik hisse ise Bayan Copeland'in burada, New York'ta desteklediği yerel bir yardım kuruluşuna ait."

Louis sevgiyle gülümsedi. "Easy Feet."

Başımınla onayladım. "Doğru."

Grace'in yüzde iki hissesini bıraktığı hayır kurumu, bir adam tarafından yönetilen ve yıllık bütçesi elli bin dolardan az olan ilginç bir yardım kuruluşuydu. Countess'in yüzde iki hissesi muhtemelen yıllık bütçelerinin yüz katı değerindeydi. Adamın hissesini bizden birine satmaya bu kadar hevesli olmasına şaşmamalıydı.

"Bayan Copeland'in bu hayır kurumuna bu kadar büyük bir bağış yapmasının kişisel bir nedeni var mıydı? Harika bir kuruluş olmadığı için değil ama oldukça spesifik."

Louis arkasına yaslandı ve başıyla onayladı. Konuşurken gözlerinin içi sıcacıktı. "Leo Farley. Oda hizmetleri bölümünde çalışıyor."

İsim çağrışım yapmadı. "Bir çalışan, hayır kurumuyla ilgilenmesini mi sağladı?"

"Yaklaşık altı yıl önce Leo evsizdi. Uzun hikâye ama zor bir yıl geçirmişti. İşini kaybetmişti, karısı ölmüştü, evinden çıkarılmıştı, kızı intihara teşebbüs etmişti ve bunların hepsi birkaç ay içinde gerçekleşmişti. Bazen köşedeki sokakta, otelin servis girişinin hemen yanında uyurdu. Bayan Copeland her gün, sabah tam onda ve akşamüstü tam üçte olmak üzere günde iki kez,

birkaç sokak dolaştığı yürüyüşlere çıkardı. Bir öğleden sonra dışarıda Otto Potter'a, Leo'nun ayaklarını tedavi ederken rastladı."

"Otto Potter, Easy Feet'i yöneten kişi değil mi?"

Louis başıyla onayladı. "Doğru. Emekli bir ayak hastalıkları uzmanıdır. Pek çok evsiz insan ayaklarıyla ilgili bir sürü sorun yaşıyor – tedavi edilmemiş diyabet, ayakkabı giymeden dolaşmak, enfeksiyonlar... Easy Feet'i sokaklarda rahatça yürüyemeyen insanlara yardımcı olmak için kurmuş. O ve diğer birkaç gönüllü etrafta dolaşıyor ve Leo gibi adamları sokakta tedavi ediyorlar."

"Ama Leo şimdi burada çalışıyor, değil mi?"

"Bayan Copeland ondan hoşlanırdı. Ayakları iyileştikten sonra Leo ona yürüyüşlerinde eşlik etmeye başladı. Sonunda Bayan Copeland de ona iş teklif etti. Diğer çalışanlardan daha fazla kez ayın çalışanı oldu. Çok çalışkandır."

"Vay. Bu harika bir hikâye."

Louis gururla gülümsedi. "Bayan Copeland söz konusu olduğunda bu hikâyelerden daha çok var. O gerçekten çok iyi bir insandı. Çok sadıktı."

Bir zamanlar onu sevmiş iki adama bıraktıklarını göz önünde bulundurulursa, bunun yetersiz bir ifade olduğunu söyleyebilirdim. Bu benim için iyi bir haberdi çünkü sadık işverenler genellikle sadık çalışanlar anlamına gelirdi ve ben burada oteli denetleyip ailemin çıkarlarını korurken sorunsuz bir süreç geçirmeyi umuyordum.

Konuyu toplantı sebebimize geri döndürerek, getirdiğim defterin üstündeki kalemi kaldırdım. "Pekâlâ, bana Countess'taki sistemden bahsedin. Her şey sorunsuz işliyor mu? Ben işlerin nasıl yürüdüğüne alışana kadar bana iletmek istediğiniz bir sorun veya endişeniz var mı?"

Louis defterimi işaret etti. "İyi ki o defteri getirmişsiniz."

Eyvah.

"Birincisi, yaklaşan grev."

"Grev mi?"

"Bayan Copeland cömert ve sadıktı ancak konu işleri yönet-

meye geldiğinde dizginleri çok sıkı tutardı. Ben otelin müdürüyüm. Bütün günlük operasyonları ben yönetiyorum ama ticaret kısmını bizzat kendisi ele alırdı. Uzun süredir hastaydı ve halledilmesi gereken bazı şeyler halledilmedi."

İç geçirerek not aldım: *Grev*. "Tamam, bana sendika meseleleri hakkında bildiğiniz tüm detayları anlatın."

Kırk dakika sonra, sadece ilk problemle ilgili altı sayfa not almıştım.

"Başka bir şey var mı?" *Lütfen hayır de.*

Louis kaşlarını çattı. "Bir sonraki en büyük sorunun çifte rezervasyonlu düğünler olduğunu söyleyebilirim."

Kaşlarını kalktı. "Çifte rezervasyonlu düğünler mi?"

Başıyla onayladı. "Eminim biliyorsunuzdur, Countess etkinlikleri için en çok rağbet gören mekânlardan biridir."

"Evet, elbette."

"Pekâlâ, iki balo salonumuz var. Büyük Saray ve İmparatorluk Salonu. Üç yıl kadar önceden rezervasyon alıyoruz."

"Tamam..."

"Yaklaşık iki yıl önce Veranda için de rezervasyon almaya başladık. İmparatorluk Salonu'nun birebir aynısı ama aynı zamanda özel bir teras verandası bulunuyor."

"Teras verandası olduğunu bilmiyordum."

Başını iki yana salladı. "Yok zaten. Bu, sorunumuzun büyük bir parçası. Veranda ve yeni balo salonu için inşaat daha yeni başladı. Ve iki yıl önce rezerve ettiğimiz düğünlerin tarihleri hızla yaklaşıyor. Müşteriler, açık havada kokteyl veya servis olmasını bekleyerek rezervasyon yaptırdı. İlki üç ay sonra. Tahmin edebileceğiniz gibi, otel çok nüfuzlu ailelere hizmet veriyor. İlk organizasyon belediye başkanının yeğenine ait."

Gözlerim dehşetle açıldı. *Lanet olsun.*

İşler bu noktadan sonra yokuş aşağı gitmeye devam etti. Bir ziyaretçinin bakış açısından otel en üst düzey görünse de, uzun süredir biriken önemli sorunların yer aldığı upuzun bir liste vardı. Ve şimdi bunlar *benim* sorunlarımdı. Önümüzdeki üç buçuk

saat, Louis sorun üstüne sorun anlattı. Tartışacak o kadar çok konumuz vardı ki bu sabah üst düzey yöneticilerle olan diğer randevularımı yeniden planlamak zorunda kaldım. Toplantıyı bitirdiğimizde başım dönüyordu.

Toplantı odasının kapısında durdum. "Bugün beni birçok konuda bilgilendirdiğiniz için çok teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Sanırım sizden iki tane olması iyi. Yapacak çok iş var."

Aklımdaki son şey Weston Lockwood'du ve Louis kafa karışıklığımı yüzümden okudu.

"Bay Lockwood'dan bahsediyordum," dedi, "tüm sorunlarla uğraşırken yanınızda birinin bulunması iyi olmalı."

Sterling ve Lockwoodların herhangi bir konuda anlaşmaya varmasını sağlamanın bu otelin en büyük sorunu olabileceğini söylemek yerine gülümsedim.

"Evet," dedim en iyi sahte gülümsememi takınarak. "Güvenebileceğim birinin olması güzel." *Bugün yaptığı gibi ortadan kaybolması için.*

"Size yardımcı olabileceğim konuları bana iletin."

"Teşekkürler, Louis."

Louis toplantı odasından çıktıktan sonra, sandalyeye çökerek düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Ailem azınlık hissesini almaya çalışırken otele göz kulak olmak için New York'a geldiğimi sanıyordum. Görünüşe göre, yapacak zorlu bir işim vardı. Dinlediklerimden sonra şok olmuş hâlde otururken masanın üzerindeki telefonum titremeye başladı.

Telefonu aldım ve yüksek sesle iç çektim.

Öğrendiğim her şeyi Weston Lockwood'a aktarmaktan bile daha az istekli olduğum tek bir adam vardı. Tabii ki o da tam şu anda aramak zorundaydı. Derin bir nefes aldım, bu nutku dinleyip atlatmanın en iyisi olduğunun farkındaydım. Telefonu cevaplamak için ekranı yana kaydırdım.

"Merhaba baba..."

4

Sophia

“BU LANET ŞEY NASIL OLDU?”

Babam daha masaya oturmadan 6nce bağırmaya başlamıştı. Bug6nk6 aramasında ona yaklaşan grevden bahsettikten beş dakika sonra telefonu y6z6me kapatmıştı. Diğer meseleleri anlatma fırsatım bile olmamıştı. Telefonu y6z6me kapattıktan yarım saat sonra sekreteri, babamın saat yedide New York’a inmiş olacağını ve Countess’taki restoranlardan biri olan Prime’da yemek yiyeceğimizi e-posta ile iletmişti. M6sait olup olmadığımı *sormamış*, nerede yiyeceğimizi *s6ylemişti*.

Ayrıca babamın bu gece şehre gelmeyi planladığını yeni duyduğumdan bahsetmiyordum bile. 6vey kardeşim Spencer’ın ona eşlik edeceğinden de kesinlikle haberim yoktu. Geriye d6n6p baktığımda, her iki durumdan da ř6phelenmeliydim.

“Şey,” dedim. “Bayan Copeland hastaydı ve bazı konuları kendini daha iyi hissettiğinde ilgilenebileceğini d6ř6nerek geri plana atmış. Belli ki sonrasında da b6yle bir fırsatı hiç olmamış.”

Garson içki siparişlerimizi almak için masaya yaklaştı. Babam zavallı adamın ne istediğimizi sormasına bile fırsat vermeden s6z6n6 keserek, “Buzlu viski – Glenlivet XXV Single Malt,” dedi kaba bir şekilde.

Çünkü alkolü tüketmeye değer bulması için şişesinin beş yüz dolardan fazla olması gerekirdi.

Kukladan farkı olmayan üvey kardeşim elini kaldırdı. "İki olsun."

Lütfen yok

Teşekkürler yok.

Ve belli oluyor ki ikisi de *kadınlar önden* lafını hiç duymamışlar.

Sipariş verme sırası bana geldiğinde kabalıklarını telafi etmeye çalıştım. "Bir kadeh Merlot alabilir miyim lütfen? Açık şişelerden biri uygundur," dedim gülümseyerek. "Çok teşekkürler."

Babam benim aşırı kibarlığımı fark ettiyse bile umursuyor gibi görünmüyordu.

"Sendika meselesini Spencer halledebilir," dedi. "Local 6 ile uğraştığı için bu konuda tecrübeli."

Ah, hayır. "Teşekkür ederim. Ama kendi başıma halledebilirim."

"Bu bir rica değildi, Sophia," dedi babam sertçe.

Yıllar boyunca babamın söylediği pek çok şeyi sineye çekmiştim ama bu onlardan biri olmayacaktı. Büyükbabam oteli yönetme işini bana vermişti ve ben de onu gururlandırmayı planlıyordum, tek başıma.

"Saygısızlık etmek istemem, baba ama Spencer'in yardımına ihtiyacım yok. Eğer ihtiyacım olursa mutlaka ona ulaşır ve yardım isterim."

Babamın kulakları kızarmaya başladı. "Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun."

"Büyükbabam bana güveniyor. Belki siz de bunu deneyebilirsiniz."

Spencer konuşmaya katıldı. "Sendikayı yöneten adamlar bir erkekle çalışmaya alışkındır. İşler oldukça kızılabilir."

Bu ahmak, *kadın* olduğum için mi yardıma ihtiyacım olduğunu söylemişti gerçekten? Şimdi de benim kulaklarım sinirden kızarmaya başlamıştı.

Neyse ki garson içkilerimizi getirdi ve sakinleşmem için bana birkaç saniye verdi. Her ne kadar sinirimi çıkarmak istesem de, demeye çalıştığım şeyi anlatmak için bağırmaya veya üstünlük taslamaya tenezzül etmeyecektim – bu babamın yöntemiydi. Garson içkilerimizi dağıttıktan sonra, henüz hiçbirimiz menüye bakamadığımız için bize birkaç dakika vermesini istedim.

Şarabımdan büyük bir yudum aldım ve tüm dikkatimi ona yönelterek Spencer’a döndüm.

“Sendikayla olan pazarlığın sikimin büyüklüğüne bağlı olduğunu bilmiyordum. Ama endişelenme, Spence, küçükken bizi aynı küvette yıkarlardı. Seni temin ederim, benimki seninkinden daha büyük.”

“Sophia!” diye bağırarak araya girdi babam. “Bir hanımefendi gibi davran ve konuşmana dikkat et.”

Sanki babam ve üvey kardeşim tarafından aşağılanmak yeterince kötü değilmiş gibi, göz ucuyla Weston’ın restorana girdiğini gördüm. Gözlerimiz buluştu ve yemekteki eşlikçilerime hızlıca göz attıktan sonra bize doğru yürümeye başladı. Şarabımın geri kalanını bir şişe suymuş gibi kafama diktim.

“Bay Sterling. Sizi görmek ne güzel.” Weston elini sandalyemin arkasına koydu ve en gözalıcı, aynı zamanda da sinir bozucu gülümsemesiyle masamızı şerefliendirdi.

Babam onu baştan aşağı süzüp, “Tanrı aşkına, bu otel kim senin umurunda değil mi? Lockwood ailesinin kızımı tuzağa düşürmeye çalışacak birini göndereceğinden endişeleniyordum ben de. Seni gönderdilerse, endişelenmem gereken bir şey azaldı demektir,” dedi dişlerinin arasından.

Weston’ın dudağı seğirdi ve gözleri bir an bana döndü. “Evet, kızını tuzağıma düşürmediğimi bilerek geceleri rahat uyuyabilirsin.”

Spencer arkasına yaslandı. “Vegas’ta olduğunu sanıyordum.”

“Dokuz ay önce New York’a geri taşındım. Beni takip etme konusunda iyice kötüleşiyorsun, Spence.”

Sırtımmı gizlemek zorunda kaldım. Üvey kardeşim *Spence* diye çağrılmaktan *nefret* ederdi.

“Eğer sen buradaysan,” dedi Spencer, “günah şehrindeki striptizcileri ve kumarhaneleri kim ayakta tutuyor, Lockwood?”

“Aurora Gables’ı mı kastediyorsun? Onu meşgul eden birileri olduğunu duydum,” dedi Weston kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Spencer’in gülümsemesi soldu. *İlginç*. Görünüşe göre Weston dersine çalışmış ve mükemmel üvey kardeşimle ilgili öğrenmem gereken dedikodular yakalamıştı.

Üvey kardeşim dişlerini dıktı. “Sendika meselesi hakkında ne yapıyorsun?”

Weston bana suçlu suçlu baktı. “Bugün onlarla görüştim. Anlaşmaya varmaya yakınız.”

Gözlerim büyüdü. *Adi pislik*. Sendika sorunuyla ilgili her şeyi biliyordu, buna rağmen kendisi işi halletmek için ortadan kaybolurken benim ayakaltından çekilip çalışanları dinlememi sağlamıştı. Onu hafife almış ve boş boş etrafta gezindiğini varsaymışım. Bu sırada o benden iki adım önde, üstünde birlikte çalışmamız gereken konuları tek başına hallediyordu. Spencer ve babam beni kızdırmıştı ama bu var ya... *Çok öfkeliydim*.

“Bir Lockwood’un işi kendi başına halletmesine izin mi verdin?” dedi babam sinirle. “Senin sorunun ne? Tamamen beceriksiz misin?”

Weston elini kaldırdı. “Orada dur. Bir dakika bekle. Ağır ol, yaşlı adam. Sesini yükseltmen için hiçbir sebep yok. Sophia’yla böyle konuşamazsın.”

“Bana kızımın nasıl konuşacağını söylemeye kalkma sakın!”

Weston duruşunu dikleştirdi. “Burada öylece durup *herhangi* bir kadına bağırmanı dinlemeyeceğim. Kızın olup olmaması umurumda değil. Biraz saygılı ol.”

Babam ayağa kalktı ve peçetesini masaya fırlattı. “Kendi lanet işine bak.”

İşler kontrolden çıkıyordu ve olayın gidişatını hiç beğenmemiştim. Ben de ayağa kalktım. “İkiniz de kesin şunu!” Parmağını sinirle babama uzattım. “Bana sesini yükseltmene ve ağzına

geleni söylemene izin vermeyeceğim." Weston'a döndüm ve parmağımla göğsüne vurdum. "Ve sen – beni savunmana ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Weston başını iki yana salladı. "Sizin ne kadar eğlenceli bir grup olduğunuzu unutmuşum. İhtiyarın sadistin teki olduğunu hep biliyordum. Senin mazoşist olduğunu bilmiyordum, Fifi. Kahrolası yemeğinizin tadını çıkarın," dedi ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Babamla ben hâlâ ayaktaydık ve neden hiç bilmiyorum ama ilk oturan ben olmak istemedim.

"Daha otuz altı saattir buradayım," dedim. "Biraz nefes almama izin vermelisin. Eğer yardıma ihtiyacım olursa söylerim. Burada hepimiz aynı taraftayız ve gerektiğinde yardım istemeyi zayıflık olarak değil, iyi bir liderlik özelliği olarak görüyorum. Şimdi, oturup sorunları tartışmak ve yılanmış deneyiminden yola çıkarak bana yol göstermek istersen, seni dinlemekten mutluluk duyarım. Aksi takdirde odama oda servisinden bir şeyler sipariş edeceğim."

Babam kısık sesle anlaşılmasa da bir şeyler homurdandı ama yine de peçetesini alarak oturdu.

"Teşekkürler," dedim.

Yemeğin geri kalanında ortam daha sakindi ancak babamı otelin sorunlarıyla ilgili ne kadar çok bilgilendirirsem, Spencer'ın yönetimde bana katılması yönündeki ısrarı o kadar artıyordu. Üvey kardeşim her zamanki gibi başını sallayarak babamın söylediği şeyleri tekrarlıyordu ama kendine ait ekleyecek değerli bir düşüncesi yoktu.

Geceyi gereğinden fazla uzatmamayı umarak kahve ve tatlı teklifini reddettim, neyse ki onlar da aynı fikirdeydi. Otel lobi-sinde vedalaştıktan sonra asansöre doğru yürürken, barda durup bir iki kadeh içme fikri fazlasıyla çekici geldi. Ama bir sonraki toplantım için ayık bir kafaya ihtiyacım vardı – Weston'ın bu toplantıyı hiç beklemediğine emindim.

“İkinci tur teklifime karşı koyamayacağını biliyordum,” dedi Weston, süitinin kapısını açıp bir kolunu kapının üstüne koyarak.

Yanından hızla geçtim ve doğrudan odanın içine yürüdüm. Arkamı döndüğümde, üzerinde siyah baksır ve düğmeleri açık gömleğinden başka bir şey olmadığını fark ettim. Üstündekileri işaret ederek, “Ne halt ediyorsun?” diye sordum.

Aşağı doğru baktı. “Hımm... Soyunuyorum.”

Başımı çevirdim. “Pekâlâ, üstüne lanet olası bir şeyler giy!”

Şaşırtıcı bir şekilde söz dinledi. Pantolonunu üzerine fırlattığı sandalyeye doğru yürüdü ve tekrar giydi. Fermuarını çekti ama üstteki düğmeyi ve kemerini açık bıraktı.

Toparlandığında ona döndüm, gözlerim pantolonunun açık düğmesinden göbek deliğine uzanan ince tüylerine takıldı. Dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye çalıştım ama o lanet olası *hat*... Eh, çok seksiydi. Bu da beni daha çok sinirlendirdi.

Ellerim kalçalarımı kavrarken kendimi yüzüne bakmak için zorlayarak birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. “Bu ne şimdi? Sendika sorununu biliyordun ve bugün onlarla görüşmeye mi gittin? Ne tür aptalca bir oyun peşindesin?”

“Sen öğrendikten sonra telefonumun çaldığını görmedim,” dedi omuz silkerek.

Kaşlarımı çattım. “Daha *bugün*, sen çoktan bir toplantı yaptıktan sonra öğrendim!”

Yanıma yaklaştı. “Baban tam bir pislik.”

Bu açıktı. Bunu herkes biliyordu, özellikle de ben. Onun hakkında istediğim kadar söylenebilirdim ama başka biri bunu yapamazdı – özellikle de bir Lockwood. “Babam hakkında konuşma.”

Weston’ın gözleri büyüdü ve bıkkınlıkla başını geriye attı. “Ciddi misin? Seninle konuşma şeklinden sonra onu mu savunacaksın?”

“Benimle nasıl konuştuğu seni hiç ilgilendirmez.”

Sırttı ama hiçbir şey söylemedi.

“Neye gülüyorsun?” diye hırladım.

Weston parmağıyla ön dişine vurdu. “Tam şuraya sıkışmış küçük bir şey var. İspanak veya maydanoz belki? Rockefeller istiridye mi yediniz? Gerçekten iyiler, değil mi?”

“Ne? Hayır! İstiridye yemedim!” Dişimi ovuşturdum.

“Bana çocukluğunu hatırlatıyor. Eskiden ön dişlerinin arasındaki o büyük boşluğu hatırlıyor musun? O aralığa takılmak için oldukça büyük bir şey gerekirdi. Neden ondan kurtuldun ki? Hoşuma gidiyordu.”

Çocukken korkunç dişlerim vardı. Beş yıllık diş teli tedavim boyunca ortodontistin koltuğunda saatlerimi harcamıştım. Gerçi bunu hatırlamasına şaşırmıştım.

Weston beni hazırlıksız yakaladı ve eğilip parmağını sürterek, dişime sıkışmış olan her neyse onu çıkardı.

“Aldım,” dedi parmağını kaldırarak.

Neden bilmiyorum ama bu basit hareketi çok samimi gelmişti ve ona ısınmama sebep oldu. Bu yüzden olabildiğince soğuk durmaya çalıştım.

Elini iterek, “Ellerine hâkim ol,” diye homurdandım.

Weston öne doğru bir adım attı. “Bundan emin misin?” Uzanıp elini kalçama koydu. “Tekrar deşarj olmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

Vücudumun onun dokunuşuna ânında tepki vermesinden nefret ediyordum. Bu durum, bugün yaptıklarından ya da babamla konuşmama müdahale etmesinden daha çok sinirlendiriyordu beni. “Siktir!”

Bana iyice yaklaştı ve parmaklarını kalçama daha sert bastırdı. “Sonunda aynı fikirdeyiz.”

“Neden bana sendika meselesini bildiğini söylemedin?”

Daha da yaklaştı ve derin bir nefes aldı. “Hangi parfümü kullanıyorsun?”

“Bana cevap ver, seni pislik. Neden grevden bahsetmedin?”

“Sana söyleyeceğim ama gerçeklerden hoşlanmayacaksın.”

“Ağzından çıkan çoğu şeyden hoşlanmıyorum ama bu konuşmana asla engel olmadı.”

“Sendika başkanı kadınlarla çalışmak konusunda pek iyi değil. Birtakım sorunlar olduğunu söyleseydim gelmekte ısrar ederdin ve adam tam bir pislik. Söylediklerinin hiçbirini dinlemezdi ve sonra sen duyamayacak kadar uzaklaştığın an bana memelerinden bahsederdi. Bu da beni delicesine kızdırırdı ve onu yumruklamama neden olurdu. Tüm bu saçmalıklardan kaçınmak ve işi tek başıma halletmek en iyisiydi.”

“Cinsiyetçi bir pislikle başa çıkmanın yolu ona boyun eğmek değildir. Bunu profesyonel bir şekilde doğrudan ele almaktır.”

Söylediklerimi düşünür gibi oldu, sonra başını sallayarak onayladı. “Tamam. İçgüdüsel olarak seni o pislikten korumak istedim, seni onun saçmalıklarına maruz bırakmak değil. Ama anladım.”

Gergin yüz ifadem yumuşadı. “Bir daha olmasın.”

Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Tamam, efendim.”

Elinin hâlâ kalçamda olduğu yere baktı ve dikkatimi oraya çekti. Çok yavaşça, elini yukarıya doğru çıkarmaya başladı.

Lanet olsun! İçimde ani bir sızı uyandı. Elini itip hızla dışarı çıkmalıyım. Ama onun yerine burada durmuş, ellerinin kalçamı okşadıktan sonra bel kıvrımımı takip etmesini ve nazikçe göğüs kafesime doğru yükselmesini izliyordum. Mememin yan tarafına ulaştığında gözlerime baktı.

Onu durdurmam için bana zaman verdiği hissine kapıldım – ve gerçekten, gerçekten bunu yapabilmek istedim. En azından beynim istiyordu. Vücudumsa... pek değil. Bana dokunmasının üstünden sadece yirmi dört saat geçmişti ve yine de kendimi çaresiz ve ona muhtaç hissediyordum. Elini kaldırarak gömleğimin üzerinden mememi kavrayıp sıkışını izlerken göğsüm hızla inip kalkıyordu.

“Tanrım, senden gerçekten nefret ediyorum,” diye tısladım gözlerim kapanırken.

“Evet, gömleğinin içinden kendini gösteren meme uçların da benden nefret ediyormuş gibi görünüyor.”

Weston elini gömleğimin açık kısmından içeri daldırdı. Sutyenimin dantelini aşağı indirdi ve gerilen bir askıyı çekerek bıraktı. Ağzımdan çıkan küçük inlemeden nefret ettim.

“Biraz sertlikten hoşlanıyorsun, değil mi?”

“Konuşarak ânu mahvetme,” dedim gözlerimi kapalı tutarak.

Gömleğimin içindeki eli diğer mememe doğru ilerlerken diğer eliyle de iki elimi birden tuttu. Bileklerimi sıkıca kavrayarak kulağıma doğru eğildi. “Belki de bir güvenli kelimemiz olmalı.”

Aman Tanrım. Benim sorunum ne? Güvenli kelimeye ihtiyaç duyma fikri neden beni bu kadar tahrik ediyor?

Cevap vermeyince Weston kulağıma ısırıldı. “Bir kelime seç, güzelim.”

Gözlerimi açtım. “Pislik.”

Keyifli gülüşü tenimde yankılandı. “Bence normalde bana seslenmek için kullanmadığın bir kelimeye ihtiyacın var – mese-la yanımdayken günde en az on kez söylemediğin bir kelimeye.”

“İhtiyacım yok. Böyle sapıkça şeylerle ilgilenmiyorum.”

Weston başını kaldırdı. “Benden nefret ediyorsun ve ben de bugünkü stresi vücudundan dışarı nefret seksiyile atabilmen için ellerini arkadan bağlayacağım. Ne istersen onu söyle ama bir güvenli kelimeye ihtiyacın var, tatlım.”

Elini gömleğimden çıkardı ve pantolonuna uzanıp kemer tokasını tuttu. Weston sert bir çekişle deri kemeri tek seferde çıkardı. O sürtünme sesi şimdiye kadar duyduğum en erotik şeylerden biriydi.

Bileklerimi serbest bıraktı ve bana göstermek için kemeri yu-karı kaldırdı.

“Arkanı dön. Ellerini arkada birleştir.”

Tanrım, sesi çok hırıltılı ve derindi. Seksin bir sesi olsaydı, kesinlikle bu olurdu. Yine de arkamı dönmekte tereddüt ettim. Bunun bir karar ânu olduğunu hissettim. Hayatım boyunca nefret ettiğim bir adamın ellerimi bağlamasına ve benimle canı ne

isterse onu yapmasına gerçekten izin mi verecektim? Gözlerimdeki kararsızlığı görünce Weston yanağımı okşadı.

“Yapmamı istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım.”

“Ya ellerimi bağlamamı istemiyorsam?”

“O zaman ellerini bağlamam.” Bakışları gözlerimde gezindi.

“Ama yapmamı istiyorsun, değil mi? Neyin doğru neyin yanlış olduğunu düşünmeyi bırak ve istediğini yap, Soph.”

Sonunda bana kendi ismimle seslenmesi dikkatimden kaçmamıştı. Derin bir nefes aldım ve tedbiri elden bırakmak gibi delice bir karar verdim. Parmağımı uyarınca salladım. “İz kalmasın.”

Weston’ın yüzüne uğursuz bir gülümseme yayıldı. Başka bir şey söylemeden arkamı dönmemi sağladı. Ellerimi arkamda birleştirerek kemeri bileklerimin etrafına doladı ve sıkıca sardı.

“Ellerini çekmeyi dene,” dedi.

Bileklerimi kurtarmak için elimden geleni yaptım ama kıpırdamadılar.

Weston beni pencerenin önündeki bir masaya doğru yürüttü. Her şeyin son birlikte olduğumuz seferdeki gibi olacağını varsaymışım – yani ben eğilecektim ve o da bana arkadan sahip olacaktı. Ama Weston Lockwood’un neyin peşinde olduğunu bir kez daha yanlış tahmin etmişim. Beni döndürdü, iki eliyle belimden kavrayarak masanın üstüne kaldırdı.

“Bacaklarını aç.”

“Kurallarımız var,” diye soludum. “Sadece arkadan.”

Weston dizlerimi kavradı. “Bu seni becerdiğim zamanlar için geçerli. Ama henüz buna hazır değilim.”

Yutkundum.

Bacaklarımı araladı. Onunla savaşmayı denemedim bile.

“Son şansın. Güvenlik kelimesi, Sophia?”

“Countess,” diye fısıldadım.

Gülümsedi. “İyi seçim.”

Bir adım geri attı. Bacaklarım açık ve ellerim arkamdan bağlıyken inanılmaz derecede savunmasız hissettim. Kontrolün

elimde olduğunu hissetmeye çalışarak, "Hadi başla. Şu işi bitirelim," diye söylendim.

Weston altdudağını ısırdı ve yemin ederim bunu bacaklarımın arasında hissettim. Bana bakış şeklinde çok seksi bir şey vardı.

"Parmaklarım içindeyken gözlerime bakacaksın."

Ağzım açık kaldı. Bu adam gerçekten cüretkârdı.

İfademle eğlenen Weston aramızdaki mesafeyi iyice kapattı. Bir elini bacaklarımın arasına getirdi ve nazik olmayan bir şekilde külotumu kenara çekti. İki parmağıyla merkezimi aşağı yukarı okşarken bir parmağını tıpkı dün gece yaptığı gibi içime kaydırды. Yine de bir şekilde bunu beklemiyordum.

Nefesim kesildi.

"Şimdiden benim için sırılsıklamsın."

Parmağını içeri dışarı hareket ettirirken zevkten gözlerim kapandı.

"Cık cık cık. Sana söylediklerimi ne çabuk unuttun? Gözler açık, benim küçük Fifi'm."

Ona bir kez daha bana böyle seslenmemesini söyleyecektim ama parmağı birkaç kez daha içime girip çıktı ve düşündüğüm her şey sınırlarımdan bile daha hızlı kayboldu.

"Bacaklarını biraz daha aç ki sana daha fazlasını verebileyim. Bu kadar sıkı olmanı seviyorum."

Aklım bacaklarımı hızla kapatmak istedi ama vücudum bana vermek istediğinin *en fazlasını* istiyordu. Utanmadan bacaklarımı açtım.

Weston gülümsedi. Parmağını çıkarıp ikisini birden içime sokarken gözlerime baktı. Bir dakikalığına gerildim ama sonrasında düzenli ritmine devam ettikçe rahatladım.

"Bir tane daha..."

Kendimi o kadar kaybetmişim ki üçüncü parmağını içimde hissedene kadar neden bahsettiğinden emin değildim. İnledim ve gözlerim tekrar kapandı.

Weston birkaç saniye bekledi ve sonra kulağıma fısıldadı,

"Tahrik olduğunda çok güzel görünüyordun. Seni sadece arkadan becermemi istemen çok yazık. Bahse girerim, elim yerine sikimle seni boşaltmayı görmek kesinlikle olağanüstü olurdu."

Nefes almak daha da zorlaştı. Kulağımda hissettiğim sıcak nefesi ve içimdeki parmaklarının sürekli okşaması beni çoktan sona yaklaştırmıştı. Weston parmaklarını bükerek hareketinin açısını değiştirdiğinde, orgazm olmaya çok yaklaştığımı biliyordum.

Arkama uzandı ve parmaklarını saçlarıma daldırdı. Başımı arkaya doğru çekerek ağıza çıkan boynumu emdi.

"Ohhh... Ah, Tanrım."

Saçımı acıtacak kadar sert çekti –ama onu durdurmamı gerektirecek kadar değil– ve başparmağını klitorisimi ovmak için uzattı.

"Gelirken gözlerin açık olsun," diye inledi, beni izlemek için geri çekilirken. Ama anda o kadar kaybolmuştum ki onu zar zor duydum. Sözlerini bu sefer sert bir ses tonuyla tekrarladi. "Lanet olası gözlerini aç, Sophia."

Gözlerim hemen açıldı. Ellerimin bağlı olduğunu unutarak içgüdüsel bir şekilde ona dokunmak için uzandım. Bileklerimin etrafına sarılı deri kıpırdamadı bile ve ne kadar çok çekersem o kadar çok tenime battı. Şaşırtıcı bir şekilde, kısıtlanmışlık hissi beni korkutmuyordu, aslında beni tahrik ediyor gibiydi. Bu yüzden vücudumun zirveye çok yaklaştığını hissedene kadar birkaç kere daha ellerimi kurtarmak için boşa uğraştım. *Aman Tanrım.* Gırtlaktan gelen, iniltiyle bağırış arasında bir sesle orgazmın doruklarına ulaştım. Gözlerimiz buluştu ve orgazm olmamı izlerken Weston'ın gözlerinde gördüğüm ateş beni olduğum yerde tuttu. Dalgaların sonuncusu da kesildiğinde öne eğildim ve başımı omzuna yaslayarak gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Tekrar savunmasız hissetmem uzun sürmedi. Gözlerimi kapalı tuttum.

"Çıkar şunu," diye fısıldadım.

"Emin misin?"

Başımı sallayarak onayladım.

Weston uzanıp tokayı çözdü ve ellerimi serbest bıraktı.
Bileklerimden birini ovuşturdum.

Aşağı doğru baktı. Acımamasına rağmen sürtünmeden dola-
yı kızarmışlardı.

"Sana buz getirmemi ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "İyiyim."

"Krem veya başka bir şey?"

Bu yumuşak ses tonu beni az önce yaşanmasına izin verdiğim
şey kadar korkuttu. Elimi göğsüne bastırdım ve bir adım gerile-
mesi için onu ittim.

Eteğimi düzelterek, "Bana iyi davranma," diye çıktım.

Weston'ın kaşları kalktı. "Pislik gibi mi davranmamı istiyor-
sun?" Başparmağını onaylarcasına kaldırdı. "Eminim buralarda
bir yerlerde üzerine dökebileceğim biraz tuz vardır. Bu canını
yakar. Bu sana uyar mı?"

Gözlerimi kıstım ve masadan aşağı atladım. "Bana ne uyar
biliyor musun? Ben yokken sendika başkanıyla görüşmemen. Bu
otelin eşit hissesine sahibiz ve onlarla yapacağın herhangi bir an-
laşma için benim onayıma ihtiyacın var."

"Gerçekten mi? İki dakika önce inliyordun ve şimdi sendika
konusuna geri mi döndük? Belki bunu sonraya bırakabiliriz."

Eteğimdeki kırıklıkları düzelttim. Kapıdan bir hışım çıkıp
gitmeyi planlamamıştım. Gerçi az önce yaşananları da planla-
mamıştım. Ama şimdi üstünlüğün bende olduğunu fark ettim
– Weston'a bugün bana hissettirdiği kadar berbat hissettirmenin
bir yolu vardı. Şeytani bir gülümseme yüzüme yavaşça yayıldı
ve tek kaşımı kaldırarak, "Sonraya mı?" diye sordum.

Pantolonundaki büyük şişkinliğe ve ardından bana baktı.
"Burada işimiz bitmedi."

"Öyle mi dersin," dedim kapıya doğru yürürken. Kapıyı
açarken omzumun üzerinden baktım. "Umarım bugün hissetti-
ğim kadar berbat hissediyorsundur. Tatlı rüyalar, Weston."

5

Weston

“PEKİ, HAYATINDA NELER OLUYOR? Bu haftaki seansımızı tekrar iptal etmediğine sevindim.” Dr. Halpern bacak bacak üstüne attı ve not defterini yanındaki masanın üzerine koydu.

Düzgün bacaklarına baktığımı gizlemek zorunda kalmadığım ilk sefer olabilirdi. Ve bunun nedeni, değişiklik olsun diye pantolon giymeye karar vermesi değildi. Her zamanki gibi uzun uzuvları açıktaydı.

Bana gerekli olmadığını ve çoğu hastanın oturmayı tercih ettiğini söylemesine rağmen, her zaman yaptığım gibi o meşhur hasta koltuğuna uzandım. Görünüşe göre, delinin tekinin karşısına oturup onun dertlerini dinleyen psikiyatristler gerçek hayattan çok filmlere özgüydü. Yine de buraya gelmek zorundaydım, o zaman biraz dinlenebileceğimi düşünüyordum.

“Sana krup* hastalığına yakalandığım zamandan bahsetmiş miydin?” diye sordum. “Muhtemelen dört yaşındaydım, Caroline da altı yaş civarındaydı.”

“Bundan bahsettiğini sanmıyorum, hayır.”

“Annem son kalan dondurmayı bana vermişti ve ablam bun-

* 6 ay-3 yaş arası çocuklarda sık görülen krup, enfeksiyon kaynaklı üst solunum yolu tıkanıklığıdır. -çn

dan hiç memnun değildi. Annem odama bir buhar makinesi kurmuştu. Ben dondurmamın tadını çıkarırken Caroline gitmiş ve makinenin içine işemişti. Annem beni tekrar yatağa yatırmaya geldiğinde odamda bir idrar sisi bulutu vardı.”

Gözümün ucuyla Dr. Halpern’in not defterini alıp bir şeyler yazdığını gördüm.

“Bununla ilgili not mu alıyorsun? Bunun nedeni şakayı birinin üzerinde denemeyi düşünmen mi yoksa az önce tüm sorunlarımın kökenini mi buldun?”

Dr. Halpern defterini ve kalemını bıraktı. “Kız kardeşin hakkında gönüllü olarak konuştuğunu not aldım. Bugün Caroline’ı düşünmenin bir nedeni var mı?”

Harika doktorumun sorduğu sorulara genellikle düşünerek cevap vermezdim ama bugün öyle yaptım. “Farkında olduğum bir nedeni yok.”

“Bana son kırk sekiz saati nasıl geçirdiğinden bahset. Gününün bazı bölümleri sıradan olsa bile, onları da duymak isterim.”

“Bundan emin misin?” diye sordum başımı iki yana sallayarak.

Dr. Halpern ellerini kucağında birleştirdi. “Eminim.”

“Tamam... Peki...”

Sonraki yirmi dakika boyunca ona son iki günde yaşadıklarımı özet geçtim ancak Sophia’yla yaşadığımız özel anları, incelemesi gereken konularla ilgili olmadığını düşünerek kendime sakladım. Yine de hikâyemin o kısmına odaklanmış gibiydi.

“Yani Sophia’yla bir geçmişiniz var.”

“Ailelerimizin var.”

“Sophia’yı birkaç gün önce gördüğünü saymazsak, en son ne zaman görüşmüştünüz?”

Gülümsedim. “Mezuniyet balosu gecesi.”

“Baloya birlikte mi gitmiştiniz?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Ama onu baloda mı gördün?”

On iki yıl öncesini düşündüm. Sophia’yı hâlâ o elbisenin

içinde görebiliyordum. Kırmızıydı ve tüm kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Kızların çoğu hoş görünse de, bir baloya gittikleri çok belli oluyordu. Ama Soph öyle değildi. O kadar zarif görünüyordu ki yanımdaki kız balodan sonra benimle yapmak için sabırsızlandığı şeyleri anlatırken bile tüm gece gözlerimi ondan alamamıştım.

"Evet. O kadar da harika bir gece geçirmedim."

"Neden?"

"Erkek arkadaşı kuzeniyle yatıyordu. Kızlar tuvaletinde sevişirlerken seslerini duyduğunda bunu öğrendi."

"Tanrım. Bu onun gecesine gölge düşürmüş olmalı."

"Evet, özellikle de ben o piçin yüzüne yumruk attığımda." Dr. Halpern'in küfrettiğimde genellikle takındığı yüz ifadesini hatırlayarak, "Özür dilerim. O eziğin yüzüne yumruk attığımda," diye düzelttim.

Dr. Halpern gülümsedi. "Teşekkür ederim. Demek sen ve Sophia iyi arkadaşınız?"

"Hayır, birbirimizden nefret ediyorduk," dedim gülümseyerek.

"Ama onun onurunu korudun."

Omuz silktim. "O durum daha çok erkek arkadaşını sevmediğim içindi."

"Neden peki?"

Cevap vermeye başladım ve sonra durdum. Neden on iki yıl öncesinden ve adamın tekinden hoşlanıp hoşlanmadığımdan bahsediyorduk ki? Dr. Halpern'e bakmak için dönerek, "Bütün bu soruların bir anlamı var mı? Sanırım konudan saptık," dedim.

"Bugün hangi konulardan bahsetmek istersin? Konuşmak istediğin özel bir şey var mı?"

Elimi saçımdan geçirdim. "Alınma ama seçme şansım olsa burada seninle konuşuyor olmazdım. Yani, hayır... Bugün konuşmak istediğim özel bir konu yok."

Uzun süre sessiz kaldı. "Devam edelim. Sophia ve Caroline arkadaşlar mıydı?"

“Caroline’ın pek arkadaşı yoktu. Okula gidemediği zamanlar çok oluyordu ve normal çocukların yaptığı şeylerin çoğunu yapamıyordu.”

“Tamam. Öyleyse bir anlığına Sophia’ya ve baloya geri dönelim. Her ne sebeple olursa olsun onun ilişkisine müdahale etme ihtiyacı hissettin ve erkek arkadaşıyla kavga ettin. Sophia buna üzüldü mü?”

Omuz silktim. “Bildiğim kadarıyla bu olayın farkında bile değildi. Onları tuvalette iş üstünde yakaladıktan sonra hemen ortamı terk etti.”

“Ve bu onu son görüşün müydü?”

Gülümsedim. “Hayır. Boktan bir hâldeydim. Tüm arkadaşlarım sarhoştı, aptal gibi davranıyorlardı ve ben içki içmiyordum, bu yüzden balodan erken ayrıldım. Otoparkta Sophia’ya rastladım.”

“Neden sen de arkadaşlarınla içmedin?”

“Ertesi sabah için planlanmış bir operasyon vardı. Caroline hastaydı yine.”

Dr. Halpern kaşlarını çattı. “Tamam. Yani otoparkta Sophia’ya rastladın ve ne oldu?”

Gülümsedim. “Tartıştık. Her zaman olduğu gibi. Erkek arkadaşının ne kadar pislik olduğu hakkında alay etmek için orada olduğumu sandı. Onun peşinden gelmedi bile. İkimiz de baloya limuzinle gelmiştik. Şoförümü aradım ve gelip bizi almasını istedim.”

“Tamam...”

Sophia beni azarlarken birden dudaklarımı onunkilere bastırıldığımı ve o gece ikimizin de hüsrانlarını verimli bir şekilde dışarı vurduğunu anlatacak değildim. “Biz... bir süre takıldık. Güneşin doğmasına az kala onun evinde uyuyakaldım ve hastanede olmam gerekenden yarım saat sonra uyandım. Bir taksiye atladım ve önceki geceden kalma kırıyık smokinimle oraya gittim.” Başımı iki yana salladım. “Annem, eğlencemi Caroline’dan

öne koyduğumu düşünerek bana alkol testi yaptırttı. Bir damla bile içmediğimi söylediğimde bana inanmadı.”

Dr. Halpern defterini aldı ve dolu dolu bir dakika boyunca bir şeyler yazdı.

“Belki de Sophia’yı görmek sana hayatının o kısmını, yani ablana yardım ettiğin zamanları hatırlatmıştır.”

Sanırım bu mantıklıydı. Gerçi ablam dün gece aklıma gelen en son şey olsa bile, kesinlikle öyleydi. “Belki,” dedim omuz silerek.

Anılarımdaki yolculuğumuza devam ettik. Dr. Halpern bana Countess’ta işlerin nasıl gittiğini sorduğunda, neredeyse ona düşmanla yatarak nasıl sıçıttığımı anlatacaktım. Ama sonra, yaptığım şeyin gerçek nedenlerini incelemek için beni bütün öğleden sonra burada tutmaya çalışabileceğini düşündüm.

Çünkü hiçbir psikiyatrist bazen mavi ipek bir bluzun üzerindeki krem rengi düğmelerin insanı nasıl delirttiğini kabul edemezdi. Ya da o düğmelerin boynunun ten rengine nasıl tamamen uyduğunu ve o harika boynu istediğiniz gibi ısıramayacağınız için, zemine düşen küçük krem rengi incilerin çıkardığı sesi dinlemeye razı olduğunuzu da.

Evet, Dr. Halpern bunu kesinlikle anlamazdı. Kabul edelim, bunu yapabilseydi işsiz kalırdı. Çünkü şehir merkezindeki bu gösterişli ofisini koruyabilmesi için, yaptığımız her boku analiz etmesi gerekiyordu.

Ama işin aslı, bazen bir hayvan gibi içgüdülerimizle hareket ederdik. Ve Sophia lanet olası Sterling içimdeki vahşiyi uyandırabilmek gibi esrarengiz bir yeteneğe sahipti.

6

Sophia

“İSTERSEN ALTI ODA BİLE ayarlayabilirim. Rezervasyon senin adına mı olsun? Onlar da seninle birlikte mi uçacaklar yoksa kendileri mi giriş yapacaklar?”

Scarlett yaklaşan seyahati için ikinci bir oda ayırtmamı isteyen bir e-posta göndermişti. Zaten tamamen uyanık olduğum için cevap olarak onu aramıştım.

“Henüz emin değilim. Ama rezervasyon Thomason’ın adına olursa harika olur.”

“Sorun değil.”

“Orada gecenin bir yarısı değil mi? Burada saat sabahın yedisi, yani New York’ta ne... iki mi?”

“Evet. Uyuyamadım, o yüzden e-postalarımıyla ilgilenebilirim diye düşündüm,” dedim iç geçirerek.

“Jet lag mi?”

“Pek sayılmaz.”

“Bana o ezik Liam yüzünden uykunun kaçtığını söyleme.”

“Hayır, o değil.”

“Öyleyse yeterli miktarda güzellik uykusu almanı engelleyen ne?”

Arkadaşımı sorunlarımı anlatmak için aramamıştım. Peki, belki bu o kadar da doğru değildi, bilinçaltımda sohbet edebi-

leceğimizi düşünmüştüm. Weston'ın odasını hızla terk etmemin üzerinden dört saat geçmişti ama olanlardan dolayı aklım hâlâ karışık.

"Benim... küçük bir problemim var."

"Seni kendinden kurtarmak için orada olmasam bile siyah pantolonun altına kahverengi ayakkabı *giyemezsin*."

"Keşke o kadar kolay olsaydı," dedim gülerek.

"Bir saniye bekle." Scarlett eliyle telefonu kapasa da arka plandaki konuşmayı duyabiliyordum.

"Bu ne?" dedi ters bir şekilde.

Bir erkek sesi cevap verdi. Sesi gergin geliyordu. "İı... Bu... kahven. İstedğin gibi, yeni açılan Cinnabon adlı mekândan."

"Ama içinde ne var? Taş gibi ağır."

"Tarçınlı çöreğin."

"Ne?"

"Üstünde tarçınlı çörek olan bir kahve almamı istemiştin."

"Üstünde *tarçın* olan kahve istemiştin. Hangi akli başında insan birinin kahvenin *içinde* tarçınlı çörek olmasını isteyeceğini düşünür ki?"

"Ah... Özür dilerim. Değiştireceğim."

"Evet, öyle yap."

Scarlett telefona geri döndü. "Bir sorunum mu var dedin? O her ne ise, ajansın gönderdiği yeni asistandan daha kötü olmaz."

"Duydum. Bazen insanlara çok sert davrandığını düşünüyorum. Ama inan bana bu öyle bir durum değildi."

İçini çekti. "Peki, kendini ne tür bir belaya bulaştırdın, tatlım?"

"Şey... sana bir aileden bahsetmiştim. Rakip otel zincirinin sahibi olan ve şimdi de Countess'ın ortak sahibi olduğumuz aileyi hatırlıyorsun, değil mi?"

"Elbette. Soyadları Locks veya onun gibi bir şey miydi?"

"Doğru. Lockwoodlar. Şey, onlardan biriyle yanlışlıkla yattığımı sanırım hiç söylemedim – Weston'la. İkimiz yaşıtız."

“Yanlışlıkla biriyle mi yattın? Bir anda aletinin üstüne düştün ve içine mi girdi?”

Kahkaha attım. “Hayır. Sanırım yanlışlıkla doğru kelime olmayabilir. Daha çok, geçici bir delilik ânında onunla yattım denebilir. Her neyse, uzun zaman önceydi – aslında lise mezuniyet balosunun olduğu geceydi. Başka biriyle gitmiştim ama eve Weston’la döndüm.”

“Seni yaramaz kız. Senin içinde bunların olduğunu hiç bilmezdim.”

Gülümsedim. “Uzun hikâye. Ama yaramazlık yapıyordum. Annem o yılın başında ölmüştü. Erkek arkadaşımın başka biriyle yattığını balo sırasında öğrenmiştim; hem de kuzenlerimden biriyle, ironiye bak. Bu benim olayımmış gibi görünüyor. Babam, aynı zamanda üvey kardeşim Spencer’in da ortaokul mezuniyet balosu olduğu ve onunki benim lise mezuniyetimden daha önemli olduğu için balo öncesi fotoğraf çekimine gelmemiştir. Her neyse, bir şekilde balodan Weston’la ayrıldım. O da yanındaki kızı ekti ve tek seferlik bir şeydi. Birbirimizden nefret ediyorduk ama seks... Sadece on sekiz yaşındaydık ama akıllara durgunluk vericiydi.”

“Ah. Nefret seksi. Favorilerimden biri.”

“Evet, görünüşe göre benim problemim bu. Benim de favorilerimden biri.”

“Anlayamadım.”

“Weston, balodaki adam, Countess’ta. Tıpkı ailemin beni gönderdiği gibi onu da ailesi göndermiş. İkimiz de işleri yönetmek ve azınlık hisseyi alarak mülkün tüm kontrolü ele geçirebilmek için bir değer tespiti yapmak üzere buradayız.”

“Ve ondan etkileniyorsun ama hâlâ anlaşıyor musunuz?”

“Evet.” Yatakta yan tarafa döndüm ve iç çektim. “Ama aynı zamanda yanlışlıkla onunla tekrar yattım.”

Scarlett o kadar yüksek sesle çığlık attı ki telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. “Bu harika.”

“Hayır, kesinlikle değil.”

"Neden ki?"

"Tanrım, bir sürü sebep sayabilirim. Birincisi, ondan hiç hoşlanmıyorum. Kibirli ve kendini beğenmiş biri ve bana çocukluğumuzda taktığı aptal bir isimle seslenerek sinirlerimi bozuyor. İkincisi, o düşman! Ailelerimiz birbirinden nefret ediyor ve ikimiz de otelin çoğunluk hissesini elimize geçirmek ve diğer aileyi dışarıda bırakmak için en yüksek teklifi vermeye çalışıyoruz."

"Ama yine de yanlışlıkla onun sikinin üstüne mi düştün?"

"Evet," dedim gülümseyerek.

"Kulağa... yasadışı geliyor. Belki de geçen bir buçuk yıl boyunca Liam Albertson'ın yaşadığı sıkıntılardan sonra ihtiyacın olan şey budur."

"İhtiyacım olan şey Weston'dan uzak durmak. Bana ne olduğunu bilmiyorum ama ne zaman kavga etsek, sonunda ellerimiz birbirimizin üzerinde oluyor."

"Bu kulağa kesinlikle mükemmel geliyor."

Tamamen haksız değildi. O ânın hararetiyle kesinlikle mükemmeldi. Ancak o kısa ve basit heyecan, şehvet bulutları dağılmaya başladığında kayboluyordu. Ve sonra hiç olmadığım kadar kötü hissediyordum. Ayrıca bir iş yapmak için buradaydım, düşmanla dostluk kurmak için değil.

"Hâlâ bekâret kemeri satıyorlar mı? Sanırım bir tanesine ihtiyacım olabilir."

"Bence ihtiyacın olan şeye zaten sahipsin – Liam'dan daha heyecan verici biriyle yatmak."

"Hiç senin için iyi olmadığını bildiğin birinden etkilendin mi?"

"Üniversitedeki ilk yılımda kırklı yaşlarındaki psikoloji profesörümle yattığımı söylediğimi hatırlamıyor musun? Daha önce üç kez boşanmıştı ve son karısı eski bir öğrencisiydi. Yaptığım en aptalca şeydi. Ama dostum, yaşadığım en iyi seksti. Adam o kadar çekiciydi ki. Her gün sınıfa girerken kendime bir daha yapmayacağımı söylerdim. Sonra derdi ki, 'Bayan Everson, dersten sonra sizinle biraz görüşebilir miyim?' Bunu sanki beni kopya çekerken yakalamış ve azarlayacakmış gibi söylerdi. Ve bu yeter-

di. Beni beyaz tahtaya yapıştırmayı sevdiği için eve kışımın her tarafında siyah tahta kalemi iziyle dönerdim.”

“Sonunda nasıl bitirdin?”

“Sömestr sona erdiğinde bilerek devam dersi için kaydolmadım. Onu görmediğim sürece iyiydim.”

İç geçirdim. “Eh, benim durumumda bu işe yaramaz. İkimiz de en azından önümüzdeki bir ay burada sıkışıp kaldık.”

“Pekâlâ, bu adam hakkında seni heyecanlandıran ve rahatsız eden şey kavga etmek, değil mi?”

Kendimi hayal kırıklığına uğratsam da gerçek buydu. “Evet. Sanki öfkemi fiziksel olarak ondan çıkarmak istiyorum.”

“Tamam o zaman. Sadece onunla kavga etmeyi bırak.”

Bunun işe yaramayacağını söyleyecektim ama... *Hımm*. Basit bir öneriydi. Bu kadar kolay olabilir miydi?

“İkimizin anlaşılabileceğinden emin değilim. Asla tartışmaktan başka bir şey yapmadık.”

“Açıkçası ya iyi davranacak ya da yine *yanlışlıkla* bir şeyler yapacaktıysın gibi görünüyor.”

Sanırım denemekten zarar gelmez. “Belki öyle yaparım.”

“Güzel. O zaman anlaştık. Önümüzdeki birkaç saat boyunca biraz dinleneceksin ve ben de günün sonunda yeni asistanı ağlatmış olacağım.”

“Bu kesinlikle doğru,” dedim gülerek.

“Uyumaya çalış. Yoldan çıkıp Weston denen herifle işi tekrar pişirdiğinde beni ara.”

“Umarım böyle bir şey olmayacak. Önümüzdeki hafta sonu görüşürüz.”

“Görüşürüz tatlım!”

Telefonu kapattıktan sonra şarja takarak komodinin üzerine bıraktım ve yorganı üstüme çektim.

Scarlett haklıydı. Basitti, gerçekten. Tek yapmam gereken Weston’a iyi davranmaktı. Bu çok zor olamazdı.

Ya da olabilir miydi?

7

Sophia

“GÜNAYDIN WESTON,” dedim en göz kamaştırıcı gülümsememi takınarak.

Görünüşe göre bu *göz kamaştırıcı* tavrım Weston’ın bende görmeye alışık olduğu bir şey değildi. Kaşlarını çattı ve beni şüpheyle inceledi. “Günaydın?”

Eskiden Bayan Copeland’in ofisi olan odada, masanın başında oturuyordu. Eminim ki park manzaralı büyük köşe ofisi kimin kullanacağı konusunda bir kavga bekliyordu. Ama bunun yerine, doğruca yuvarlak toplantı masasına doğru yürüdüm ve gülümsememi bozmadım.

“Genel müdürün dün bana bahsettiği diğer sorunları sana aktarmaya geldim. Belki oluşturduğum listeyi ikiye bölebilir ve ikimiz de farklı problemlerin başına geçebiliriz?”

“İı... Evet, bu mantıklı.”

Weston kesinlikle kötü bir şeyler olmasını bekliyordu. Gerçi ona istediğini vermeyecektim. Scarlett’la bu sabah erkenden yaptığımız konuşmayı çok düşünmüş ve haklı olabileceğine karar vermiştim. Son birkaç güne kadar kendimi çok sakin biri olarak tanımlardım ama demek ki derinlerdeki karanlık bir yanımda adamla tartışmaktan haz duyuyordu. Weston ve ben iyi geçinir-

sek, gün sonunda külotumun ayak bileklerime inmemesi konusunda daha çok şansım olabilirdi.

Weston yerinden kalktı ve oturduğum tarafa doğru yürüdü. Bu sabah, Louis'le konuştuğumuz sorunları içeren uzun bir liste hazırlamıştım. Birbirine zımbalanmış üç sayfayı masanın diğer tarafına doğru kaydurdum ve Weston'a baktım.

"Bu, tartışmamız gereken konuların bir listesi. Önceliklerine göre sıraladım ama hepsinin üstünden geçmeliyiz. Hızlıca aşağı inip biraz daha kahve alacağım. Bu arada belki sen de yazdıklarımı okursun ve döndüğümde konuşuruz, olur mu?" dedim ve ayağa kalktım.

Weston'ın yüzündeki ifade oldukça gülünçtü. İşleri zorlaştırmamı bekliyordu. *Bugün olmayacak, dostum.* Kapıya doğru yöneldikten sonra durdum ve geri döndüm. "Sana da kahve getirmemi ister misin? Belki biraz meyve ya da muffin?"

"İı... Evet, bu harika olurdu. Büyük boy sade kahve ve yabancısınli muffin alabilirim."

"Hiç sorun değil," dedim, abartılı gülümsememde bu sefer dişlerimi göstermeyi bile başarmıştım. Tatlı olmak, Weston için yeni bir işkence şekli gibiydi. *Kim bilebilirdi?* Belki o kadar da kötü olmazdı.

Dışarı çıkmak için arkamı döndüğümde beni durdurdu.

"Bekle. Kahveme zehir falan katmayacaksın, değil mi?"

"Birkaç dakikaya dönerim," dedim gülerek.

Sahte neşeli tavrım içime işlemiş gibiydi. Kafeye giderken ısıklık çaldığımı fark ettim. Weston'ın ayarlarını bozmaktan aldığım zevkin yanı sıra boynum da azalan gerilimden dolayı çok memnundu. Birkaç gün önce uçağa bindiğimden beri orada kocaman bir yumru varmış gibi hissediyordum.

Ofise döndüğümde Weston hâlâ yuvarlak toplantı masasında oturuyordu. Ona verdiğim listenin üzerine bazı notlar almıştı ve şimdi de bir yandan telefonuyla ilgilenirken diğer taraftan da karmakarışık başka notlar aldığı defterine bakıyordu. Ona kah-

vesini ve yabanmersinli muffin'in olduğu paketi parlak bir gülümsemeyle verdim.

"Muffin'i senin için ısıttırdım. Umarım sorun olmaz. İstersen pakette biraz tereyağı da var."

Alnı kafa karışıklığıyla kırıştı. "Evet, bu harika. Teşekkürler."

Karşısındaki koltuğa oturdum ve kalemimi almadan önce kahvemın plastik kapağını açtım. "İstersen listemin üstünden geçerek başlayabiliriz? İşimiz bittiğinde, dün sendikayla işlerin nasıl gittiğini ve orada yardım etmek için neler yapabileceğimi bana anlatabilirsin."

"Tamam..."

Sonraki bir saat boyunca Weston'a Louis ile konuştuğumuz sorunları aktardım. Ben bitirdikten sonra bıkkınlıkla arkasına yaslandı.

"İşimiz zor görünüyor."

"Evet ama iyi bir takım olacağımızı ve işleri kısa sürede yoluna koyacağımızı düşünüyorum."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Otel işini bilen birileri varsa o da biziz. İkimiz de ailelerimiz için çalışmaya başlamadan yıllar önce bile bu işin içinde büyüdük. Bu, kanımızda var. Sterling mülklerinde daha önce çalıştığımız iki müteahhitle çoktan iletişime geçtim ve balo salonunda bitirilmesi gereken inşaatı görüşmek için bu öğleden sonra saat ikiye bir tanesiyle toplantı ayarladım bile."

"Neden sizin müteahhitleriniz? Geçen ay bir toplantı için binalarınızdan birindeydim ve mekân hiç hoş görünmüyordu."

İçgüdülerim hemen savunmaya geçmemi söyledi ama bunu bastırdım ve hakaretini görmezden gelmeyi başarıp bunun yerine birlikte çalışmaya odaklandım.

"Pekâlâ, şöyle yapalım. Belli ki birkaç fiyat teklifi almamız gerekiyor, neden bir iki adamını aramıyorsun? Nasıl bir rakamla geldiklerine ve hangisinin bu işi daha hızlı bitirebileceğini düşündüğüne bakarız."

Weston bir kez daha tereddüt etti. "Evet, tamam."

Louis'in kasadan para çaldığını düşündüğü bir çalışanla nasıl başa çıkılacağı ve ikisi müdür yardımcılığı olmak üzere beş ki-
lit pozisyonun nasıl doldurulacağı da dahil olmak üzere birkaç
önemli konu üstünde konuştuk. Ayrıca bu öğleden sonra, aile-
min azınlık hisseyi satın almak üzere yapacağı teklifi şekillendi-
rebilmek için Countess'ın durum tespitini yapmak üzere muha-
sebeciler ve avukatlardan oluşan bir ekiple toplantım vardı.

Çok fazla fikir ayrılığı yaşamadan Weston ve ben ekiplerimizi
hangi toplantı odalarına yerleştirmek istediğimize bile karar ver-
dik. Ardından, sendikanın daha önce tartıştığımız teklifine bazı
karşı teklifler hazırladık. Sonuç olarak aşırı verimli bir sabahtı.

"Tamam, peki..." Önüme yaydığım kâğıtları karıştırdım ve
sonrasında toplayarak düzgün bir yığın hâline getirdim. "İyi bir
toplantıydı. Bana bir ofis ayarlaması için Louis'le görüşeceğim, se-
ninle de sanırım ilk müteahhit geldiğinde yukarıda görüşürüz."

"Bu ofisi istemiyor musun?" diye sordu.

Ayağa kalktım. "Sen zaten yerleşmiş gibisin. Başka bir tane
bulabilirim. O kadar da önemli değil."

Weston'la neredeyse alınlarımız birbirine değecek kadar ya-
kındık. Bu sabah için başını yeterince döndürdüğüme göre bura-
daki işim bitmişti. "İkide görüşüyoruz, değil mi?"

"Evet. Belki biraz gecikebilirim ama orada buluşuruz."

Şüphelendim. "Başka bir planın mı var?"

Weston yerinden kalktı ve göz temasından kaçınarak masasına
doğru yürüdü. "Bir toplantım var. Ama sonrasında geleceğim."

"Toplantı mı? Nasıl bir toplantı?"

"Seni ilgilendirmeyen türden. Mümkün olan en kısa sürede
döneceğim."

Cevabının beni ne kadar sinirlendirdiğini gizleyemeyerek
ofisten çıktım. Az önce tüm kartlarımı açık oynamışken o küçük
pisliğin kesin gizli bir kartı vardı ve arkamdan işler çeviriyordu.

Bu arkadaş canlısı olma işi hiç de kolay olmayacaktı.

Sam Bolton çocukluğumdan beri ailem için New York'ta inşaat işleri yapıyordu – yine de Bolton İnşaat'ın adının Bolton ve Oğlu olarak değiştiğini bilmiyordum. Travis, Sam'in oğlu, kendini tanıttı ve elimi sıktı. Yakışıklıydı, tüm gün çekiç sallayan bir inşaatçı tipinden çok jilet gibi bir patron tipi vardı ve kesinlikle hoş görünüyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "William'ın bir kızı olduğunu bilmiyordum."

Travis bunu incitmek için söylemese de hassas bir noktaya parmak basmıştı.

"Çünkü hâlâ aklımı başıma toplamamı ve bir kadının yapması gerektiği gibi üzerime bir önlük geçirip kocamın işten gelişine hazırlanarak evde oturmamı umuyor."

Travis gülümsedi. "Söylediklerime kızmazsın umarım ama kardeşin Spencer'la çalıştım ve onun bedenine uygun önlükler de üretildiğine inanıyorum."

Travis'i şimdiden sevmiştim. "Üvey kardeşim ve mutfakta yapmayı denediği her şeyi yakacağına eminim."

Yanılmıyorsa Travis'in gözlerinde o bakışı yakaladığımı düşünüyordum. Bilirsiniz işte, birisi işten daha fazlasıyla ilgilendiğinde ışıldayan o parıltı. Mükemmel bir beyefendiydi ve inşaat alanını gezdirirken hiçbir yersiz hareketini görmedim. Travis erkenciydi, bu yüzden birkaç dakika sonra babası da geldi. Ayrıca otel bakım şefi Len'i de bize katılmaya davet etmişim, o da bize yapılanları ve hâlâ tamamlanması gereken bölümleri gösterdi.

"Asıl müteahhide ne oldu?" diye sordu Travis.

Len, "Görünen o ki denetim sırasında oldukça sorunla karşılaşmış," dedi. "Bayan Copeland sık sık yaşanan gecikmelerden hiç memnun değildi, bu yüzden müteahhidi yeni biriyle anlaşmak üzere kovdu. Bir keresinde bana yeni bir müteahhide depozito verdiğini söyledi ama hiçbir şey başlamadı."

Harika. Kendime not. Yapılacaklar listesine bir müteahhide işe başlamamasına rağmen ödeme yapılıp yapılmadığını öğrenmeyi de ekle.

"On dört ay önce Bayan Copeland'in sağlığı bozulduğunda her şey neredeyse durma noktasına geldi."

"Peki tüm bunların ne zamana tamamlanması gerekiyor?" diye sordu Sam Bolton.

"Üç ay," dedim.

Babası derin bir nefes verip başını iki yana sallarken Travis'in de kaşları kalktı. "Ekiplerimiz burada tüm gün çalışmalı. Bu, on iki saatlik vardiyalarla fazla mesai yaparak çalışacak iki ustabaşı, gece vardiyalarına uygun olarak ödeme yapmak ve sendikanın gerekli gördüğü tüm ekstra faydaları da sağlamak anlamına geliyor."

"Ama bu şekilde yetiştirilmesi mümkün, değil mi?" diye sordum. "Üç ay içinde başlayan davetlerimiz var ve gerçekten onları iptal etmek zorunda kalmak istemiyoruz."

Sam çenesini kaşıyarak etrafına baktı. "Mümkün. Yalan söylemeyeceğim, bu şekilde çalışmayı sevmiyorum. İşi yetiştirmek için özensiz iş yapmam. Yine de çoğu zaman taşeronların insafına kaldığım için her zaman bir şeylerin yanlış gitme olasılığı da var." Başını sallayarak onayladı. "Ama evet, bu ekstralarla birlikte işi üç ay içinde bitirebileceğimizi düşünüyorum. Hemen inşaat departmanınızla görüşmeli ve son denetimlerdeki sorunların ne olduğunu öğrenmeliyiz, aynı zamanda bu alanın planlarını da bugün sizden almalıyız. Ama şansımızı deneyebiliriz."

"Bana en hızlı ne zaman bir fiyat verebilirsin?"

"Birkaç gün içinde."

İç çektim. "Tamam. Pekâlâ, bunu yapalım."

Weston tam biz bitirirken göründü – *biraz fazla* geç de olsa. Yine de sakinliğimi korudum ve onları tanıştırtırken gülümsemeyi bile başardım. Weston'la Sam tanıdıkları insanlar ve aşına oldukları işler hakkında konuşmaya koyuldular. Bakım şefi Len'e gidebileceğini söyledim ve bu da Travis'le konuşmamız için ortam yarattı.

"Biraz İngiliz aksanı mı duyuyorum?" diye sordu.

Aksanım olduğunu düşünmüyordum. Ama bunu bana soran ilk kişi o değildi. Londra'da sadece altı yıl yaşamıştım.

"Çok dikkatlisin," dedim gülümseyerek. "New York'ta doğup büyüdüm ancak son birkaç yılımı Londra'da geçirdim. Görünüşe göre oradayken birkaç şey kapmışım."

"Seni Londra'ya ne götürdü?"

"İş. Orada otellerimiz var ve babamla ben farklı kıtalardayken daha iyi anlaşıyoruz."

"Seni geri döndüren ne peki?" diye sordu gülümseyerek.

"Bu otel. Ayrıca zamanlama doğruydı. Bir değişime hazırdım."

Travis onaylayarak başını sağladı. "Ve beline önlük takmanı gerektiren bir değişim değil anladığımı kadarıyla?"

"Kesinlikle değil," dedim gülerek.

Göz ucuyla Weston'ı, Travis ve bana bakarken yakaladım. Beş dakika içinde ikinci veya üçüncü göz göze gelişimizdi. Kesinlikle bizim konuşmamızı dikizliyordu.

Boltonlar gittikten sonra Weston başını iki yana salladı. "Bu ikisi kesinlikle bu iş için uygun değil."

"Ne? Neden bahsediyorsun? Birkaç gün içinde bize tahmini bir fiyat iletebileceklerini ve çılgın zaman çizelgemize uygun sürede işi tamamlayabileceklerini söylediler. Ailem yıllardır onlarla birçok kez çalıştı. Kesinlikle güvenilirler. Bu noktada başka ne isteyebiliriz ki?"

"Onlardan doğru enerjiyi alamadım."

"Doğru enerji mi? Nasıl bir enerji aldın?"

"Bilmiyorum. Sadece güvenilmez bir havaları var sanırım."

"Delilik bu!"

"İş için tekliflerini sunabilirler. Ama senin yerinde olsam işi onlara vermek için benim oyuma güvenmezdim."

Ellerim kalçalarımın gitti. "Peki tam olarak kim bu iş için uygun sence? Dur tahmin edeyim, *senin* adamlarından biri."

Weston omuz silkti. "Daha iyi müteahhitlerle çalışmamız benim suçum değil."

"Daha iyi derken? Bu noktada birinin diğerinden daha iyi olduğunu nereden bilebilirsin ki?"

“Belki müteahhidin oğluyla ilgilenmek yerine çevrende olup bitenlere biraz daha dikkat etseydin benimle aynı görüşte olur-
dun.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Şaka yapıyor olmalısın!”

“Şehvet kördür,” dedi omuz silkerek.

“Açıkça öyle! Yoksa seninle neden yatayım ki!”

Weston’ın gözleri karardı, gözbebekleri irisinin açık mavi renginin büyük kısmını kaplıyordu. Yüzümün öfkeden ısındığını hissedebiliyordum ve... *Aman Tanrım*, lanet karnım heyecanla kasıldı.

Vücudum delirdi mi?

Öyle olmak zorundaydı. Alnımdan soğuk terler boşaldı ve vücudum bir yılbaşı ağacı gibi aydınlanmaya başladı.

Ne oluyor be?

Gerçekten mi?

Hayır. Lütfen olmasın.

Aklım vücudumun çılgınca tepkisinden sersemlemişken Weston’ın gözleri göğsüme kaydı. Meme uçlarımın belirginleştiğini görünce dehşete düştüm. Hainler hazır ola geçmiş, bluzumun içinden bu pisliği selamlıyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ama çok geçti. Gözlerimi yukarı kaldırdığımda Weston’ın yüzünde büyük, uğursuz bir sırıtışla karşılaştım.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve ona kadar saydım. Gözlerimi tekrar açtığımda, Weston hâlâ kendini beğenmiş bir şekilde sırıtıyordu ama şimdi kaşlarını çatmıştı ve alnı kırıkmıştı.

“Eğer ortadan kaybolacağımı umuyorsan, seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm,” dedi.

O kadar şanslı olmadığımı biliyorum, cümlesi dilimin ucuna geldi. Ama onun yerine ısıltılı bir gülümseme takındım.

Pekâlâ, parlamaya devam edecektim ama Weston’ın yüzündeki ifadeden daha çok manyak Joker’e benzediğimi düşündüm. Yine de buna devam ettim.

Dişlerimin arasından konuşarak, “Neden ortadan kaybolma-

nı isteyeyim ki? Çok yardımcı oluyorsun. Mteahhidinizle görüşmek için sabırsızlanıyorum,” dedim.

Daha ne kadar dayanabileceğimden emin olamadığım için kendimi kaybetmeden önce topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıya doğru yürüdüm. Arkama bakmadan, “İyi günler Weston,” dedim.

Arkamdan bağırdı, “Akam yemeğini unutma, Fifi.”

8

Sophia

LE MAISON'A BİLEREK on beş dakika geç gittim.

Ben masaya yaklaşırken Weston ayağa kalktı. "Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Yerime oturdum ve peçetemi kucağıma serdim. "Geleceğimi söylemiştim, o yüzden buradayım. Ama neden Countess'taki restoranlardan birinde yemiyoruz ki?"

"Burada dans edebiliriz. Herkesin içindeyken vücudumun sana yaslanmasını hissetmekten hoşlanabileceğini düşündüm. Yani, baş başayken bundan ne kadar hoşlandığını biliyoruz."

"Seninle dans etmeyeceğim."

Reddetmem onu sinirlendirmedi bile, Weston milyon dolarlık gülümsemesini sergileyerek karşılık verdi. Gerçekten mükemmel bir gülümsemesi vardı... ki bu inanılmaz derecede rahatsız ediciydi. Ama bu akşam soğukkanlılığımı korumaya kararlıydım.

Bir garson yaklaştı ve şarap menüsünü görmek isteyip istemediğimizi sordu. Hızlıca göz attım ve rahatlamak için yüzlerce kalori şarap içmektense daha düşük kalorili bir içkiyle devam etmeye karar verdim. Menüyü garsona geri uzattım. "Votka kızıl-cık rica edeceğim, limonla lütfen. Eğer diyet kızıl-cık şurubunuz varsa daha da iyi olur."

“Üzgünüm, diyet seçeneğimiz yok. Normal olanla devam etmek ister misiniz?”

“Tabii. Teşekkürler.”

Garson başıyla onaylayarak Weston’a doğru döndü. “Size ne hazırlayalım, efendim?”

“Sadece diyet kola lütfen.”

Bu beraberken benim içki sipariş ettiğim Weston’ınsa etmediği üçüncü seferdi. Bunu sorgulamayı düşündüm ama hafta içi içki içmeme dikkat çekebileceği için çenemi kapalı tuttum.

Garson gittikten sonra Weston bana dönerek, “İki numaralı kuralımızı unutma,” dedi.

Aptalca anlaşılmamızın şartlarının ne olduğunu hatırlamam birkaç saniyemi aldı. Ona Weston dememe, haftada bir akşam yemeği yemeye... ve haftada iki kez saçımı toplamama karar vermiştik.

“Saçımın şeklinin nasıl olduğunu neden umursuyorsun ki?”

“Çünkü boynunun açıkta kalmasını ve tenini görmeyi seviyorum. Pürüzsüz.”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Söylediklerinde samimi görünüyordu. Bu adamla nasıl savaşılabileceğini biliyordum. İş konusunda onunla nasıl tartışmam gerektiğini de biliyordum, hatta medeni olarak. Ama iyi davrandığında, ettiği iltifat karşısında ne yapacağımı bilemiyordum.

“Böyle şeyler söyleme,” diye mırıldandım sonunda.

“Neden?”

“Sadece söyleme.”

İş bizim için güvenli bir konu olduğundan ellerimi masanın üstünde kavuşturarak, “Yarın sabah dokuza başka bir müteahhitle görüşme ayarladım,” dedim.

“Yarın sabah sekizde Brighton İnşaat geliyor. Jim Brighton’la görüştükten sonra diğer görüşmeyi iptal edebileceğimize eminim.”

“İki ekiple de görüşmeden önce bir karar vermekten kaçınacağım sarurım. Senin aksine ben açık fikirliyim ve kimin adamı

olduğuna bakmadan tüm yetkin müteahhitlerle grşmekle ilgili bir sorunum yok.”

Weston peçetesini masaya attı ve ayağa kalktı. Elini uzattı. “Dans et benimle.”

“Söylemiştim, dans etmeyeceğim.”

“Sadece bir dans.”

“Hayır.”

“Bana dans etmememiz için iyi bir neden söyle ve ben de yerime oturayım.”

“nk hiç profesyonel değil. Bu bir iş yemeği, randevu değil.”

“Bileklerin kemerimle bağlıyken parmaklarımın içinde olması da profesyonel değil. Ama ona karşı ıkmamıştın. Gerçi bana sorarsan, beni geçen gece bıraktığın durumda bırakmak da en profesyonel nın değildi.”

Garson ikilerimizle geri geldi. Weston ayakta, karar vermemi bekliyordu.

Tekrar yalnız kaldığımızda, “Açıkçası birkaç delilik nım oldu. Ama onları geride bıraktım ve bundan sonra aramızdaki her şeyi profesyonel düzeyde tutmaya kararlıyım,” dedim.

Weston bir süre beni inceledi. Tartışmayı daha fazla uzatmadan yerine oturduğunda şaşırdım. Masanın karşısında, söylediklerimi değerlendirmeye devam ederken başparmağını alt dudağına sürtüyordu. Bir dakika sonra yüzü aydınlandı. Eksik olan tek şey kafasının üstünde beliren bir ampuld.

“Kavga etmezsek, günün sonunda sikimin içinde olmasından kaçınabileceğini düşünüyorsun,” dedi sırtarak.

Koltuğumda kıpırdandım. “Bu kadar kaba olmak zorunda mısın?”

“Ne dedim ki?” Gerçekten kafası karışmış gibiydi.

ne doğru eğildim ve sesimi alalttım. “Sik. Bu şekilde söylemek zorunda mısın?”

“zgnm. Tekrar söyleyebilir misin? Seni duyamadım,” dedi sırtarak.

Gözlerimi kısıtım. "Beni duyduğunu biliyorum."

Öne doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Belki. Ama senin *sik* dediğini duymak gerçekten hoşuma gitti."

Tam Weston konuşurken bir komi masamızın yanından geçti. Adam bize bakıp sıırttı ama devam etti.

"Sesini alçalt."

Tabii ki bunu yapmadı. "Sadece *benim sikim* hakkında mı konuşmak istemiyorsun? Yoksa genel olarak *tüm sikler* hakkında mı?"

Gözlerimi devirdim. "Tanrım, tam on iki yaşında bir oğlan gibisin."

Omuz silkti. "Belki. Ama şimdi hangi oyunu oynadığını biliyorum. Kavga etmezsek sevişmeyeceğimizi sanıyorsun."

"Hiç de bile," diyerek yalan söyledim. "Sadece yanlış tarafta başlayan profesyonel ilişkimizi sürdürmeye çalışıyorum."

Weston masanın ortasında duran galetadan bir parça kopardı. "Başladığımız tarafı beğenmiştim."

"Ne olursa olsun, bundan sonra benim yöntemimle devam edeceğiz."

Galetadan bir parça ısırıldı ve bana doğru salladı. "Göreceğiz."

Yemek boyunca, konuşmayı bir şekilde iş etrafında döndürmeyi başardım. Hesabı beklerken, "Bu öğleden sonra müteahhitlere etrafı gösterirken bakım şefi Len de bizimleydi. Sen gelmeden hemen önce gitti ama onu çağırdığıma sevindim. Sam ve Travis'le, benim hiç bilmediğim, elektrik ve sulama sistemlerinin hangi aşamada bırakıldığının üzerinden geçtiler. Yarın kendi ayarladığım görüşme için de bize katılmasını rica edeceğim. Belki sen de senin ayarladığın ekiple olan sabah sekizdeki görüşme için onu davet etmelisin," dedim.

"Tamam, konuşurum."

Bu öğleden sonra hakkında konuşmak bana Weston'ın toplantıya ne kadar geç kaldığını hatırlattı. Artık iyi anlaştığımıza ve bilgi paylaşımı konusunda da fena gitmediğimize göre nede-nini sorabileceğimi düşündüm.

“Bu arada, bu öğleden sonra neden o kadar geç kaldın? Randevunun ne için olduğundan hiç bahsetmedin.”

Weston gözlerini kaçırmadan önce bakışları birkaç kere benimkilere gidip geldi. “Haklısın. Bahsetmedim.”

İç geçirdim. “Her neyse. Umarım arkamdan sendikaya gittiğin zamanki gibi bir oyun çevirmiyorsundur.”

“Sorun olacak bir şey değil.”

Countess, restorandan beş blok uzaktaydı bu yüzden otele doğru yürümeye başladık. Yolda Caroline’s adlı bir barın yanından geçtik. Fark ettiğimde hemen Weston’ın da görüp görmediğini anlamak için ona baktım. Onu barın üzerindeki ışıklı tabloda yazan isme bakarken buldum. Bakışlarını aşağı indirirken gözleri benimkine kaydı. Hiçbir şey söylememek garip geldi.

“Ablan için çok üzgünüm,” dedim sessizce.

Başını salladı. “Teşekkür ederim.”

Caroline Lockwood, Weston’dan iki yaş büyüktü ancak zorunlu devamsızlığı nedeniyle okulda bizden yalnızca bir yıl öndeydi. Çocukluğumuzdan beri lösemiyle savaşıyordu. Hastalığın farklı alt kategorileri olduğunu biliyordum ve onun tam olarak hangi tipe sahip olduğundan emin değildim ama okuldayken hep yorgun ve çok zayıf görünürdü. Biz on sekiz yaşlarındayken, mezun olduktan hemen sonra böbrek nakli olduğunu duymuştum. Ailesi ve arkadaşları durumunun bu operasyondan sonra daha iyiye gideceği konusunda oldukça iyimserlerdi. Ama yaklaşık beş yıl önce, ben Londra’da yaşarken onun vefat ettiğini duymuştum.

Weston, Countess’ın önüne geldiğimizde beni durdurdu. Kafasını kaldırıp otelin güzel ön cephesine baktı ve gülümsedi. “Caroline burayı çok severdi. NYU’da mimarlık okudu ve New York Şehir Tarihini Koruma Derneği için çalışmaya başlamıştı. Şehrin en eski binalarının karakterini korumanın kendi kişisel görevi olduğunu düşünüyordu.”

“Bunu bilmiyordum.”

Yukarı bakmaya devam ederek başıyla onayladı. "Ayrıca Noel konusunda da takıntılıydı – yılın tam iki ayı boyunca bu ruhu çevresindeki her şeye yaymanın da onun görevi olduğunu düşünüyordu. Burada olsaydı, ikimize de şimdiden Noel zamanı Countess'ı nasıl süsleyeceğimizle ilgili toplantılar planlatırdı."

"Aslında Countess'taki Noel düzenlemeleri hakkında önemsiz bir bilgim var. Ve bu ailelerimizi de içeriyor. Otel hakkında araştırma yaparken, lobide devasa bir Noel ağacının olduğu bazı eski resimlere rastladım. Ayrıca konukların son konaklamaları hakkında ne düşündüklerine dair fikir edinebilmek için Tripadvisor üstünden yüzlerce yorum okudum ve aralık ayında otelde bekledikleri gibi bir Noel ağacı olmadığından ve süslemelerin de az olduğundan şikâyet ettikleri yorumlar gördüm. Louis'e bunu sorduğumda, otelin açıldığı ilk yıllarda büyükbabalarımızın her sene en büyük ağacı bulabilmek için arayışa çıktıklarını ve sonrasında ise üçünün ağacı aşağıdan yukarıya tamamen birlikte süslediklerini söyledi. Bayan Copeland'in yapmayı en sevdiği şeylerden biriymiş bu. 1962'de üçü arasında yaşananlardan ve yollarını ayırmalarından sonra lobide bir daha asla ağaç süslenmemiş. Grace, büyük bir ağacın yer almasını seviyormuş ama aynı zamanda hatırlattığı anılara da katlanamıyormuş. Büyükbabalarımızın dostluğunu mahvettiği için kendini her zaman kötü hissetmiş ve bir gün onların savaş baltalarını gömeceklerini ve lobide ağacın ışıklarının tekrardan yanacağını umuyormuş."

"Hadi canım!"

Başımınla onayladım. "Aynen. Yani bizim doğmamızın çok öncesinden beri burada bir yılbaşı ağacı ya da gerçek bir Noel ruhu olmamış."

Weston yukarıya bakmaya devam ederken bir süre sessiz kaldı. "Galiba Grace ve benim ortak bir noktamız var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Caroline öldüğünden beri ne bir Noel ağacı kurdum ne de süsledim. Biz çocukken evi dekore etmesi için saatlerce ona yar-

dım etmek zorunda kalırdım. Büyüdükçe, 2 Kasım'daki doğum gününde yanına gelmemi sağlamaya başladı ve tüm günüm süslemelerde ona yardım ederek geçirdi. Hayır dememi zorlaştırmak için bu işi doğum gününde yapardı."

Gülümsedim. "İkinizin ilişkisini seviyordum. Lisedeyken, her zaman eve birlikte yürüdüğünüzü ya da okul koridorlarında hep gülüştüğünüzü gördüğümü hatırlıyorum. Bir kardeşim olmasını dilememe neden oluyordunuz."

Weston tatlı bir gülümsemeyle bana baktı. "Ne? Harika kardeş Spencer sayılmıyor mu?"

Gülerek cevap verdim. "Hiç şansı yok. Ayrıca, iyi anlaşabilseydik bile babamın ikinci ailesini kurduğu Florida'da büyüdü. Bu yüzden onu yakından tanıma şansım olmadı. Ve hayatıma giriş şeklinden dolayı ona bu şansı belki de hiç vermedim."

Weston bir an için bir şeyler düşünür gibi göründü. "Onun kirli çamaşırlarını bilmek işine yarar mı?"

"İşime yarar mı? Emin değilim. Ama öğrenmekten keyif alırmıyım? Kesinlikle."

Gülümsedi ve etrafımızdaki kaldırımında kimse olmamasına rağmen bana doğru eğildi.

"Tatlı, güneyli ve babası papaz olan sevgilisiyle yaptıkları nişan haberi *New York Times*'ta yayınlanan üvey kardeşin, Vegas'ta mazoşist olmasıyla tanınan bir striptizciyi beceriyor."

Gözlerim büyüdü. "Onun hakkında kirli bir şeyler bildiğini geçen gün öğle yemeğinde anlamıştım."

"Kasabanın dışında küçük bir otel-kumarhaneyi tercih ediyorlar. Herhalde kimse onları fark etmesin diye. Spence'in, The Ace'in gizli ortağı olduğumu bildiğini sanmıyorum. Onları kendi gözlerimle gördüm. Sonra da biraz soruşturdum. Bir süredir devam eden bir şeymiş."

Başımı iki yana salladım. "Sanırım armut dibine düşermiş diyebiliriz."

Weston bunu benimle paylaştığı için karşılığında ona ken-

dimle ilgili bir sır verebileceğimi düşündüm. "Çoğu insanın bilmediği bir şey öğrenmek ister misin?"

"Kesinlikle," dedi gülümseyerek.

"Spencer'la aramızda sadece altı ay var. Okuldayken benden bir sınıf aşağıda olduğu için bunu kimse fark etmedi. Benim namuslu babam hem karısını hem de metresini aynı anda hamile bırakmış."

Başını iki yana salladı. "Babandan hiçbir zaman hoşlanmadım. Biz çocukken bile bana karanlık biri gibi gelirdi. Öte yandan, büyükbaban her zaman düzgün biri izlenimi verirdi."

İç çektim. "Evet. Büyükbaba Sterling gerçekten özel biri. Şimdi Florida'ya taşındığı için onu yeterince sık göremiyorum. Babam annemi terk ettikten sonra gerçekten bizim için hep orada oldu. Hiçbir okul gösterimi veya tenis maçımı kaçırmazdı. Haftada birkaç gün öğleden sonra, okul bitince otellerden birine gidip onu izlerdim. O zamanlar bile dedem ve babamın personele karşı tavırlarındaki farkı ve personellerin de onlara nasıl davrandığını görebiliyordum. Büyükbaba Sterling'in çalışanları ona saygı duyuyordu, tıpkı Grace Copeland'in çalışanlarının onu sevmesi gibi. Oysa personeller babama saygı duymaktan çok ondan korkarlardı."

"Sanırım her ailenin bir yüz karası var."

"Kesinlikle öyle," dedim başımda onaylayarak. Berbat ailem hakkında fazla bilgi paylaştığımı fark ederek sordum, "Peki sizin ailenin yüz karası kim?"

Weston ellerini cebine sokarak yere baktı. "Ben."

Gülmemeye çalıştım. "Sen mi? Sen Lockwood ailesinin prensisin."

Weston sıkıntıyla sakalını ovuşturdu. "Bir Lockwood sırrı öğrenmek ister misin?"

Gülümsedim. "Kesinlikle."

"Ben hiçbir zaman Lockwood ailesinin prensi olmadım. Benimle sadece boşlukları doldurdular."

Gülümsemem soldu. "Ne demek istiyorsun?"

Weston başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Unut gitsin." Durdu ve başıyla kapıyı işaret etti. "Geceyi bitirmeden önce ofiste birkaç şeyi kontrol edeceğim. Seninle sabah görüşür müyüz?"

"İı... Evet. Tabii. İyi geceler."

9

Sophia

Ertesi sabah çok yoğun geçti. Weston'la beraber iki müteahhide inşaat alanını gezdirdikten sonra hukuk ve muhasebe ekiplerinin beni beklediği toplantı odasına doğru ilerledim. Kapıyı açarken yüzüme yerleştirdiğim gülümseme içeri girer girmez yok oldu. Masanın başında babam oturuyordu. Onun şehre ne zaman döndüğünü bile bilmiyordum... Belki de hiç gitmemişti.

"Florida'ya döndüğünü sanıyordum?"

Babam bana sert bir bakış attı. "Burada bana ihtiyaç olduğu çok açık."

"Öyle mi?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bunu sana biri mi söyledi?"

Başlarıyla bizi takip ederek babamla aramdaki tartışmayı izleyen bir oda dolusu adamla aynı ortamda olduğumu fark ettim. Başımı kapıya doğru yatırarak, "Acaba biz... bir dakikalığına dışarıda konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Sevgili babam *gerçekten* hayır demek istermiş gibi göründü ama onun yerine bıkkın bir nefes verip kapıya doğru yöneldi.

Dışarıda bana fırsat vermeden konuşmaya başladı. "Sophia, boyunu aşan işlere giriştin. Sen hem bir oteli işletip hem de azınlık hisseyi satın alacak teklifi yapabilmek için durum tespitinde bulunacak ekibi yönetemezsin."

Başımı iki yana salladım. “Bunu akşam yemeğinde konuştuğumuzu sanıyordum. Desteğe ihtiyacım olursa sana söylerim.”

Her zamanki gibi babam beni duymazdan geldi. “Lockwoodlardan bilgi almaya odaklanmalısın.”

“Ne bilgisi?”

Bana her şeyi açıklamak zorunda olduğuna inanamıyormuş gibi içini çekti. “Kapalı zarf usulü ihale yapılmasını kabul ettik. Ama tabii Lockwoodların teklifini önden bilmek işimize yarar, böylece yüklü miktarda para kaybetmeden onları geçebiliriz.”

“Peki bunu nasıl yapmamı istersin?”

“Geçen gün seni savunmaya gelen o çocuk senin yardıma muhtaç bir kız olduğunu düşünüyor. Bunu ona karşı kullan.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Onu yanlış anladığımı düşünmek istedim çünkü bir babanın kendi kızından bunu istemesi inanılır gibi değildi. Ya da belki babamın paraya, tek kızını iş için böyle pazarlayacak kadar çok önem verdiğine inanmak istemiyordum.

“Kadınlık numaralarını kullan, Sophia. Tanrı biliyor ya, bunlar annenden sana miras kaldı.”

Yüzümün ısınmaya başladığını hissettim. “Sen ciddi misin?”

“Ailemizin iyiliği için hepimizin zaman zaman yapması gereken şeyler olur.”

Dişlerimi sıktım ve konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldım. “Bugün hangi ailen için bir şeyler yapıyorsun, baba? Ben daha üç haftalıkken terk ettiğin ailen mi yoksa daha *on dokuz* yaşındayken hamile bıraktığın metresinle kurduğun ailen mi?”

“Ukalalık etme, Sophia. Bu sana hiç yakışmıyor.”

Her zamanki gibi, babamla profesyonel bir konuşma yapma çabam sonuçsuz kalmıştı. Burada durup onunla tartışmaktan daha iyi işlerim vardı, bu yüzden pes ettim... şimdilik. Bu çarpışmayı o kazanabilirdi ama ben savaşı kazanabilmek için ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum. Ayrıca otele değer tespiti çalışmaları haftalarca sürecekti ve babamın karısı onun

bu kadar uzun süre evden uzaktan olmasına asla izin vermezdi. Kesinlikle burada babamdan daha kalıcıydım.

“Biliyor musun? Neden değer tespiti ekibiyle sen çalışmıyorsun? Benim halletmem gereken başka sorunlar var.”

Onaylayarak başını salladı. “İyi. Birbirimizi anladığımıza sevindim.”

Yüzüme sahte bir gülümse yerleştirdim, babam benimle alaycı cümlelerimi anlayabilecek kadar vakit geçirmemişti. “Ah, seni çok iyi anlıyorum, baba. Sonra görüşürüz.”

“Ailenizin ayakçısı geri dönmüş bakıyorum.”

Weston arkamdan yaklaştığında lobide resepsiyon bankosunun arkasında çalışıyordum. Biraz fazla yakınımda duruyordu, ben de üç yandaki bilgisayara geçtim ve işletim sistemini açmak için hızla boşluk tuşuna bastım.

“Otelde dolaşacak ve ailemle benim neler yaptığımızı takip edecek kadar çok boş vaktin varmış gibi görünüyor,” dedim. “Zamanını faydalı bir şeyler yapmak için kullanmaman çok kötü. Louis açık pozisyonları doldurmak için görüşmeler yapmasına rağmen şu an personel çok yetersiz. Yapacak bir işin yoksa tuvaletleri temizlemek için seni kullanabilirler.”

Weston peşimden geldi ve ben bir şeyler yazarken bir dirseğini bankete dayayarak bana doğru eğildi. “Sen de bilgisayardan bilgisayara dolaşırken çok meşgul gibi görünmüyorsun.”

Derin bir nefes verdim ve elimle etrafı gösterdim. “Burada benden başka birini görüyor musun? Louis’in üst katta müdür yardımcısı pozisyonları için gelenlerle mülakat yapabilmesi için ben de buradaki ekibe yardımcı oluyorum. İki resepsiyon görevlisinden biri yeni girişler için arka tarafta oda tahsis etmekle uğraşıyor, diğeri ise öğle yemeğinde.”

“Şimdiden ayın elemanı mı olmaya çalışıyorsun?” diye sordu azarlar bir tonla. “Ne kadar da yağcısın.”

Resepsiyon görevlilerinden Renée arka odadan çıktı. İkimize baktı ve “Özür dilerim. Daha sonra gelebilirim,” dedi.

“Hayır, hayır. Sorun değil,” diyerek onu rahatlattım. “Hiçbir şeyi bölmüyorsun. Nasıl yardımcı olabilirim?”

İçinde plastik bir giriş kartı olan küçük karton anahtarlıklardan birini bana uzattı. “Odanızı değiştirdim. Eşyalarınızı taşıması için oda servisi ekibinden birini yönlendirmemi ister misiniz?”

Başımı iki yana sallayarak kartı aldım ve cebime attım. “Hayır, hiç gerek yok. Eşyalarımı kendim toplayıp sonra taşırım. Teşekkürler, Renée.”

Renée uzaklaştığında Weston gözlerini kısarak bana baktı. “Neden odanı değiştirdin?”

“Daha büyük bir oda istedim. Ben giriş yaparken süitlerden hiçbiri uygun değildi.”

“Ben giriş yaparken de öyleydi. Hangi odaya geçiyorsun?”

Cevap verirken iyi bir tepki gelmeyeceğini biliyordum. “Kral dairelerinden birine.”

“Ben de geldiğimde bir süit istediğimi söylemiştim. Kaç tanesi uygun şu an?”

“Sadece bir tanesi.”

“Ve onu niye sen alıyorsun?”

“Çünkü ben daha özenli bir çalışanım ve sabah ilk iş bunu hallettim. Sen neredeydin? Sabah erkenden hazırlanıp çıktığını gördüm.”

“Toplantım vardı.”

“Başka bir toplantı daha mı? Tahmin edeyim. Bu da çok gizli değil mi?” dedim tek kaşımı kaldırarak.

Weston’ın dudakları düz bir çizgi hâlini aldı.

Bankonun diğer tarafına doğru yürürken bilmiş bir gülümseme takındım. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Beni takip etmeye devam etti. “İki konuk giriş yapsa ve ikisi de odasını daha iyisiyle değiştirmeyi talep etse, odayı kime vereceğine nasıl karar verirsin?”

“Kim daha önce talep ettiyse ona veririm.”

“Doğru. Yani o zaman burada yapmamız gereken de bu.”

Uçağımız indikten sonra bavulumu beklediğimi ve bu sırada Weston’ın havaalanından hızla çıktığını gördüğümü hatırladım. Onu ertesi sabaha kadar bir daha görmemiştim, böylece onun otele benden önce giriş yaptığını farz edebilirdim. Teknik olarak, burada yapmamız gereken şey konusunda haklıydı. Ama geçtiğimiz hafta uykuya dalmakta ve uykuyu sürdürmekte çok zorlanmıştım, bu yüzden çalışmak ve uyumak için ayrı odaların olmasının zihnimin daha kolay rahatlamasına yardım edeceğini düşünmüştüm. Masanın üstünde büyüyen kâğıt yığınının veya dizüstü bilgisayarına her baktığımda, yataktan fırlayıp yapılacaklar listeme yazmam gereken ek on madde daha aklıma geliyordu.

İç geçirdim. “En azından değişmeli olarak kullanamaz mıyız? Haftada bir belki?”

“Veya... paylaşabiliriz. Yatak odasında benimle yalnız kalmaktan ne kadar hoşlandığını ikimiz de biliyoruz.”

“Sanmıyorum,” dedim burnumdan soluyarak.

Omuz silkti. “Sen bilirsin. Kendin kaybettin.”

Başımı iki yana salladım. “Böyle cömert bir teklifi geri çevirdiğim için kendimi kahredeceğime eminim.”

Ben resepsiyon bilgisayarına bir şeyler yazmak için aşağı baktığımda Weston tam arkamda durdu. “Bu arada saçlarını topladığında çok güzel görünüyorsun. Teşekkür ederim. Hoşuma gitti.”

O kadar yakınımdaydı ki vücudundan yayılan sıcaklığı sırtımda hissedebiliyordum. “Senin hoşuna gitmesi için yapmadım. Ne kadar aptalca olduğunu düşünsem de, yaptığımız anlaşmaya uymaya çalışıyorum.”

Weston biraz daha yaklaştı. Tekrar konuştuğunda nefesini ensemden hissettim. “Yani sabah aynanın karşısında hazırlanırken beni düşünmedin, öyle mi? Bence düşündün.”

Saçımı toplarken onu düşünmüştüm. Boynuma bakmayı sevdiğini söylemişti ve bugün bundan tahrik olmasını izleme isteğim bütün sabah onu görmeyi beklememe neden olmuştu. Ama bunların hiçbirini asla kabul etmezdim.

“İnandığının aksine dünya senin etrafında dönmüyor. Özellikle benimki.”

“Boynunu neden bu kadar çok sevdiğimi öğrenmek ister misin?”

Evet. “Gerçekten umurumda değil.”

“Tenini çok beğeniyorum. Saçlarını topladığın zaman boynunu sen fark etmeden izleyebiliyorum. Tıpkı bu sabahki gibi, sen altı yirmide kahveni alırken.”

Belki de sabah kahvemi alırken beni izlediğini duymak ürkütücü gelmeliydi ama nedense hiç öyle olmadı. Tuhaf bir şekilde, kaçamak bakışlarını erotik bile buldum. Yine de bu hissi bastırarak, “Bence yeni bir hobiye ihtiyacın var, Weston,” dedim.

“Ah, benim çok zevk aldığım bir tane var.” Daha da eğildi ve sesini alçalttı. “Bir dahakine seni saçlarını toplamak için kullandığın aynanın karşısında becereceğim. Böylece ne zaman yansımana baksan, ben derinliklerine gömülmüşken zevkle gelişini izlediğimi göreceksin.”

Birkaç santim geri gitsem çelik gibi ereksiyonuna çarpacağımdan emindim. Aramızda olanları gizli tutmak için yaptığımız pazarlığın parçası olarak saçlarımı toplamış olsam da, herkesin görebileceği bir yerdeyken bile bir adım geri atıp onu hissetmek için güçlü bir istek duyuyordum.

Neyse ki döner kapıdan bir çift içeri girerek resepsiyona yöneldi ve beni neredeyse içine düştüğüm delilik ânından kurtardı. Weston onlar yaklaşırken birkaç adım geri gitti ve ben girişlerini yaparken tamamen ortadan kayboldu. Derin bir nefes alıp odaklanmaya çalıştım, Louis’in bu sabah bana otelin misafir kayıt sistemiyle ilgili verdiği kısa eğitim beynimin şehvet bulanıklığının içinde kaybolmuş gibiydi ve bitirmeme yardım etmesi için Renée’yi arkadan çağırmam gerekti.

Çok geçmeden olayların akışına geri dönmeyi başardım. Resepsiyon bankosunda birkaç saat daha çalıştıktan sonra, ailemin üst kattaki toplantı odasında otelin değer tespiti üstüne çalışan ekibiyle görüşmeye gittim. Şans yüzüme gülmüştü, babam

burada değildi. Denetim ekibinin kıdemli yöneticisi Charles'la oturdum, kendisi bu projeden sorumluydu. Üç erkek ve bir kadın masanın etrafında oturmuş, otelin varlıklarının üstünden geçerken önlerindeki kâğıtlara gömülmüşlerdi. Charles, otelin duvarlarındaki bazı tabloların piyasa değerini belirleyebilmek için birkaç sanat değerlendircisinin yanı sıra bir antika uzmanı da getireceğini söyledi. Bir saat süren konuşmam, yapılacaklar listeme bir düzine şey daha ekledi ve telefonumdan saate baktığımda neredeyse altı olduğuna inanamadım.

"Babam buraya bu gece mi yoksa yarın mı döneceğini söyledi mi?"

Charles başını iki yana salladı. "Bugün de geri dönmeyi planladığını sanmıyorum. Ama sabah beni görmek istediğini söyledi."

"Harika," dedim iç geçirerek.

Charles anlayışla gülümsedi. "Eğer iyi gelecekse, kendi başına gayet iyi gidiyorsun. Senin bize dün sormadığın tek bir soru bile sormadı."

Uzun bir günün sonunda bu beni biraz gülümsetti. "Teşekkürler, Charles."

Geç olmaya başladığından ve temizlik personelinin yakında şarjlarının biteceğini bildiğimden hızlıca yeni odama taşınmam gerektiğini düşündüm, böylece eski odam temizlenebilir ve gece aniden gelen misafirimiz olması durumunda kullanıma hazır olabilirdi. Otel tamamen dolu değildi ama çok boş oda da yoktu.

Sekizinci kattaki odamda tüm kıyafetlerimi, banyo malzemelerimi ve çalışma masasının üzerine yaydığım her belgeyi topladım. Dolaptan askıdaki kıyafetlerimi alarak kolumun üzerine yerleştirdim. Resepsiyona odamı değiştirdiğimi söylemeye giderken, yeni odamdan aldığım boş askıları da buraya geri getirebileceğimi düşünüyordum.

Çantam, dizüstü bilgisayarım, bir büyük ve bir küçük bavul, dosyalar ve bir düzine askı ile muhtemelen bir yerine iki sefer yapmam gerekecekti. Otelin üst katlarına erişmek için asansör

paneline odanın anahtar kartını yerleştirmek gerekiyordu, bu yüzden kabine girdiğimde yeni kartımı cebimden çıkarırken aynı anda her şeyi dengelemeye çalıştım.

Otuz ikinci kat otelin en üst katıydı ve tüm sitler buradaydı. En büyük iki süit, yani kral daireleri katın karşı köşelerine yerleştirilmişti. Aralarında ise bütün sıra boyunca lüks sitler yer alıyordu. Otuz iki numaralı odayı bulup kartımı okuyucuya tatarmaya çalışırken bir dosyayı yere düşürdüm. Onu almak için eğildiğimde iki elbise askılarından ıktı. Kollarımdan daha fazla şey dökülmeye başlarken kendimi zar zor içeri attım. Kapıyı açık tutmak için kalçamı kullanarak antalarımın her birini odanın içine srkledim ve yere düşenleri oradan almadım. İ çekerek her şeyi n kapıda bıraktım ve koridordan geçerek süitin içine doğru yürüdüm.

Vay be. Oda değiştirmek için çektiğim tüm acılara değmişti.

Sağ tarafımda şömine, Central Park manzarasına bakan yerden tavana camlar, iki kanepeler, iki berjer ve devasa bir plazma televizyon içeren eksiksiz bir oturma odası vardı. Koridordaki Fransız kapı küçük bir ofise, sol taraftaki başka bir kapı ise yatak odasına açılıyordu. O tarafa doğru yürüdüm ve beni şık nevresimleriyle büyük boy bir yatak karşıladı. Bir tarafta güzel bir koltuk, iki kişilik kanepeler ve başka bir şömine daha vardı. Odanın diğer tarafında, oturma odasındaki gibi yerden tavana uzanan pencereler vardı ve – şu köşedeki sandalyenin üstündeki şey de neydi?

Bir bavula benziyordu.

Biraz daha yaklaştım ve gözlerim kocaman açıldı, bu gerçekten bir bavuldu.

Aman Tanrım.

Bana henüz boşaltılmamış bir süit tahsis etmişlerdi!

Kapıdan girdiğimden beri bir ses duymamıştım ama aniden duşun yüksek sesle çalıştığını net bir şekilde duydum.

Aman Tanrım! Birinin sitindeyim.

Hem de o duş alıyorken!

Bir an için donup kaldım ve sonra kapıya doğru koştum.

Odanın sahibi duştan çıkmadan önce eşyalarımı panik içinde koridora atmaya çalışırken yarısını beceriksizce yere düşürdüm.

Ama ne yazık ki çok yavaşım.

Tok bir ses duyduğumda olduğum yerde kaldım.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Gerçi bu sadece tok bir ses değildi.

Hayır. *Tabii ki değildi.*

Sadece bir adam aynı anda beni hem sinirlendirip hem de ıslanmış külotumu bacaklarımdan aşağı indirmek istememe neden olan o tok, sert ve özgüvenli ses tonuna sahipti.

Kim olduğundan emin olmak için dönüp yüzünü görmeme gerek bile yoktu.

Aslında, eşyalarımı koridora atmayı tamamlayıp kaçmalıydım.

Ama yapmadım.

Onun yerine derin bir nefes aldım ve yavaşça arkamı döndüm.

Weston'ı üzerinde sadece beline sarılı bir havluyla karşımda dururken buldum.

Görüntü beynimin teklemesine neden oldu.

"Eninde sonunda geleceğini biliyordum," dedi sırtarak. "Duşta bana katılmalıydın. Gerçi seni kendim soymayı da seviyorum."

Daha önce Weston'ı çıplakken bu kadar net görmemiştim. İlk birlikte olduğumuzda, çoğu zaman arkamdaydı. İkincisindeyse, üzerinde düğmeleri açık bir gömlek ve pantolon vardı. Göğsünün üstümdeki baskısından vücudunun ne kadar sağlam olduğunu tabii ki anlamıştım ama yontulmuş gibi şekilli vücudunu yakından görmek tamamen bana özel ve farklı bir deneyimdi. Su damlaları şekilli göğsünden sıkı karın kaslarına doğru iniyordu ve her damlayı dilimle yakalamak için güçlü bir arzu hissediyordum. Gözlerimi yukarı kaldırıp onları bu muhteşem manzardan mahrum bırakmam neredeyse imkânsızdı. Ama kendimi bundan kurtulmak için zorladım.

“Benim lanet odamda ne arıyorsun? Renée’nin yanlışlıkla bana henüz boşaltılmamış bir süit verdiğini zannettim.”

“Senin odan mı? Değişimli kullanmaya karar vermiştik.”

“Evet ama ilk hafta benimdi!”

“Kim demiş? İyileştirme talep eden ilk konuğun odayı alacağını kabul ettin.”

“Ama anahtar zaten çoktan bende idi. Bunu biliyordun! Renee’nin onu bana verdiğini görmüştün.”

Cevap vermek yerine Weston’ın gözleri göğsüme kaydı. Adamın bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bakışları vücudumdayken bir şekilde parmakları da tenimde geziniyormuş gibi hissediyordum.

Burası bir anda ısındı mı?

Duygularım kafamda dönüp dururken kalbim göğsümde gümbürdüyordu. İğrenme –biraz ondan, çokça kendimden– öfke, çelişki, kafa karışıklığı ve yüksek dozda *Tanrım, bu gördüğüm en seksi şey değil de ne.*

Weston bana doğru birkaç yavaş adım attı. Kendimi korumaya çalışarak elimi kaldırdım ve avuçlarımı ona doğru çevirdim. “Dur. Daha yakına gelme.”

Yarı yolda durdu ve gözlerimi yakalamak için bakışlarını yukarı kaldırdı. Gözbebekleri büyürken o güzel deniz mavisi gözlerinin irisi kayboldu. Yoğun bir bakışmayla uzun bir süre öylece durduk. Weston bir sonraki hamlesi konusunda çelişkili görünüyordu – ta ki gözleri sağımdaki bir şeye takılana kadar. Orada birkaç kalp atımı boyunca oyalandılar ve gözleri benimkilerle buluşmak için geri döndüğünde hava değişti. Saklamaya çalıştığı sırtımasını güçlükle bastırabildi ve gözleri yeniden neşeyle parladı. Böyle bir değişikliğe neyin sebep olduğunu görmek için döndüm ve kendimi yansıtmama bakarken buldum. Koridorda yarım ay şeklindeki bir masanın üzerinde dev bir ayna asılıydı.

Siktir. Gözlerimi kapadım.

Yumuşak bir şeyin yere düşme sesi keskin bir nefes almama neden oldu. Ne olduğunu anlamam için bakmama gerek yoktu.

Weston'ın havlusu.

"Arkanı dön. Eller masaya. Kıçını kaldır, tatlım."

Yerimden kımıldamadım. İçimde bir savaş alevlendi. Gerçekten nefret ettiğim bir adamın emirlerini sırf böyle bir vücudu var diye dinleyecek kadar çaresiz miydim? *Yine mi?* Ben ne halt ediyordum? Kapı sadece üç adım uzağımdaydı. Elbette bir ayağımı diğerinin önüne atabilir ve bu pisliği gereksiz özgüveni ve acı verici ereksiyonuyla baş başa bırakıp gidebilirdim. Yine de... Vücudumun onu istediğini inkâr edemezdim. *Korkunç* bir şekilde. Öyle ki dokunuşunu beklerken tenimin alev aldığını hissediyordum.

Yaklaştı ve vücudundan yayılan ıstıyı sırtımda hissettim. Kaçmaya karar verememekle birlikte teslim olmaya da hazır olmadığımından gözlerimi sımsıkı kapalı tuttum.

Weston kalçamı kavradı ve parmaklarını tenime bastırdı. "Bana bir işaret vermek gerekiyor. Bir baş sallama, bir evet, eğilip bana ne istediğini gösterme, bir inilti – yapabileceğin tek şey buyusa birkaç kez göz kırpman da kabulüm. Sana uyduğu sürece, dokunmamı istemiyormuşsun rolü yapmana katılırım. Ama ancak bana izin verdiğinden emin olduktan sonra, Soph."

Weston'ın diğer eli boynuma gitti. Parmağını boğazımda gezdirdi ve köprücük kemiğime doğru devam etti. Tutunduğum son karar parçacığını da kaybettim.

Gözlerimi açarak fırtınalı bakışlarının içine baktım. "Tamam. Ama bu son. Şaka yapmıyorum, Weston. Buna son vermemiz lazım."

"Sen ne dersin."

"Ben ciddiylim."

"Ben de. Şimdi arkanı dön. Masayı tut. Gözlerini aynadan ayırma."

Eğilip bir adamın uğursuz numaralarını üstünüzde denemesine izin vermek üzereyken haklı bir kızgınlık numarası yapmak biraz zordu. Ama rengimi belli etmeyecektim. Yüzümü ifadesiz tutmaya devam ettim.

"Hey, Soph?"

Gözlerim aynadan Weston'ınkilerle buluştu.

"Gelmek ya da gelmemek, işte bütün mesele bu," dedi sırıtarak.

Gülmemek için elimden geleni yaptım. "Hadi şu işi bitirelim."

İki defa.

İç çekip saçımı düzelttim. Saçımı toplamamı bu kadar çok isteyen bir adama göre, onları dağıtırken kesinlikle hiç sorun yaşamamıştı. Weston kesinlikle saç çekmeyi seven biriydi. Ve kendimden son derece iğrenmeme sebep olmasına rağmen, her bir çekişini çok sevmiştim. Ki bu nefret ettiğim kısımdı. Onun eteğini düzeltip banyoda gözden kaybolmasından iki dakika sonra, saçmalamamızın yarattığı sıcaklığının yerini mantığın soğuk havası aldı. Olayın sıcaklığında daha fazlasını istemiştim. Weston gözlerinde o karanlıkla yanıma geldiğinde ciğerlerim yeterince hava alamıyor gibiydi. Ama işimiz biter bitmez bir oksijen akını beynimi yeniden ateşliyordu.

O banyodan çıkmadan önce eşyalarımı toplamak için koşuşturdum ama tam olarak başaramadım. Koridorda durmuş, bavuluma uzanıyordum ki Weston elini saptaki elimin üzerine koyarak beni durdurdu.

"Bana iki dakika ver, buradan gideceğim."

"Süiti bana mı bırakacaksın?" diye sordum ona dönerek.

Başıyla onayladı. "Sadece eşyalarımı toplamam lazım."

Yüzünü inceledim. "Emin misin?"

Weston sırıttı. "İstersen paylaşmaya hazırım."

Gözlerimi devirdim, kendimi daha rahat hissettiğim Weston ve Sophia geri dönmüş gibi hissediyordum. "Git eşyalarınızı topla."

Gülümsedi ve ben içeri dönerken yatak odasına girerek kayboldu. Birkaç dakika sonra bir elinde fermuarı çekilmiş bavulu, diğerinde gömleğiyle dışarı çıktı. Çantayı yere koydu, gömleğini giymek için kollarını kaldırdı ve vücudunun yan tarafından

aşağı doğru inen büyük bir yara izini ilk kez fark ettim. Soluktu, bronz teninden sadece bir ton daha açıktı. Daha önce tek görebildiğim mükemmel bir kas küttlesiydi, bu yüzden sanırım küçük kusurlar gölgede kalıyordu.

“Bu bir tür ameliyattan dolayı mı oldu?” diye sordum.

Weston kaşlarını çatarak aşağıya baktı ve gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. “Evet.”

Belli ki bu konuda konuşmak istemiyordu ama merak ettim. “Ne ameliyatıydı?”

“Böbrek. Uzun zaman önce.”

“Aa.” Başımınla onayladım.

Düğmelerini iliklemeyi bitirmeye ya da gömleğini içeri sokmaya zahmet etmeden bavulunu aldı. “Sana yatak odasında bir şey bıraktım.”

“Ne?”

“Görürsün.”

Weston nasıl veda edeceğinden emin değil gibiydi. Sonunda, “Sadece sonrasında beni burada istemediğini anladığım için gitmekte acele ettiğimi biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Bunu takdir ediyorum.”

“İş üstüneyken kışını seviyorum ama gelecekte bir noktada içindeyken sana bakmak isteyebilirim. Belki bana bağırmaı seven dudakların tadına bakmak bile.” Göz kırptı. “Birkaç kere onları ısırarak.”

İç çektim ve uzağa baktım. “Bir dahaki sefer olmayacak, Weston. Buna artık son vermemiz gerekiyor.”

Gülümsediğini anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Sesi her şeyi söylüyordu. “İyi geceler, Feef.”

10

Weston

“BUGÜN NASILSIN, İHTİYAR?”

Bay Thorne homurdandı. “Kıçımдан golf topu büyüklüğünde bir hemoroid çıkardılar, Clinton yönetimi zamanından beri kimseyle yatmadım ve beni ziyarete gelen tek kişi sensin. Sence nasılım?”

Gülümseyerek yatağının yanına bir sandalye çektim. “Söylediklerinin üçünden ikisini öğrenmeden de yaşayabilirdim. Ama sonuncusunu düşününce – çok şanslı bir adamsın.”

Hadi oradan dercesine elini salladı. “Bana bir şeyler getirdin mi?”

Başımı iki yana sallayarak ceketimin iç cebinden on tane kazı kazan kartı ve pantolonumun cebinden de bir çeyreklik çıkardım. Komodininin üzerinden bir kitap alıp kartları rahatça kazıyabilmesi için kucağına koydum.

Bay Thorne gri kısmı kazımaya başladı ve başını kaldırmadan komodini işaret etti. “Şuradaki paramın içinden bir onluk aldığından emin ol.”

“Tamam.”

New York’a döndüğümünden beri her geldiğimde aynı konuşmayı yapıyorduk ve ondan asla bir dolar bile almadığımı bilip bilmediğinden emin değildim. Son birkaç yıldır tüm saçmalık-

larını dinlediği için ona en azından on dolarlık harcama yapabiliyordum.

Bay Thorne kazı kazan kartlarıyla hevesle uğraşırken, yatağın yanında bulunan uzaktan kumandayı aldım ve CNN'i açtım.

"Hey. Onu izliyordum."

Bir kaşımı kaldırdım. "İzliyor muydun? Seni bu zahmetten kurtarayım. Çocuklar, kafası tıraşlı iri adamdan değil. Aslan yeleği gibi saçları olan çarpık dişli sıksa heriften."

Bay Thorne gününün çoğunu Jerry Springer ve diğer benzer programları izleyerek geçirirdi. Bu bölümün babalıkla ilgili olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tüm o aptal şovlar aynı şekilde bitiyor gibiydi.

"Ukala," diye homurdandı.

"Bu şovlardan birinde ne yapmaları gerekiyor biliyor musun?" dedim. "Yıllık geliri en az bir milyon olan konuklar seçmeliler. Dekorunu biraz değiştirirler. Belki ailemden birkaç kişinin katılmasını sağlayabilirim. Zengin pisliklerin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak, işeyecek kabı bile olmayan insanların kirli çamaşırları görmek kadar eğlenceli olur."

"Sanki herkes de senin şımarık zengin çocuk sorunlarıyla bağ kurabilirmiş gibi," dedi Bay Thorne alayla.

Dışarıdan bakan biri, yaşlı adamın benimle konuşma şeklinden dolayı onun hakaretine uğrayacak bir şey yaptığımı düşünebilirdi. Ama bu sadece onun yöntemiydi – bana sorunlarımın çok daha kötü olabileceğini hatırlatma şekli.

Kartlarını kazımayı bitirdi ve bir tanesini bana fırlattı. "Beş dolar kazandım. Bana on dolara mal oldu. Bana onluğumu geri ver, bunu ve bir beşlik al. Bir dahaki sefere kazı kazanlarımı almak için durduğunda bozdurabilirsin. Gelecek sefer bana on tane bir dolarlık kazı kazanlar yerine bir tane on dolarlık kart getir."

Kazanan kartı takım elbisemin cebine attım. Sonraki on ya da on beş dakika boyunca sessizce oturduk ve CNN'de bir ilaç şirketinin, bazı insanların güya dört güne kadar sert kalmasına

neden olduğu iddia edilen sahte bir Viagra sattığı için soruşturulmasıyla ilgili bir haber izledik. Etkilenmedim; Sophia bana bunu sadece tavırlarıyla daha uzun süre yapmıştı.

Bay Thorne televizyonu kapattı. “Ee, konuş benimle, evlat. Bu günlerde istek seviyen ne durumda?”

İçgüdüsel olarak, babam veya büyükbabamın bu soruyu sordukları zaman yaptığım gibi yalan söyleyerek harika gittiğimi söylemek istedim. Ama her zaman doğruyu söylemen gereken dört kişi hakkında eski bir deyiş vardı: karın, rahibin, doktorun ve avukatın.

Ama bu ayık adamların öğretisiydi. Geri kalanımız için beşinci de vardı: Sponsorun.

“Zorlandığım zamanlar oluyor. Geçen gün, kaldığım oteldeki temizlikçi kadına tüm küçük içki şişelerini odamdan çıkarması için yüz dolar verdim.”

Başıyla onayladı. “Toplantılara gidiyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Son iki haftadır değil ama büyükbabamın beni görmem için zorladığı deli doktoruna birkaç kez gittim.”

Bay Thorne bana çarpık parmaklarından birini salladı. “Kıçını kaldır ve o toplantıya git. Olayı biliyorsun. Konuşmak zorunda değilsin ama en azından dinlemelisin. Bu hatırlatmalar iyileşmenin anahtarı.”

Bazı şeyleri aydınlatmaya çalıştım. “Burada seni dinliyorum. Neden bu, günlük dinleme işkencem olarak sayılmıyor?”

Ama Bay Thorne ayıklığını çok ciddiye alıyordu. “Çünkü on dört yıldır hiç içmedim ve kendime bir içki bulabilmemin tek yolu, buruşmuş bedenimi bu yataktan atmak ve bu işe yaramaz bacakları bir dükkâna sürüklemek. İkimiz de biliyoruz ki buna artık gücüm yok. Ama senin etrafında cezbedici çok fazla şey var. Günah parmaklarının ucunda. Kahretsin, kendine bir içki almak için kıçını kaldırmaya bile gerek yok. Sadece lüks otel odanda süslü yatağına uzanıp telefonu açarak oda servisini araman yeterli.”

Elimi saçımdan geçirdim ve başımla onayladım. "Evet. Tamam. Bir grup toplantısı bulacağım."

Walter Thorne'la tanışıklığımız eskiye dayanıyordu. Dokuz yıl önce bir gece ablamı ziyaret etmek istediğimde sarhoş bir hâlde onun hastane odasına dalmıştım. Kendi ayağıma takılıp düşmüştüm ve yatağının yanında yerde isterik bir şekilde gülerken onu uyandırmıştım. Hastanenin doğru katında bile olmadığım sonradan ortaya çıkmıştı. Ama ihtiyar piç yine de yatağında doğrulup ne sorunum olduğunu sormuştu.

Sonraki üç saati, başka hiç kimseye yüksek sesle söyleyemediğim tüm boktan şeyleri ona anlatarak geçirmiştım. Konuşmayı bitirdiğimde oldukça ayıktım ve Bay Thorne, sarhoşken arabasını bir ağaca çarptığı için belden aşağısının felç olduğunu ve beş yıl içindeki altıncı ameliyatını olmak üzere hastaneye yattığını anlatmaya koyulmuştu.

O gün ablamı ziyaret etmemiştim. Ama ertesi gün ayık bir şekilde geri dönmüş ve Caroline'ı gördükten sonra birkaç saat de Bay Thorne ile oturmuşum. Hatta ablam taburcu olduktan on gün sonra bile Bay Thorne'u ziyaret etmeye devam etmişim. Zamanımızın yarısını bana pis şakalar yaparak geçiriyor, diğer yarısında ise ayık kalmam için nutuk çekiyordu. Bunun benim için bir dönüm noktası olduğunu söyleyebilseydim çok daha iyi bir hikâye olurdu. Ama değildi.

Birkaç hafta sonra partilere geri dönmüş ve Bay Thorne'un numarasını çekmecenin derinliklerine atmışım. Beş yıl önce numarayı oradan çıkarmış ve Caroline'ın öldüğü gece onu aramışım. Konuşmaya başladık ve sonunda ayık kalmama yardım etmesini istedim.

"Pislik büyükbabanla işler nasıl gidiyor?"

Kendimi gülümsemek için zorladım. "Gayet iyi gidiyor. Psikiyatristten muhteşem raporlar almaya devam ettiği ve işimi geri almak için kabullendiğim yirmi farklı şeyi karşılayabildiğim sürece."

"Sadece sana göz kulak olmaya çalışıyor."

Durum bundan çok daha karmaşıktı; söz konusu ailem olduğunda hep öyleydi.

“Bir süre önce bahsettiğin kız arkadaşınla işler nasıl gidiyor?”

Kimden bahsettiğini hakkında bir fikrim yoktu ama cevap vermem için kim olduğunu bilmem de gerekmiyordu. Omuz silktim. “Sadece bir kere çıktık. Önemli bir şey değildi.”

“Evlat, ben senin yaşındayken evliydim ve iki çocuğum vardı.”

“Muhtemelen bu yüzden otuz beş yaşında boşandın.”

“Hayır. Eliza’m beni bir işte üç aydan fazla tutunamayan sarhoşun teki olduğum için boşadı. Onu suçlayamam. İyi bir kadın iyi bir erkeği hak eder ve sonunda o da bu sahtekârın içini gördü.”

Sözleri Sophia’yı düşünmeme neden oldu. Her ne kadar onu düşünmek istemesem de –çünkü bu, durumumu kolaylaştırıyordu– o da iyi bir kadındı. Bay Thorne, yediğim tüm bokları anlatabildiğim ve buna rağmen bana tepeden bakmayan ve yargılamayan tek kişiydi. Belki kendisi de zamanında boka battığı için veya belki de bu yatağa hapsediği ve benden ve ona bakmak için para alan hemşireden başka ziyaretçisi olmadığı içindi. Nedeni ne olursa olsun, ona her konuda güveniyordum. Birçok yönden benim için Caroline’ın yerini almıştı. Ablam, yanında kendim olabildiğim tek insandı.

Derin bir nefes verdim. “Yeni biriyle görüşmeye başladım. Aslında pek yeni de sayılmaz, birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz. Sanırım teknik olarak görüşüyoruz da sayılmaz ama her neyse. Bir kadın var.”

“Devam et,” dedi Bay Thorne başıyla onaylayarak.

“Anlatacak çok şey yok. İsmi Sophia ve en basit tabirle benim düşmanım.”

“Yani bana filmlerdeki gibi düşmanla yattığını mı söylüyorsun?”

Güldüm. “Farklı türde bir düşman. Özünde ailelerimiz birbirinden nefret ediyor.”

“Ama ikiniz iyi mi anlaşıyorsunuz?”

Başımı iki yana salladım. "Pek sayılmaz. Çoğu zaman taşaklarım tekme basmasına beş saniye kalmış oluyor."

Bay Thorne'un gür kaşları çatıldı. "Kafam karıştı. Yani sen bu kızla yatmıyorsun?"

"Yoo, yatıyorum."

"Ama o senin taşaklarını tekme basmak mı istiyor?"

"Aynen öyle," dedim gülümseyerek.

"Ve bu seni gülümsetiyor mu? Sizin jenerasyonu gerçekten anlayamıyorum."

"O benden hoşlanmıyor ama vücudu hoşlanıyor. Biz bir kasırğa ve volkan gibiyiz. İkisinin bir araya gelmesi çok nadirdir. Ama geldikleri zaman patlayıcı olurlar."

"Patlayıcı demek? Bana daha çok yok edici gibi geldi."

Haklıydı. Ama bu sorun değildi. Sophia zarar görmezdi çünkü kasırğa olan oydu ve kasırgalar çok hızlı hareket etmeye meyillilerdi. Yıllarca faal olmayansa volkandı.

"Dikkatli ol. Bu, iyileşmeni tehlikeye atabilecek türden bir şeye benziyor."

"Benim için endişelenme. Her şey kontrolüm altında."

Gözlerimiz bir anlığına buluştu ve bu sözleri söyleyip de yandığım ilk sefer olmadığını ikimiz de biliyorduk. Tabii bunu bana hatırlatmamasını takdir ediyordum.

Ayağa kalktım. "Senin tembel kıcını tekerlekli sandalyeye koymaya ve biraz dışarıda gezmeye ne dersin? Bugün hava güzel."

Bay Thorne başıyla onayladı ve gülümsedi. "İyi olur."

O öğleden sonra Countess'a dönmeden önce bir Adsız Alkolikler toplantısına katıldım. Sonrasında ofisimde oturdum ve Bay Thorne'un söylediklerini düşündüm. Ona her şeyin kontrolüm altında olduğuna dair güvence vermişim ve bu içki içmem konusunda kesinlikle doğrudu ama işin aslı Sophia Sterling'i aklımdan çıkaramıyordum. Eğer onu uzaktan izlemiyorsam, onun-

la konuşabilmek için bahaneler yaratmaya çalışıyordum ve bu da kaçınılmaz olarak, beni tahrik edecek bir tartışmaya neden oluyordu. Gündüzlerim onu izlemenin ya da onunla konuşmaya çalışmanın etrafında dönüyordu; gecelerimi ise birlikte geçirdiğimiz zamanların fantezileri süslüyordu. Onu aramızı kızıştıran bir kavgaya çekemezsem, odamda tek başıma kalıp anılarla yetinerek rahatlıyordum. Hatta öyle bir ayarlamıştım ki, kral da-iresinden doğruca Sophia'nın yeni boşalttığı odaya geçmiş ve odanın temizlenmesini de istememiştim. Şimdi çarşaf larım onun gibi kokuyordu ve ne zaman duşa girsem, onun tam olarak aynı noktada durarak tek başına doyuma ulaştığını hayal ediyordum. Bunların yanı sıra onu kahve sırasında beklerken ya da resepsiyon bankosunda çalışırken gizlice izlemekten hoşlandığım için tamamen bir sapığa dönüşmeye başladığımı hissediyordum.

O yüzden Sophia açık olan kapımı tıklattığında, eli kurabiye kavanozunun içindeyken yakalanmış bir çocuk gibi hissettim.

Boğazımı temizledim. "Evet, Fifi?"

Gözlerini devirerek içeri girdi. "Bana lisede neden böyle seslenmeye başladın ki?"

Koltuğumda geriye yaslandım ve kalemimi masaya fırlattım. "Bilmiyorum. Bir kez söyledim ve seni çileden çıkardığımı gördüm, o yüzden öyle kaldı."

"Bazı şeyler hiç değişmiyor, ne dersin?" diye sordu iç geçirerek.

"Eh, teknik olarak değişiyorlar. Bugünlerde benim tepemi atıran sensin, değil mi?" Göz kırptım.

Sophia sırtıttı ama yorumumu duymazdan geldi. Masamın diğer tarafındaki sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attı.

Bana mı öyle geliyordu yoksa eteği bugün biraz kısa mıydı? Bu sabah kahve alırken onu uzaktan izlediğimde saçları açıktı ama onun o güzel ensesini görebileceğim şekilde yana atılmışlardı. Sıra beklerken, mükemmel manikürlü tırnakları ipek bluzunun içine doğru uzanan saçlarının üzerinde nazikçe aşağı yukarı geziniyordu. Bunun benim geniş hayal gücümün bir sonucu ol-

duğunu ve beni bilerek deli etmeye çalışmadığını varsaymışım ama bu öğlen giydiği etek *gerçekten* biraz kısaydı.

Bakışlarımı onunkilerle buluşmak için yukarı kaldırdığımda gözlerinde bir parıltı gördüğüme yemin edebilirdim. Yine de sadece iş hakkında konuşuyordu.

“Kendi müteahhitlerimden iki teklif aldım. Fiyatlar birbirinden çok farklı değil ama yalnızca biri işi ihtiyacımız olan zaman diliminde tamamlayabileceklerini düşünüyor. Sana gelen teklif var mı?”

“Aslında evet. Ben sadece son fiyata baktım, istersen üç teklifi de karşılaştırıp hangi noktada olduğumuza bakalım.”

Yayılmak için yuvarlak toplantı masasına geçtik ve Sophia’yla elimizdeki teklifleri değiştirdik. Elindeki iki teklifin de benimkinden ciddi miktarda düşük olduğunu anlamak için hızlı bir bakış atmam yeterliydi. Benim müteahhidim işi rahatça üç ayda bitirebileceğini taahhüt etse de, zaman sınırlamasından dolayı bir sürü ek masraf da eklemişti. Sophia’nın ekiplerinin talep ettiği tek ekstra ücret ise gece tarife farkı ve ek mesaiyeri içeriyordu.

Biz teklifleri incelerken Sophia’nın telefonu çaldı. Çağrıyı hemen sesli mesaja yönlendirdi ama ikimiz de kimin aradığını görmüştük.

Kıskançlığın göğsüme saplandığını hissettim. “Sıkıcı İngiliz’le aranızdaki şeyin tamamen bittiğini sanıyordum?”

“Az önce bunu görmemişsin gibi davranabilir miyiz?” dedi iç geçirerek.

Çenem kasıldı. “Eğer istediğin buysa.”

Sophia başıyla onayladı ve teklifleri incelemeye geri döndü. Birkaç dakika sonra kâğıtları kenara itti. “Pekâlâ, bence kimi seçmemiz gerektiği oldukça açık.”

Belki kâğıt üstünde öyleydi. Ama Travis Bolton’ın ona nasıl baktığını unutmamışım. “En düşük teklifi veren firma en iyi firma demek değildir.”

“Bunu biliyorum ancak Boltonlar hem işi bitirebileceklerine en emin olan seçeneğimiz hem de büyük bir itibara sahipler ve

birlikte yaptığımız işlerde ailemi asla hayal kırıklığına uğratmadılar,” dedi savunmacı bir ses tonuyla.

“Onları soruşturmak için bazı aramalar yapmam gerekecek.”

Sophia dudaklarını sıktı. “Ne yapman gerekiyorsa yap. Ama belli ki ne kadar erken karar verirsek o kadar iyi olacak.”

Siktir. O sıktığı dudaklarını emmek istedim. Sinirlendiğimizde birbirimize karşı duyduğumuz çekimin arttığını net olarak ortaya koyan bir geçmişimiz vardı ama o anda neye sinirlendiğimi bile anlayamadım. Benimki açık ara en boktan teklif olduğu için mi? Yoksa pislik eski sevgilisi onu aradığı için mi? Ya da inşaat süresince Travis Bolton’ın onun etrafında olacağı düşüncesi mi beni deliye çeviriyordu?

Sophia’nın telefonunun tekrar çalması düşüncelerimi böldü. İkimiz aynı anda *Liam* yazdığını okuduk ve elimi uzatıp avucumu açarak, “Benim cevap vermeme ne dersin?” diye sordum.

Gözleri büyüdü ve altdudağını ısırdı. “Ne söyleyeceksin?”

“İlişkiniz bitti mi?”

Başıyla onayladı. “Cesedini olabildiğince derine gömmek istiyorum.”

Ona uğursuz bir gülümseme gönderdim. Telefonu uzanıp kolayca masanın üstünden alabilirdim ve beni durduracağından da şüpheliydim. Ama telefonu kendisinin vermesini istiyordum.

“Telefonu bana ver,” dedim elim hâlâ havada beklerken.

Telefonu avucuma koyduğunda bir gurur dalgası hissettim. Üçüncü kez çaldığında cevaplamak için ekranı kaydardım ve kulağıma götürdüm.

“Merhaba.”

“Kimsiniz?”

“Senin eski sevgilini beceren adamım. Ve şu an biraz meşgulüz. Senin için ne yapabilirim, *Liam*?”

Sophia’nın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi görünüyordu. İki eliyle birden ağzını kapattı.

Hattın diğer ucundaki pisliğin öfkeli konuşmaya götü yiyordu. “*Telefonu Sophia’ya ver.*”

Arkama yaslandım. "Şu an veremem. Kendisinin biraz eli kolu bağlı, anlarsın ya."

"Şaka mı bu?"

"Şaka mı? Hayır, şaka gibi olan sensin. İddiaya varım bizim kızın bağlanmaktan hoşlandığını bile bilmiyordun, değil mi? Çok yazık. Belki bu harika kadının neye ihtiyacı olduğunu keşfetmeye çalışsaydın, geceleri benim adımla söyleyerek inlemezdi. Ama bu senin olayın değil, değil mi? Sen sadece kendi ihtiyaçlarını karşılamamanın peşindesin. Bilirsin, bir de onun kuzeniyle."

Kısa bir an sessiz kalarak ahmak Liam'ın ne söyleyeceğini duymak için bekledim. Gerçi görünüşe göre aptalı afallatmıştım. Sadece yüksek sesle nefes aldığını duyabiliyordum. Bu yüzden eğlenceli bir notla bitirebileceğimi düşündüm.

"Tamam o zaman. Seninle konuşmak güzeldi. Ve Liam, Sophia'nın numarasını sil."

Aramayı bitirmek için ekranı kaydardım ve telefonu şok içindeki Sophia'ya geri verdim. Cep telefonunu alırken bile şaşkın gözlerle bana bakmaya devam etti. Yüzündeki ifadeden, kendini toparlamayı başarır başarmaz bana uzun bir nutuk atmayı planladığını çıkarmıştım.

"Fazla mı oldu?" diye sordum bir kaşımı kaldırarak.

Sophia'nın ağzı açık kaldı. Ama sonra dudakları yayılıp kocaman bir sırıtışa dönüştü. "Aman Tanrım! Bu harikaydı!"

"Böyle düşünmene sevindim. Bana saldıracağını düşünmeye başlamıştım. Gerçi bu büyük bir kavgaya dönüşebilirdi ve bunun sonucunun nereye varacağını ikimiz de biliyoruz. Yani o kadar da kötü bir şey olmazdı."

Uzun bir süre güldük ve sonrasında Sophia masadaki kâğıtları toplayarak düzgün bir yığın hâline getirdi. İşe geri döneneğimizi düşündüm.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

Onaylayarak başımı salladım ve yine o altdudağını ısırıldı.

"Liam'ın beni hiç bağlamadığını nereden bildin?"

"Senden kemerimi kullanmak için izin istediğimde verdiğin

tepkiden. Yapmamı istedin ama bunu itiraf ederken rahat değildin. İlk seferin olmasaydı farklı şekilde tepki verirdin.”

Başımı sallayarak beni onayladıktan sonra yine sessizliğe gömüldü. Sonunda, “Ama bunu yapmanı istediğimi nerden anladın?” diye sordu.

Dostum, bu Liam gerçekten salaktı. O piç, bu kızın ne istediğini anlamayı deneyip onu tatmin etmeye hiç çalışmamış mıydı? Bu soruyu bana sormak zorunda kaldığına inanamıyordum. Ona kendini aptal gibi hissettirmek istemediğim için sesimde herhangi bir yargılayıcı tını olmadan cevap vermek için elimden geleni yaptım.

“Sadece bana geçirdiğin bir his.”

Başını iki yana salladı. “Nasıl? Gücsüz falan mı görünüyorum?”

“Tam tersi. O kadar kontrollü görünüyorsun ki olayları biraz akışına bırakmanın senin işine yarayabileceğini düşündüm. Yatak odasında sevdiğin şeyler, bir iş insanı olarak kim olduğunu hiçbir şekilde yansıtmaz.”

Sophia yine sessizleşti. “Bu senin olayın mı? Dominant falan mısın?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. *Benim olayım* bu değil.”

“Ah. Tamam.”

Ona yaklaştım ve bir buklesini parmağıma dolayıp bana bakana kadar oynamaya devam ettim. Sonra gülümseyip saçını sertçe çektim. “Ama bu *bizim olayımız* gibi görünüyor.”

11

Sophia

BENİ NEYİN DAHA FAZLA rahatsız ettiğinden emin değildim – yaşadığımız üç kısa, samimi yakınlaşmada Weston'ın, Liam'ın on sekiz aydan fazla birlikte olmamıza rağmen hiçbir fikrinin olmadığı bir şeyi fark etmesi mi yoksa benim bile bunun farkında olmamam mı? Ama her iki durumda da haklıydı. Weston'la iş hakkında tartışmak ve diğer her konuda ona meydan okumak istesem de, yatak odasında hoşuma giden şey kontrolü onun ele almasıymış gibi duruyordu. Weston'la yaptığımız seks, Liam'la aramızdaki şeyden binlerce ışık yılı daha iyiydi. Bu durumu tartışmalarımızın yarattığı kıvılcıma bağlamıştım ama bundan daha fazlası vardı ve bu keşif beni korkutuyordu.

Bu yüzden sonraki yirmi dört saat boyunca Weston'dan kaçmak için elimden geleni yaptım. Ve oldukça da başarılıydım. Ta ki akşam saat sekize doğru otelden birkaç blok ötedeki kırtasiyeden çıkıp da Weston'ın ileride, sokağın karşı tarafında olduğunu görene kadar. Benim gitmem gereken yöne doğru yürüdüğü için sonraki iki blok boyunca onu görüş açımda tuttum. Benim gibi otele dönüş yolunda olduğunu düşündüm ama bir sonraki köşede sola değil de sağa döndüğünde durumun öyle olmadığını anladım.

Kavşakta durup sol tarafa baktım, bir blok ötedeki Countess'ı

görebiliyordum. Weston ise sağ tarafa doğru yürümeye devam ediyordu. İkileme düşmüş bir şekilde başımı birkaç kere iki yana sallasam da sonunda iç çekip bu akşam biraz fazladan yürümeyi bana iyi gelebileceğine karar verdim.

Sokağın karşı tarafından onu takip ederken aramızdaki mesafeyi biraz daha açtım. Biraz önce ikimiz de otele doğru yürüyorduk ve arkasındayken yakalanırsam geçerli bir mazeretim vardı ama şimdi sadece bildiğiniz takipçi bir sapık gibiydim. Onu tam on dakika boyunca, hangi cehenneme gittiğimizi bilmeden sağa sola dönerek takip ettim. Sonunda bir ofis binasına girdi. O cam kapılardan geçip doğruca asansöre yönelirken ona yetişip sokağın karşısından izlemeye devam ettim. Gösteri bittiğine göre muhtemelen arkamı dönüp Countess'a geri dönmeliydim. Ama merak beni ele geçirdi.

Her iki tarafa da bakarak işlek caddeden geçip binaya doğru yürüdüm. Cam kapılara doğru ilerlerken kalbim hızlandı. Weston asansöre bindikten sonra gözden kaybolmuştu ve benim burada ne halt aradığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de aptal bir sebepten ötürü, nereye gittiğini anlayabilmek için yakalanmaya bile razıyım.

Lobideki bina rehberini inceledim. Düzinelerce doktor, avukat ve şirket ofisiyle tipik bir Manhattan gökdeleni gibi görünüyordu. Weston rehberine bakmak için durmamıştı, yani kesinlikle buraya daha önce gelmişti ya da en azından nereye gideceğini biliyordu. Hayal kırıklığına uğramış hâlde –en başta neden onu takip ettiğime dair hiçbir fikrim olmasa da– gitmek için döndüm. İstediğim son şey, hiçbir şey öğrenemediğim bir takip sırasında yakalanmaktı. Binanın ön kapısına döndüğümde cep telefonum titredi. Yürümeye devam ederken çantamın içindeki telefonumu arandım.

Ama gelen mesajı okurken olduğum yerde kaldım.

Nereye gittiğimi öğrenmek istiyorsan, tek yapman gereken sormaktır.

Aman Tanrım. Midem bulanıyordu.

Ama mesaj Weston'dan olamazdı. Bildiğim kadarıyla numaram onda yoktu. Bana böyle bir mesajı başka kimin göndermiş olabileceğini bulmak için beynimi zorladım. Tanıdığım herkesin numarası rehberimde kayıtlıydı ve bu mesaj bilinmeyen bir numaradan gelmişti. Weston'dan *olmalıydı*. Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Yine de o kadar korkmuştum ki başkası olabileceği umuduna tutundum.

Gönder tuşuna basarken ellerim titriyordu.

Kimsiniz?

Üç küçük nokta zıplayıp dururken cevabın gelmesini bekleyerek nefesimi tuttum. Geldiğinde ise stresten ağzımın kuruduğunu hissedebiliyordum.

Kim olduğumu biliyorsun. Benimle bir saat sonra odamda buluş.

Otele koştum da diyebilirdiniz. Tek yapmak istediğim saklanmaktı. Süitime ulaştığımda telefonuma baktım ve mesajın gelmesinden bu yana on beş dakika geçtiğini fark ettim ama geri dönüş yolunu nasıl geldiğimi hatırlamıyordum bile.

Yatağıma oturdum ve Weston'ın mesajını tekrar tekrar okudum.

Benimle bir saat sonra odamda buluş.

Kafayı mı yemişti? Onun odasına falan *gitmeyecektim*. Amaç neydi? Yakalandığım için bana işkence etmesini kolaylaştırmak mı? Ve onu takip ettiğimi nereden biliyordu? Bir şekilde beni görmüş olsa bile, benim de aynı binada bir görüşmem olabilirdi. Olayın tamamı bir tesadüf olabilirdi. Tek söyleyeceğim, bir görüşmeye geldiğim ve sokağın diğer tarafında yürürken onu hiç fark etmediğimdi. Lanet egosu o kadar büyüktü ki onu takip ettiğimi mi *sanmıştı*?

Evet, tam olarak böyle olmuştu. En azından benim hikâyem buydu ve buna bağlı kalacaktım.

Aslında düşündükçe, kibirli piçin onu takip ettiğimi düşünmesi beni daha da çok sinirlendiriyordu. Buna dair kesinlikle hiçbir kanıtı yoktu. Bastırılmış öfke ve endişe karışımı güçlü bir

duygu hissederek rahatlamak için banyo yapmaya karar verdim. Weston Lockwood kahrolası bir egomanyaktı ve kendimi onun için yormama hiç gerek yoktu. Odasına gelmemi söyleyecek kadar yüzsüzdü üstelik.

Suyu açıp saçımı atkuyruğu yaptım ve küvet dolarken kıyafetlerimi çıkardım. Uzun, güzel bir banyo bana bu akşamın aptallığını unutturacaktı.

Sıcak suyun içine yerleştiğimde biraz bile rahatlayamadım. Kendi kendime Weston hakkında farklı şekillerde söylenmeye devam ettim. Sadece onu takip ettiğimi düşündüğü için kendini beğenmiş bir pislik değildi, düşününce dün ofisinde bana söylediği şeylerin de fazla küstahça olduğuna karar vermiştim. Adamın doğru olmayan birçok varsayımı vardı.

Benimle bir saat sonra odamda buluş.

Ne olacağını sanıyordu? Odasına gidip hemen ona bacaklarımı açacağımı çünkü onu takip etmeden duramayacak kadar çok abayı yaktığımı falan mı?

İddiaya varım düşündüğü şey tam olarak buydu.

Ve bu beni daha da kızdırıyordu.

O kadar ki, kapısına gitmeye karar verdim – kıcımın bir parçasını değil, mantığımın bir parçasını göstermek için. Aniden küvetten çıkarak zeminin her tarafına su sıcrattım. Kurulandıktan sonra bir kot pantolon ve tişört giydim. Tezgâhtan telefonumu ve oda kartımı alırken saate bakmaya gerek duymadım. Belirlediği buluşma saatine erken miydi yoksa geç mi kalmıştım umursamıyordum.

Asansörde paneldeki düğmelere sinirle bastım ve sekizinci katta indim. Elimi kaldırıp kapısını yumruklamaya başladığımda adrenalin damarlarımda akıyordu. O kadar gaza gelmiştim, kavgaya o kadar hazırdım ki kapı açılmadan önce bağırıma başladım.

“Bu ne küstahlık. Kendini ne–”

Siktir.

Bu adam kesinlikle Weston değildi.

Üstünde bornoz ve terlik vardı, yetmişlerinde gibi görünüyordu ve beyaz kaşları çatılmıştı.

“Yardımcı olabilir miyim?”

“İı... Sanırım yanlış odaya geldim. Weston’ı arıyordum?”

Adam başını iki yana salladı. “Sanırım yanlış adamı buldun.”

“Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim.”

Omuz silkti. “Sorun değil ama Weston’ını bulduğunda çok üstüne gitme.” Gülümseyerek devam etti. “Biz erkekler çoğu zaman iyi niyetliyizdir. Bazen fazlasıyla aptal olabildiğimiz için bazı şeyleri fark edemiyoruz.”

Gülümsedim. “Teşekkürler ve tekrardan özür dilerim.”

Adam kapıyı kapattıktan sonra oda numarasını tekrar kontrol ettim. Burası kesinlikle odalarımız aynı katta olduğu zaman Weston’ın kaldığı odaydı. Bundan kesinlikle emindim çünkü benim iki oda yanımdaydı. Ama belki başka bir süit boşalmıştı ve o da oraya taşınmıştı.

Tekrar asansörün gelmesini beklerken, bunun en iyisi olduğuna karar verdim. Zamanımı ve enerjimi Weston’la harcamaya hiç ihtiyacım yoktu. Odama dönsem iyi olacaktı. Asansörün kapısı açıldığında Louis’le karşılaştım.

“Hey. Gececişin bakıyorum,” dedim.

“Ben de tam çıkıyordum,” dedi gülümseyerek.

Kabine girerken, “İyi o zaman,” dedim.

“Yanlış katta mı indin? Odanı değiştirdiğini mi unuttun yoksa?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, aslında Weston’la buluşacaktım. Ama o da odasını değiştirmiş olmalı. Bir süitin boşalmış olabileceğini düşünüyorum. Onun da daha büyük bir oda istediğini biliyorum.”

Louis başıyla onayladı. “Odasını değiştirdi. Geçtiğimiz gün yeni odasının giriş kartını almaya geldiğinde ben de aşağıdaydım. Ama daha büyük bir odaya geçmedi. Bu katta, sadece iki yan odaya geçti, senin eski odana.”

“Eski odama mı?” Alnım kırıştı. “Odası ilk çıkış yaptığında başka birine falan mı verildi?”

Louis başını iki yana salladı. “Bildiğim kadarıyla hayır. Kendisi senin çıktığın odaya yerleşmek istedi. Ona kat görevlilerinin henüz odayı temizlemediğini de ilettim ancak sorun olmadığını, kendisinin halledeceğini söyledi. Senin bildiğini sanmıştım.”

Asansörün kapıları kapanmaya başlamıştı ama son anda elimi araya sokarak kapanmasını engelledim.

“Ah, tabii ya. Tamamen unutmuşum. Kusura bakma, Louis, uzun bir gündü. Her neyse, gidip onu görmem lazım. Sana iyi geceler.”

Tamamen kafam karışmış bir hâlde koridordan eski odama doğru yürüdüm. Neden lanet olası odaları değiştirmişti? Dağılmaya başlayan öfkem, intikam duygusuyla yeniden alevlendi.

Bu sefer istediğim gibi kapıyı yumrukladım. *Bam. Bam. Bam.*

Weston sırtarak kapıyı açtı ve hemen kenara çekildi. “Birileri gergin gibi,” dedi mırıldanarak.

“Neden benim lanet eski odamdasın?” diye sordum ayağımı yere vura vura odanın içine doğru yürürken.

“Bence beni neden takip ettiğin daha iyi bir soru?”

“Seni takip etmiyordum, egoist piç!”

Weston’ın gülümsemesi büyüdü. “Doğru.”

“Takip etmiyordum!” Sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki sonunda tizleşmişti.

“Otur, Sophia.”

Onu duymazdan geldim. “Neden benim eski odamdasın?”

Weston masaya yaslandı ve bir ayağını diğerinin önünde koydu. “Beni neden takip ettiğini söylediğin zaman söyleyeceğim.”

“Seni takip etmiyordum. Bir şeyleri neden yaptığım konusunda tamamen kendi hayal âlemindesin. Bir görüşmem olduğu için tesadüfen seninle aynı binadaydım. Ayrıca aklıma gelmişken, seninle seks yapmamın sebebi bana patronluk taslamayı seviyor olmam değil.”

Kendini beğenmiş pislik eğleniyor gibi görünüyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Öyle mi?"

Ben de kollarımı kavuşturdum. "Öyle."

Bir süre birbirimize baktık. Weston'ın gözlerinde bir parıltı vardı ve kimin önce göz kırpacığı konusunda sessiz bir savaşa girerken, kafasında çarkların döndüğünü görebiliyordum.

"Otur, Sophia."

"Hayır."

Gülümsedi. "Gördün mü? Sırf seks sırasında kontrolün bende olmasını seviyor olman, bunun dışında da sana patronluk taslamamı istediğin anlamına gelmez. İkisi aynı değil. Sana söz veriyorum, cinsel olarak hükmedilmeyi seviyor olman benim gözümde seni zayıf biri gibi göstermiyor."

"Sevmiyorum."

Weston kendini masadan itip bana doğru yürüdü. Odadaki hava çatırdamaya başladı. Ne kadar kızgın olsam da ya da ne kadar kızgın olmak istesem de, bu adama daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde inanılmaz derecede çekildiğimi inkâr edemezdim. Onun yakınlarımda olmasında bir şey vardı ve bu, bana dokunmazsa yanıp kül olacakmışım gibi hissettiriyordu.

Tek eliyle kalçamı kavradı ve bana baktı. Beni sıkıca tutmasına rağmen, elini üzerimden çekmesini söylersem kesinlikle çekeceğine dair içimde en ufak bir şüphe yoktu. Etkileşimlerimiz tuhaf bir şekilde kafa karıştırıcıydı.

"Eğer şu an ellerini üstümden çekmeni söylersem ne yaparsın?"

"Ellerimi üstünden çekerim," dedi doğrudan gözlerimin içine bakarak.

"O zaman senin tarafından yönetilmek istediğimi nasıl söyleyebilirsin?"

"Hâkimiyetle kontrolü birbirine karıştırıyorsun. Yönlendirilmek isteyebilirsin ve aynı zamanda kontrolü de elinde tutabilirsin. Aslında birlikte olduğumuz her an, aramızda olanların kontrolü hep sendeydi."

Bunu kabullenmekte zorlandım ve Weston bunu yüzümden okudu. "Sadece bunu düşünmeyi bırak ve eğer hoşuna gidiyorsa devam et."

Uzaklara baktım ama bakışlarımı geri çevirdiğimde gözlerini yakaladım. Bunun neden önemli olduğunu bilmiyordum ama sormak zorundaydım. "Bu gece nereye gidiyordun? O binada ne vardı?"

Weston bir süre sessiz kaldı. "Bir psikiyatrla görüşüyorum. Ofisi o binada."

Ah, vay canına. Bu söylemesini beklediğim *en son şeydi.*

Bu cevabı hazmederken beni izledi. Bana bir dakika verdikten sonra başını eğdi. "Başka sorun var mı?"

"Hayır."

"İyi, o zaman benim sıram. Beni takip mi ediyordun?"

Bana bu kadar kişisel bir şeyi itiraf ettikten sonra nasıl dürüst olmayacaktım ki?

"Evet, takip ediyordum," dedim mahcup bir gülümsemeyle.

"Neden?"

Biraz düşündüm. Cevabım bir kahkahayla çıktı. "Hiçbir fikrim yok. Dükkândan çıktığımda seni sokakta gördüm ve takip ettim."

Weston gülümsedi ve içim biraz eridi.

"Tüm gün neredeydin?" diye sordu. "Sana bakındım ama ofisinde değildin. Bu sabah kahveni alırken bile seni doğru dürüst dikizleyemedim."

"Seni görmek zorunda kalmamak için günün büyük kısmında odamda saklandım," dedim sırtarak.

Weston'ın yüzüne gerçekten büyük ve içten bir gülümseme yayıldı. Günü ondan kaçınarak geçirdiğimi değil de, ona ne kadar harika olduğunu söylediğimi sanırdınız.

Bir süre bakiştık ama oyunu bu sefer Weston bozdu. Kemerini çözmek için uzandı. Metal tokenın çıkardığı sesi bacaklarımın arasında yankılandı.

"Dizlerinin üzerine çök, Sophia."

Aman Tanrım.

Ellerini omuzlarıma koydu ve hafifçe bastırarak diz çökmem için beni cesaretlendirdi. Kendimden iğrenmeme rağmen yaptım. Dizlerimin üstüne çöktüm ve fermuarına uzandım.

"Hey, Soph?" dedi Weston.

Yukarı baktım.

Sırıtiyordu. "Bunu söyleyecek zamanın gelmesini bir süredir bekliyordum. *Ayrılık tatlı bir yutkunmadır.*"

* *Romeo ve Juliet* eserinde geçen "Ayrılık tatlı bir hüzündür" sözüne gönderme yapılmaktadır. -çn

12

Weston

“DÜN ZAMANIMIZ BİTTİĞİNDE, kaldığımız yerden devam edebilmemiz için bugün gelmeyi kabul etmene sevindim. Akşamın nasıl geçti?” diye sordu Doktor Halpern.

“Hiçbir şey içmedim veya aptalca bir şey yapmadım eğer sorduğun buysa. Sanırım bunu büyükbabama haftalık olarak ilettiğin rapora eklemen gerekiyor?”

Aslında, sanırım aptallık göreceli bir kavramdı. Bazı insanlar düşmanla yatmanın aptalca olduğunu düşünebilirdi ama ben Sophia’yla aramızda yaşananların oldukça olağanüstü olduğunu düşünüyordum.

“Büyükbabana her hafta gönderdiğim raporlar ne kadar ilerlediğini ve zihinsel sağlığının istikrarını içeriyor. Gizlilik feragatnamesi imzaladığını biliyorum ama bu feragatname de oldukça sınırlayıcıdır. Yasal olarak, konuştuklarımız hakkında hiçbir detay veremeyeceğimi ve vermediğimi bilmelisin. Ben sadece ilerleme kaydetmeye devam edip etmediğini ve duygusal durumunun seni bağımlılığının nüksetme riskiyle karşı karşıya bırakıp bırakmadığını bildiriyorum.”

Bunu gerçekten de *bilmiyordum*. Büyükbabamın bana bir şans daha vermeyi kabul ettiği gün önüme koyduğu yasal saçmalıkları okumadan imzalamıştım. Bildiğim kadarıyla, ilk çocuğumu

almaya bile hakkı vardı. Bir psikiyatristle görüşmeye mi yoksa haftalık idrar testleri yaptırmaya mı daha istekli olup olmadığımı düşünmek için daha fazla zaman harcamıştım. İşimi geri alabilmek için büyükbabamın şartlarını kabul ettiğimde, bunun kolay kısım olacağını düşünmüştüm. Git ve bir şarlatana her hafta saçmalıklar anlat, düzenli olarak sponsorunla buluş ve birkaç Adsız Alkolikler toplantısına katıl. Büyükbabamın desteğini kısa sürede tekrardan kazanacaktım. Bu kadınla gerçekten konuşmak isteyeceğimi düşünmemiştim.

“Sophia’yı her gün işte görmek hakkında ne hissediyorsun? Onun hakkında en son konuştuğumuzda, hayatındaki bazı zor zamanların bir hatırlatıcısı olabileceğini düşünmüştüm.”

Sophia başlangıçta bana Caroline’ı hatırlattysa da, bugünlerde onu gördüğümde düşündüğüm şey kesinlikle bu değildi. Aslında, dün gece önümde diz çökmüş hâlde duran Sophia’dan başka bir şey düşünmem neredeyse imkânsızdı. Bu sabah kahveme dök-tüğüm şeker miktarıyla kendimi neredeyse şeker komasına sokacaktım. Normalde iki paket koyardım ama bu sabah kahvesini alışı-nı izlerken, aletim boğazının derinliklerindeyken çıkardığı sesi hatırlamadan edememiştim. Bir mırıltı ve inilti arasında bir şeydi ve bunu her düşündüğümde taşaklarım sıkıştıyordu. Şimdi bile pantolonumu çaktırmadan bir şekilde ayarlamak zorundaydım.

“Sophia ile çalışmak... ilginç.”

“Öyle mi? Nasıl?”

Doktora baktım. “Bu seanslarda konuştuğumuz hiçbir şeyi gerçekten büyükbabama yetiştiremez misin?”

Dr. Halpern başını iki yana salladı. “Hiçbir şeyi. Ben sadece genel zihinsel istikrarını aktarıyorum.”

Derin bir nefes aldım. “Tamam. Peki, Sophia ve ben... birbirimizden hoşlanmayarak yarattığımız enerjiyi iyi bir şekilde kullanmanın verimli bir yolunu bulduk.”

Dr. Halpern defterine bir şeyler not etti. *Düşmanı beceriyor*, mu yazdı diye merak ettim. İş bittiğinde ellerini kucağında kavuşturdu. “Yani sen ve Sophia kişisel bir ilişkiye mi başladınız?”

“Onun gibi bir şey.”

“Ona geçmişinden bahsettin mi?”

“Bu konuda biraz daha açık olman gerekecek, doktor. Geçmişin hangi kısmından bahsediyoruz? Vegas’taki şov kızlarının yarısıyla yattığım kısımdan mı? Alkol bağımlılığımın olduğu kısımdan mı? Yaptıklarımı düzeltmezsem ailemin benimle ilişkisini keseceği kısımdan mı? Yoksa her hafta büyükbabama rapor veren bakıcılarımın olduğu kısımdan mı?”

Doktor Halpern’in nadiren tepki vermesini seviyordum – alaycı sorularıma karşı bile. Yargılamadan, doğrudan cevap veriyordu.

“Alkolle olan mücadelenden bahsediyordum.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, ona sıra gelmedi.”

“Onun için sorun olabileceğinden mi endişeleniyorsun, bu yüzden mi bundan ona hiç bahsetmedin?”

“Bizim o tarz bir ilişkimiz yok sadece.”

“Pekâlâ, çoğu ilişki tek bir noktadan yola çıkarak başlar ve bambaşka bir şeye dönüşür. Bazen insanlar bir şeyi paylaşmak için çok beklediklerinde ve sonunda o konu ortaya çıktığında küskünlükler yaşayabilirler. Karanlıkta bırakılan kişi güvensizlik hissedebilir.”

“İnan bana, bizim ilişkimiz olduğundan başka bir şeye dönüşmüyor.”

“Neden?”

“O sıkıntılı oyun yazarlarıyla çıkan iyi bir kız, ailesini hayal kırıklığına uğratan ve yattığı kadınların yarısının ismini bile hatırlamayan eski bir alkolikle çıkmayan türden.”

“Aileni hayal kırıklığına uğrattığını söylediğinde, içki içmenin işine engel olmasından mı bahsediyorsun? Yoksa Caroline’ı mı kastediyorsun?”

“Hepsi.”

Dr. Halpern defterine uzandı ve tekrardan birkaç not aldı.

“Ya onları görmek istersem?”

“Notlarımı mı?”

Başımla onayladım. "Sürekli yazıyorsun ve bu beni meraklandırıyor."

Doktor Halpern gülümsedi. Tekrardan ellerini kucağında kavuşturdu. "Ne yazdığımı bilmemek seni strese sokuyorsa notlarımı görebilirsin. Ama onları okumanın, yazdıklarımın neden önemli olduğunu düşündüğümü açıklığa kavuşturacağından emin değilim. İstersen merak ettiklerini bana sor ve ben de neyi neden yazdığımı açıklayayım."

"Tamam... Ailemi hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüğümü söylediğimde ne yazdın?"

Notlarına baktıktan sonra tekrardan bana döndü. "*Caroline'ın ölümü konusunda haksız yere kendini suçluyor, yazdım. Ve bunu yazmamın nedeni, ruh sağlığıyla ilgili sorunların temelinde ablanın yer aldığını düşünmem.*"

"Yanılıyorsun," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Yani yaşadığın bazı zorlukların ablan Caroline'ın ölümüyle ilgili olduğunu düşünmüyor musun?"

"Ah, hayır. Öyle demek istemedim. Kesinlikle ablamın ölümü beni çok zorluyor. Demek istediğim *haksız yere* yazarken yanıldığımdı. Tüm suç tamamen benim."

Yönetici ofislerinin bulunduğu koridordaki aydınlatmalar bir zamanlayıcıya bağlıydı. Yediden sonra, çeşitli noktalardaki sensörler yalnızca hareket algılandığında onları etkinleştiriyordu. Oldukça verimsiz bir öğleden sonra geçirdiğim için günü bitirmeye ve yedi buçukta gidip bir şeyler yemeye karar verdim. Ofisten çıktığımda holün hemen aydınlanmadığını fark ettim ve tüm ofislerin kapılarının kapalı, ışıklarının sönük olduğu rahatça görülebiliyordu. Bu yüzden asansöre doğru yürürken, Sophia'nın ofisinde olmadığını varsaydım. Ama geçerken, gözüme onun kapısına geri dönmeme neden olan bir şey takıldı.

"Hâlâ burada mısın?"

Sophia'nın ofisindeki ışıklar açıldı. O kadar hareketsiz bir şe-

kilde oturuyor olmalıydı ki hareket sensörleri onu tespit edememişti.

“Uyuyor muydun yoksa?”

Sophia’nın gözleri odaklanmış gibiydi. “Hayır, sanırım düşüncelere dalmışım ve ışıkların kapandığını bile fark etmemişim.”

Evet, o duyguyu bilirim.

Başımla onayladım. “Bugün bazı aramalar yaptım ve senin müteahhitti soruşturdum. İş Boltonlara verebiliriz.”

“Ah, harika. Ben de sana bunu soracaktım. Travis ne yapacağımızı sormak için bugün beni aradı.”

Piçin onu aradığını duymak fikrimi değiştirmek istememe neden oldu. “Saat kaçta aradı?”

“Bilmiyorum, on bir gibiydi. Neden?”

“O zaman neden bana sormadın?”

Benimkiler bir sırtışla genişlerken Sophia’nın dudakları büzüldü. “Yine benden kaçıyor musun?”

“Sadece yoğunum, Weston. Bir kez olsun olayların senin hakkında olmadığını varsayamaz mısın?”

“Tabii, gerçekten öyle olduğunu düşünmediğim zamanlarda.”

Sophia gözlerini devirdi. “Bu boyutta bir egoyu taşımak zor olmuyor mu? Ağır olmalı.”

Güldüm ve başımla asansörü işaret ettim. “Aşağı inip bir şeyler yiyecektim. Akşam yemeği yedin mi?”

Sophia başını iki yana salladı.

“Bana katılmak ister misin?”

O sarkık altdudağını ısırdı. “Hâlâ yapacak çok işim var.”

“Sana evlenme teklif etmiyorum, Fifi. Birlikte çalışan iki insan beraber yemek yiyebilir. Eğer daha iyi hissedeceksen, yemek yerken iş konuşabiliriz. Sendikayla bugün tekrar konuştum ve bu görüşmeyi sana aktarabilirim.”

Tereddüt etti ama sonunda içini çekti. “Tamam.”

Başımı iki yana salladım. “Ne büyük fedakârlık. Bana bu kadar iyi davrandığın için muhtemelen cennete gideceksin.”

Sophia gülüşünü saklamaya çalıştı ama başarılı olamadı. "Önce tuvalete gitmem lazım. Seninle aşağıda buluşuruz."

"Peki. Asansörde benimle yalnız kalmaktan kaçınmak istemeni kesinlikle anlıyorum," dedim göz kırparak. "Aşağıda Prime'da bize bir masa ayarlıyorum."

"Peki Londra'yı özlüyor musun?" diye sordum su bardağımı alırken. Garson şarap menüsü getirmişti ve Sophia onu incelemekle meşguldü.

Başını kaldırdı ve iç çekti. "Evet, birçok yönden. Ama beklemediğim bazı yönlerden de *hiç* özlemiyorum. Peki ya sen? Vegas'ı özlüyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Hem de hiç. Vegas ve ben pek iyi anlaşılamadık."

Sophia güldü. "Hiç bitmeyen partilerle bile mi? New York'un hiç uyumayan bir şehir olduğunu biliyorum ama Las Vegas'tan farklı. Belki de sadece turistik bölgelerde vakit geçirdiğim içindir ama Vegas'taki herkes tatilde ve iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor. Oysa burada etrafta sadece işe giden takım elbiseli insanlar var."

Parmağımı bardağımın buğusunda gezdirdim. "Özellikle de partileriyle."

Sophia tekrar şarap menüsüne baktı ve bana uzattı. "Bir şişe paylaşmak ister misin?"

Tereddüt ettim ama gözlerimiz birbirine kilitlendi ve gerçek bir şekilde ağızımdan kaçtı. "Ben bir alkoliğim ve iyileşme sürecindeyim."

Sophia'nın kaşları kalktı. "Aaa! Hadi ya. Sorduğum için çok üzgünüm. Hiçbir fikrim yoktu."

"Sorun değil. Özür dilemene gerek yok. Ve şarabını sipariş et. Benim yüzümden keyfini *bozma*. İçki içen biriyle kendim içmeden oturmak konusunda iyiyim."

Kararsız görünüyordu. "Emin misin? İçmeme gerek yok."

Tam o sırada garson yanımıza geldi. "Size içecek bir şeyler ya da başlangıç olarak bir kadeh şarap getirmemi ister misiniz?"

Sophia'ya baktım ve arada kalmış gibi görünüyordu. Bu yüzden menüyü onun ellerinden alıp garsona uzattım. "Hanımefendi bir kadeh 2015 Merryvale merlot alacak ve ben de limonlu bir maden suyu rica edeceğim lütfen."

Başıyla onayladı. "Pekâlâ. Akşam yemeği menüsüne bakmanız için size birkaç dakika vereyim."

Garson gittikten sonra Sophia hâlâ bana bakmaya devam ediyordu.

"Sorun yok, gerçekten. Bağımlılığımın nüksetmesine neden olacağını falan düşünmeyi bırak."

Gülümsedi. "Beni gözünde büyütüyorsun. Ayıklığın hakkında hiç endişelenmedim. Aslında hangi şarabı sevdiğimi nereden bildiğini merak ediyordum."

"Süite taşınırken odanda yarısı dolu bir şişe bırakmışsın."

Başıyla onayladı. "Bu da bana, odama neden taşındığını geçen gün sorduğumda cevap vermediğini hatırlattı."

Sırıttı. "Haklısın, söylemedim."

"Cidden, odanda bir sorun mu vardı?" diye sordu kıkırdarak.

"Hayır. Odam gayet iyiydi."

"Çok mu gürültü geliyordu?"

"Yoo. Oldukça sakindi."

"O zaman neden taşındın?"

"Nedenini söylememem seni delirtecek, değil mi? Geçen gün beni neden takip ettiğin gibi. Biraz meraklısın, değil mi Fifi?"

Gözlerini kıstı. "Ve sen de biraz sinir bozucusun. Öyleyse dökül. Neden taşındın?"

Gözlerim gözleriyle buluşmadan önce bir anlığına dudaklarına kaydı. "Senin gibi kokacağını düşündüm."

Sophia keskin bir nefes aldı. "Bu yüzden mi odayı temizlemelerini söyledin?"

Ona doğru eğildim. "Çarşaflar hâlâ senin gibi kokuyor. Par-

makların içindeyken, tamamen çıplak bir şekilde üzerlerinde uzandığını hayal etmeyi seviyorum.”

Sophia’nın yüzü kızardı. Dudakları aralandı, biraz daha hızlı ve kesik kesik nefes almaya başladı. İnanılmaz seksi görünüyordu. Elimi masanın altına kaydırıp ona dokunsam beni durdurup durdurmayacağını merak ettim.

Şansımıza garson geri geldi. Aramızdaki gerilimden habersiz, Sophia’nın şarabını ve benim içeceğimi koydu. “Karar verdiniz mi? Gözünüze çarpan iştah açıcı bir şeyler bulabildiniz mi ya da spesiyallerimizi duymak ister misiniz?”

Gözlerim Sophia’nın kilerle buluştu. “Ah, benim iştahım çok açıldı.”

Gözlerinde bir kıvılcım vardı ama boğazını temizledi ve ellerini birleştirdi. “Aslında ben spesiyallerinizi öğrenmek çok isterim.”

Garson birkaç dakika boyunca monoton bir sesle konuştu... birkaç balık türü... biraz Japon sığır eti... yüksek fiyatları haklı çıkarmak için bazı süslü isimler. Ama açıkçası söylediği her şey bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Beynim, garson hâlâ orada durup konuşuyorken, parmaklarım onun içinde hareket ederken Sophia’nın yüzünün alacağı hâli hayal ettiği için kelimeleri yakalayamayacak kadar meşguldü. Bir noktada, erkeksi ses kesildi ve daha tiz bir ses başladı ve sonra sessizlik oldu. Hem Sophia’nın hem de garsonun bana baktığını fark etmem birkaç saniye sürdü.

“İı... Ben de onun yediği şeyden alacağım.”

Garson başıyla onayladı. “İyi bir seçim, efendim.”

Garson gittikten sonra Sophia sırtışını gizleyerek şarap kadehini dudaklarına götürdü. “Ne sipariş ettiğini bilmiyorsun, değil mi?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedim başımı iki yana sallayarak.

Birkaç kez daha bölündük. Komi ekmek, balzamik sirke ve zeytinyağı getirdi ve restoran müdürü kendini tanıtmak için yanımıza uğradı. Artık oteldeki herkes bizi tanıyordu. Ne yazık

ki –ya da Sophia’nın şansına– tekrar yalnız kaldığımızda o an geçmişti. Öyle olmasaydı bile, Sophia’nın konuşmayı çevirdiği yönle zaten solup gidecekti.

“Ne kadar süredir iyileşme sürecinde olduğunu sorabilir miyim?”

“On dört aydır.”

Başıyla onayladı. “Senin adına çok iyi. Açıkçası hiçbir fikrim yoktu. Ben de ailelerimizin birbirleri hakkındaki tüm dedikoduları takip etmekte çok iyi olduklarını düşünürdüm.”

“Bu sadece insanların bilmesini istedikleri şeyler için geçerlidir. Ama hepimiz aile adını fazla lekeleyebilecek şeyleri derine gömüyoruz.” Bardağımın yanındaki limonu aldım ve maden suyumun içine sıktım. “Dünyanın bildiği kadarıyla, annen babanı arkadaşça bir ayrılıkla boşadı. Balodan sonraki geceyi birlikte geçirmeseydik, sizi terk ettiğini bile bilemezdim.”

Sophia başını yana yatırdı ve bir süre beni inceledi. “O gece sana söylediklerimden aileden hiç kimseye bahsetmedin, değil mi? Gerçeği dedikodu olarak sızdırabileceğini şu âna kadar fark etmemiştim. Gerçi onlara bahsetmiş olsaydın, eminim baban ya da büyükbaban bunu söylerdi.”

Maden suyum yudumladım. “Bunları bana yatağında yattarken söyledin. Bana bundan biraz daha fazla güvenin olsun.”

Sophia bakışlarını kaçırdı ama başıyla onayladı. “Yani... gittiğin psikiyatrist, iyileşme sürecinin bir parçası mı?”

Başımı salladım. “Dedemin benim için hazırladığı iyileşme planının bir parçası da diyebiliriz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İşe devam etmek istiyorsam, onun dediğini yapmak zorundayım. On dört ay önce, neredeyse ölümüne içtikten sonra kendimi acil serviste buldum. Alkolü vücudumdan atmak için rehabilitasyonda otuz gün geçirdim. Bu süre zarfında, yönettiğim mülkleri devralmak için babam ve dedem bizzat devreye girdi. Las Vegas otelleri dikkatle izlenmelidir. Çalışanların çoğu para sorunu çeken kumarbazlar oluyor ve eğer oteli doğru düzgün

izlemezsen hırsızlık ve zimmete para geçirme kontrolden çıkabilir.”

Başımı iki yana salladım. “Ben yokken ortalığı toparlamak zorunda kaldılar. Çoğu zaman burnumun dibinden çalan insanları bile fark edemeyecek kadar sarhoştum. Yattığım bir kadın, otelin fiskeyesine işemek gibi aptalca şeyler yaptığım videolarla aileme şantaj yapmaya çalıştı. Hoş değildi. Rehabilitasyondan çıktığım gün büyükbabam bana bir ültimatom verdi: ‘Ya söylediklerimi harfiyen yaparsın ya da tek başına kahrısın.’ Psikiyatrist, AA toplantıları, habersiz idrar testi – aklına ne gelirse. Ben bir kuklayım ve iplerim onun elinde.”

“Vay canına. Eh, eğer kendini iyi hissettirecekse, kontrolden çıkıp acil servise gitsem babam eminim telefonu kapatır ve bir daha asla yanıma uğramazdı.”

Kendimi gülümsemek için zorladım. Ama gerçekten, babası beni kendi ailemden daha çok kızdırıyordu. En azından benimkinin bana pislik gibi davranması için bir nedeni vardı. Sıçıp baktırmıştım.

Garson yemeğimizle geldi ve bu sohbeti bitirmekten memnun oldum. Bifteğimi keserken konuşmayı tamamen farklı bir yöne çektim. “Ee, onunla yaptığım harika konuşmadan sonra oyun yazarından haber aldın mı?”

“Bana bir mesaj gönderdi, özetle başka bir adamın telefonuma cevap vermesine izin verecek kadar yüzsüz olduğumu yazmış. Ondan sonra hem aramalardan hem de mesajlardan onu engelledim.”

“Aferin,” dedim gülümseyerek.

“Senden ne haber? Balo gecesini yollarımızı ayırdığımızdan beri talihsiz bir ilişkin oldu mu?”

“Sanırım son on iki yıldaki tüm ilişkilerim.”

“Hiç ciddi bir ilişkin olmadı mı?”

“Bir tane oldu. Brooke. Bir yıldan biraz fazla bir süredir birlikteydik.”

Sophia peçeteyle ağzını sildi. “Ne oldu?”

“Sıçıp batırdım. Beş yıl önce Caroline ölmeden birkaç ay önce çıkmaya başlamıştık. Ondan sonra kontrolden çıktım. En sonunda benim saçmalıklarına daha fazla katlanmak istemedi.” Omuz silktim. “Onu suçlayamam.”

Sophia’nın gözlerinde acıma gördüm ve bundan nefret ettim. Sanırım bizi hiç de doğru yöne yönlendirmemiştim. “Konuştuğumuz neşeli konulardan uzaklaşmak istemem ama sendikayla ilgili sorunları ikiye düşürdüm – rapor alınabilecek gün sayısı ve temizlik ekibinin vardiya başına kaç odayı temizlemesi gerektiğine ilişkin kota.”

“Ah, harika. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

“Bu haftanın sonuna planlanmış bir görüşme var.” Bunu nasıl ele almam gerektiğini düşündüm. “Katılmak istersen beklerim.”

Sophia gülümsedi. “Çok isterim. Ah, ayrıca Londra’dan arkadaşım gelecek. Scarlett burada kalacak. Bu cuma inecek, bu yüzden sendika toplantısından bahsettiğinde aklıma geldi. Ayakkabısının taban rengine uyumlu parlak kırmızı rujlu, *Vogue* dergisinden fırlamış gibi görünen bir kız görürsen, kesin odur.”

“Kulağa ilginç geliyor.”

“Ah, kesinlikle öyledir.” Sophia bardağını kaldırdı ve bana doğru eğdi. “Biliyor musun, şimdi düşünüyorum da, bir bakıma o senin kadın versiyonun sayılır.”

“Nasıl?”

“Kibirli ve kendinden emin. Bir ortama girdiğinde dikkatleri hemen üzerine çeker.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Dikkatli olsan iyi olur, neredeyse bana iltifat ediyormuşsun gibi geldi.”

Sophia başını iki yana salladı. “Hemen şımarma. Ama hazır seni keyfin yerinde yakalamışken, süitte birkaç gün daha kalsam sorun olur mu? En azından Scarlett gidene kadar? Ondan sonra değiştirebiliriz ve sen de benim kaldığım kadar kalabilirsin. Scarlett ve ben gece geç saatlerde oturup konuşmayı severiz, bu yüzden o şehirdeyken bir oturma odamızın olması güzel olur.”

“Sorun değil. Zaten değişimli kullanmayı planlamıyordum.”

“Öyle mi?”

Başımı salladım. “Giriş yaparken odamı iyileştirmeyi talep bile etmemiştim. Bunu sadece seni kandırmak için söyledim.”

Sophia’nın gözleri büyüdü. “Aman Tanrım. Sen gerçek bir pisliksin.”

“Bunu şaşırmış gibi söylüyorsun ama senin için yeni bir bilgi olduğunu söyleyemezsin,” dedim gülerek.

“Hayır, kesinlikle değil. Ama yine de dürüst olduğun ve Scarlett buradayken süitin bende kalmasına izin verdiğin için teşekkürler.”

Akşam yemeğinden sonra asansörlere doğru birlikte yürüdük. Kabinin diğer tarafında durarak mesafemi korudum ve ellerimi pantolonumun cebine soktum. Keyifli bir akşam geçirmiştik. İlk defa Sophia’nın gardını indirdiğini hissetmiştim. Her ne kadar onu asansör duvarına dayayıp acil durum düğmesine basarak asansörü durdurmak istesem de olayları o yöne kaydırmayı yanlış hissettirecek şekilde savunmasız görünüyordu.

Sekizinci katta inerken tereddüt ettim – özellikle Sophia’ya baktığımda gözlerinde gecemizin nasıl bittiği konusunda biraz hayal kırıklığı gördüğüme yemin edebilirdim. Lanet asansörden inmek için bir ayağımı diğerinin önüne atmak için kendimi zorladım.

Geriye dönüp baktığımda son kez gözlerini yakaladım. “Tatlı rüyalar, Fifi.”

Başını iki yana salladı. “İyi geceler Weston.”

13

Sophia

YARIM SAAT BOYUNCA yatakta dönüp durdum ama uyuyamadım.

Weston'ın beni kendi odasına götürmeye veya benim odama gelmeye çalışmamış olması rahatsız ediyordu. Bu yüzden uyuyamamanın aptalca olduğunu biliyordum ama nedenini merak etmeden duramıyordum. Yorgun olabilir ya da havasında olmayabilirdi ama bunların hiçbirisi Weston için olası görünmüyordu. Bu nedenle varabildiğim tek mantıklı sonuç, onun sıkıldığıydı.

Onun, ödülünden çok kovalamacayı seven adamlardan biri olduğunu öğrenmek şaşırtıcı olmamalıydı. Aslında, şimdi düşünüyordum da bu gerçekten çok mantıklıydı. Güzel bir akşam yemeği yemiştik, sohbet güzeldi – gecenin dostça geçtiğini söyleyebilir miydim? Weston'ın kovalamacaya duyduğu çekimi bana çekim duymasıyla karıştırmıştım.

Ama sorun değildi, gerçekten değildi – her ne kadar kabul etmek göğsümde tuhaf bir ağrıya neden olsa da. Zaten aramızdaki çılgınlıktan kesinlikle iyi bir şey çıkamazdı. İçten içe, mesafemizi korumamızın daha iyi olduğunu biliyordum.

Yine de hâlâ uyuyamıyordum.

Bu yüzden tehlikeli çekimimizi daha fazla analiz etmek yerine, Weston'ın bu gece benimle paylaştığı şeyleri düşündüm.

O bir alkolikti. Ve satır aralarını doğru okuyabildiysem, ablası öldükten sonra işler daha da kötüye gitmişti. Onların arasından su sızmazdı. Üvey kardeşim Spencer'ı saymadığım için kendimi tek çocuk olarak görüyordum, dolayısıyla o ikisinin sahip olduğu yakınlığı hiç yaşamamıştım. Büyük ama yalnız ailelerden birinde büyümenin kardeşlerin daha da yakınlaşmasına neden olduğuna inanıyordum – onlara karşı biz. Sonra üstüne bir de Caroline'ın hastalığı eklenince, Weston'ın küçük kardeş olmasına rağmen nasıl koruyucu abi rolünü üstlendiğini görebiliyordum. O öldükten sonra bu tavrını kaybetmesi olumsuz bir şey gibi görünmüyordu. Ablasını o kadar derinden önemsiyordu ki onu kaybettikten sonra kendine zarar vermektan başka seçenek bulamamıştı. Garip bir şekilde, birine bu tür bir sevgi ve bağlılık hissedebilmesini kıskanıyordum. Annemle yakındım ama o ben daha yetişkin bile olmadan ölmüştü.

Weston'ın bu yanını düşünmek içimi ısıttı. Ve ayrıca biraz da huzursuz etti. Bu yüzden belki de ilgisini kaybetmesi en iyisiydi. Çünkü ihtiyacım olan son şey Lockwood ailesinin bir üyesine karşı hisler beslemektir.

Ertesi gün telefonu tam kapatmıştım ki Weston ofisimden içeriye kafasını uzattı.

“Sendikayla toplantı cuma saat ikide.”

“Tamam. Bu harika. Teşekkürler. Aslında ben de seni görmek için ofisine gelecektim.”

“Beni şimdiden özledin demek?” diye sordu sırtarak.

“Birkaç saat önce lobideki sütunun arkasına saklanıp kahve mi alırken beni izlediğini görmüşken seni nasıl özleyebilirim?”

İnkâr etmek yerine Weston'ın gülümsemesi daha da genişledi ve ağzı resmen kulaklarına vardı. “Bir adam benim her zamanki yerimde duruyordu.”

“Takip ettiğini saklamaya bile çalışmamı ilginç buluyorum. Bu senin için bir hobi mi? Gözetlemek yani.”

“Sen benim ilkimsin.” Göz kırptı. “Şanslı kız seni.”

Başımı iki yana salladım. “Her neyse, bir süre önce Boltonlarla konuştum ve başlayabilmeleri için bekleyen önemli tüm izin sorunlarını çözebilmişler. Müsaitsen bugün öğle yemeğinde görüşmek istedikleri birkaç konu var.”

Weston başparmağıyla altdudağını ovuşturdu. “Seni aradılar, ha?”

“Evet.”

“Hangisi aradı? Sam mi Travis mi?” diye sordu başını eğerek.

Nereye varmaya çalıştığını biliyordum ama onun için bunu kolaylaştırmayacaktım. “Travis.”

“Yani seni arayıp özellikle beni de davet etmeni mi istedi?”

Gözlerimi devirdim. “Kendine gel, Weston. Biri senin yerine beni aramayı tercih ettiğinde, büyük egon bu kadar kolay zedelenmemeli. Ailem onlarla daha önce çalıştığı için beni araması mantıklı.”

“Tabii... Doğru...”

İç geçirdim. “Bize katılacak mısın, katılmayacak mısın? Tam da aşağıyı saat bir için masa ayırtmak üzere arayacaktım. İki kişilik mi rezervasyon yaptırayım yoksa üç mü?”

“Kesinlikle üç. Görüşmelere eklenti olmaktan daha çok zevk aldığım bir şey yok.” Parmaklarıyla kapımda ritim tuttu. “Sonra görüşürüz, Fifi.”

Birkaç saat sonra zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştım ve restorana girdiğimde on dakika gecikmiştim. Travis ve Weston çoktan oturmuşlardı. Masaya yaklaştığımda ayağa kalktılar.

“Geciktiğim için üzgünüm. Bu sabah nasıl geçti anlayamadım.”

Her iki adam da aralarındaki sandalyeyi çekmek için aynı anda yöneldi. Garip bir andı ama Travis geri çekildi.

“Teşekkür ederim,” dedim yerime geçerken. “Umarım çok şey kaçırmamışımdır.”

“Hiç de bile.” Travis gülümsedi. “Gecikmen Weston’a ve bana birbirimizi biraz tanıma fırsatı verdi.”

Gözlerim Weston'a kaydı. Su dolu bardağını aldı ve dudaklarına götürdü. "Günümü güzelleştirdi."

Kaşlarımı çattım. Neyse ki Travis, Weston'ın alaycılığını fark etmemişti ya da ikisi adına da bunu görmezden gelecek kadar profesyoneldi.

"Biraz önce Weston'a da anlatmaya başladığım gibi, eğer ikiniz için de uygunsa yarından itibaren çalışmaya başlayabiliriz. İnşaat departmanı ile konuştuğumuz tüm sorunlarda mutabık kaldık ve eksik evraklar da tamamlandı. Zamanı geçtiği için izinleri yenilemek zorunda kaldım ama başlangıç zamanı olarak kendi inisiyatifimle yarının tarihini ekledim. Yani eğer onay verirseniz yarın başlamaya hazırız."

Weston'la ne kadar erken başlanırsa o kadar iyi olacağına karar verdik, kaç vardiya çalışılmasını istediğimizi ve Travis'in çalışmalar sırasında yüksek sesli gürültüden dolayı inşaatın hemen altına denk gelen odaları boş bırakmak isteyebileceğimizi önerdiği tarihleri konuştuk. Sipariş verdik ve yemeğimiz gelene kadar Weston'ın tavrı biraz daha sakinleşmiş gibiydi.

Travis ketçabı aldı ve kapağını çevirdi. Hamburgerin üst ekmeğini kaldırarak, "Biliyor musunuz, nişanım ve ben nişanlandıktan sonra düğün için İmparatorluk Salonu'na bakmıştık." Gülümsedi. "Fiyat teklifini aldığımızda, düğünümüzü burada yapmak için konuk listemizi yarıya indirmemiz gerektiğini fark etmiştik. Ama bence bizim baktığımız sırada çatı açık olsaydı nişanım burayı kapmak için beni kredi almaya bile ikna ederdi. Tamamlandığında gerçekten güzel olacağını düşünüyorum."

Weston bir anda canlandı. "Düğünü nerede yaptınız peki?"

Travis başını iki yana salladı. "Yapmadık. İşler... tam olarak planlandığımız gibi gitmedi."

Weston bana bakarak alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bekâr hayatını seviyorsun yani? Bazı insanlar evlenecek tipte değildir."

"Ah, hayır. Ben kesinlikle evlilik adamıyım. Bir barda oturmaktansa, uzun bir iş gününden sonra evde sakin bir gece geçir-

meyi tercih ederim. Nişanlım, Alana, vefat etti." Başını iki yana salladı. "Meme kanseri."

Elimi Travis'in koluna koydum. "Çok üzgünüm. Bunu bilmiyordum."

Weston'ın gözlerinin elime odaklandığını kaçırmadım.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Kaybın için üzüldüm," diye homurdandı.

Kısa bir süre sonra üniversite konusu açıldı ve Travis okulu bıraktığını söyledi. Weston bir kez daha canlanmış görünüyordu ve herkesin eğitimini bitirmeyi başaramayacağı yönünde bir yorum yaptı. Travis de sırtından ameliyat olması gereken babasına yardım etmek için okulu bırakması gerektiğini söyleyerek yanıtladı.

Bunun gibi birkaç tuhaf diyalog daha yaşandı ve Weston'ın Travis hakkında olumsuz bir nokta yakalamaya çalıştığına yemin edebilirdim ama her olayın altından asil bir davranışın çıkması onu sinir ediyordu.

Yemeğimiz bittiğinde garson gelerek tatlı menülerini uzattı. "Ayrıca harika alkollü kahve seçeneklerimiz bulunuyor – Bailey's ile hazırlanmış İrlanda kahvesi, Grand Marnier ile harmanlanmış Fransız kapuçino ve amaretto ile yapılan İtalyan Classico."

Çok yediğim için tatlıyı pas geçtim ve bir kapuçino sipariş ettim. Weston normal bir kahve istedi ve garson Travis'e döndü.

"Siz ne istersiniz? Alkollü kahvelerimiz çok lezzetlidir. Sizi cezbeden bir seçenek var mı?"

Travis elini kaldırdı. "Hayır, beni pek cezbetmedi. Teşekkürler. Normal bir kahve alacağım."

"Sanırım ağır makinelerle çalışırken öğle yemeğine likör eklemek pek iyi bir fikir değil." dedi Weston.

Travis onaylayarak başını salladı. "Aslında ben hiç içmem. Alkolden dolayı kendini kaybeden çok adam gördüm. Bu sadece kişisel seçimim."

Weston çenesini sıktı ve peçetesini masaya fırlattı. "Biliyor

musunuz? Gitmem gereken başka bir randevum olduğunu hatırladım. Seninle yarın görüşürüz, Travis." Bana dönüp başını salladı. "Çıkarken hesapla ilgileneceğim. Siz ikiniz keyfinize bakın."

14

Sophia

“AMAN TANRIM, beklediğimden daha da kötü. Üstündeki o korkunç şey de ne?”

“Scarlett! Erken gelmişsin!” Resepsiyon bankosunun arkasından fırladım ve kollarımı arkadaşşıma doladım. Sarıldıktan sonra Scarlett geri çekildi ve omuzlarımdan tuttu.

“Bu *kahverengi* mi?”

Giydiğim blazer cekete baktım. “Otelin üniformasının bir parçası. Resepsiyon masasının arkasındayken giyiyorum. Nesi var?”

Scarlett sorduğuma şaşırmış gibi görünüyordu. “Bu *kahverengi*.”

Gülerek karşılık verdim. Beklendiği gibi, Scarlett yedi saatlik bir uçuştan değil de bir moda dergisi çekiminden yeni çıkmış gibi görünüyordu. Omuz hizasındaki sarı saçlarını yirmili yılların modası olan kalın buklelerle şekillendirmişti. Sade, lacivert bir ipek bluz ile geniş paçalı krem rengi bir pantolon giymişti ama boynuna sardığı altı yedi kat inci kolyesi, bileğindeki büyük erkek Rolex’i ve ayaklarındaki parlak kırmızı sivri uçlu ayakkabılarıyla ben bir *moda gurusuyum* diye haykırıyordu. Scarlett benden rahat beş santim daha kısaydı, sadece bir elli boyundaydı ama topukluları her zaman göğse değecek kadar yüksek oldu-

ğu için insanların bunu bildiğinden şüpheliydim. Teni benimki kadar beyazdı ama kırmızı ruju başka kimsenin taşıyamayacağı kadar iyi taşıyordu. Aileniz size Scarlett* adını koyuyorsa, başka bir seçeneğiniz de olmayabilirdi.

"Hepimiz senin gibi mükemmel görünemeyiz. Uçuşun nasıldı? Yanında başka birini daha getireceğini sanıyordum?"

"Getirdim. Doğrudan bir toplantıya gitmesi gerekiyordu. Ona acil bir işim olduğunu ve bunu tek başına halletmesi gerektiğini söyledim."

"Umarım işin uzun sürmez. Bir şeyler içmeyi dört gözle bekliyordum. Henüz kendime cuma geceleri birlikte içecek yeni bir arkadaş bulamadım," dedim somurtarak.

Scarlett kolunu boynuma doladı. "Acil işim sensin. Yoksa neden sabahın köründe uçmayı tercih edeyim ki?"

"Ah, harika! İhtiyacım olan şey tam da bu," dedim gülümseyerek.

Birkaç gündür ilk kez keyfimin biraz yerine geldiğini hissediyordum. Kabul etmekten nefret ediyordum ama Weston'ın ilgisizliği beni neredeyse melankolik bir havaya sokmuştu. Aptalcaydı, biliyordum ama mantık beni neşelendirmiyordu. Ne yazık ki, kavgalarımız –ve kavgamızdan sonra olanlar– son birkaç haftamın en önemli olaylarıydı. Travis'le iki gün önce yediğimiz öğle yemeğinden beri Weston pek ortalarda yoktu. Daha önce hiç yapmadığı bir şekilde ofisinin kapısını bile kapalı tutuyordu.

Kabul, ikimiz de gerçekten meşguldük. İnşaat süreci ve sendikayla yaptığımız toplantının yanı sıra hukuk ekiplerimiz toplantı odalarına kapanmışlardı ve değer tespiti yapmaya devam etmek için, çok aşına olmadığımız bir oteli yönetmenin karşımıza çıkardığı zorlukların yanında bir de bazı işlerin takibi için bizim de yanlarında olmamızı istiyorlardı ki bu kadar yoğunluğun içinde ikimizin de diğerinin yokluğunu fark edecek zamanı bulması şaşırtıcı olurdu. Bunun beni rahatsız etmesinden gerçekten nefret ediyordum.

* (İng.) Kırmızı –çn

Scarlett'ın ziyareti daha iyi bir zamana denk gelemezdi. Kendini kötü hissetmenin en iyi ilacı, büyük bir doz Scarlett alaycılığı almaktı.

İki ekstra büyük, tekerlekli bavulundan birini aldım. "Ne kadar kalacaksın? Bana sadece dört gecelik rezervasyon yaptırttın. Bu iki bavul sana bir ay yetecek gibi duruyor."

"Tatlım, iki ay kalacak olsaydım bavullarım için ayrı bir uçağa ihtiyacım olurdu."

Güldüm. "Hadi gel, sana odanı göstereyim. Girişini çoktan yaptım bile. Yerleşmen için zaman vereceğim, sonra üst kattaki ana barda bir şeyler içebiliriz. Harika bir New York manzarası vardır."

"Gel ve yeni arkadaşlarımla tanış." Ben salona girerken Scarlett bar taburesinde döndü. Kırık bir boruyla ilgilenmek için bodruma çağırılmışım. Döndüğümde solunda çok yakışıklı iki adam oturuyordu ve ikisi de ayağa kalktı.

"Sen Sophia olmalısın," dedi uzun olan ve gülümseyerek elini uzattı. "Ben Ethan ve bu da ortağım Bryce."

Boşlukları doldurması için Scarlett'a baktım. Gideli sadece yirmi dakika olmuştu. Belki de defile için burada olan, daha önceden tanıdığı insanlardı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Scarlett, "Ethan ve Bryce da seyahat sektöründeler," dedi. "Ticari uçuşlarda birinci sınıf uçmakla yetinmeyenler tarafından kiralanan özel uçakları var. Onlara içkilerimizi tazeleyebileceklerini söyledim." İçkisini aldı ve pipeti çevirdi. "Bir kızın, güzel otelleri olan en iyi arkadaşından ve özel uçakları olan iki yeni arkadaşından başka neye ihtiyacı olabilir ki? Bana sorarsan kulağa cennet gibi geliyor."

Barda yer kalmamıştı, bu yüzden Bryce oturduğu yeri işaret etti. "Buraya otur lütfen."

Scarlett bakışlarımı yakaladı ve çaktırmadan kaşlarını aşağı yukarı oynattı. Adamlar yakışıklıydı ve kesinlikle başarılıydı-

lar ama ben arkadaşımın biraz yalnız vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordum. Yine de Scarlett yeni arkadaşlarımız için heyecanlı görüldüğünden gülümseyerek oturdum.

“Ne içersin?” diye sordu Bryce.

Tam o sırada barmen, Sean, yanımıza geldi. Tezgâhta önüme bir peçete koydu. “Diyet kızılık şurubu ve votka istiyorsunuz, değil mi Bayan Sterling?”

“Ooo. Kulağa çok hoş geliyor. Bugün diyet kızılık şurubumuz var mı?”

Başıyla onayladı. “Tabii var. Bay Lockwood geçen gün bir kasa sipariş etmemizi istedi.”

“Öyle mi? Menüye bunu kullandığımız özel bir içki mi ekliyoruz?”

“Bildiğim kadarıyla hayır,” dedi omuz silkerek. “Siz sevdiğiniz için şu andan itibaren her zaman stoklarımızda olduğundan emin olmamızı söyledi.”

Oturup bu iki adamla içki içmeyi kabul etmek tuhaf gelmişti. Ama bunu hızla bir süredir paslanmış olmama bağladım. Liam ve ben uzun süredir birlikteydik ve henüz flört dünyasına yeniden adım atmamıştım. Aslında, pek öyle de değildi. Açıkça Weston’la birkaç oynaşmalarımız olmuştu. Ama barmenin Weston’ın yaptığı küçük ama tatlı hareketten bahsetmesi, bir adamla içki içmekten rahatsız olmamın paslanmamla hiçbir ilgisi olmadığını fark etmemi sağladı.

Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışarak, “Diyet kızılık şurubu ve votka kulağa harika geliyor, Sean. Teşekkürler,” dedim.

Bryce gülümsedi. “Sanırım bir kadına sahibi olduğu bir otelde içki ısmarlamak zor, ha?”

Gülümsedim ve dördümüz rahat bir sohbe daldık. Bir süre sonra solumdaki koltuk boşaldı ve Bryce yanıma oturdu. Bu durum dört kişilik sohbetin, iki kişilik daha samimi birer konuşmaya dönüşmesine olanak sağladı.

“Sanırım burada, New York’ta yaşıyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Şu anda burada, bu otelde yaşıyorum. Ailem kısa süre önce Countess’ın kısmi sahibi oldu. Son birkaç yıldır Londra’da yaşıyordum ve buradaki işlerin yoluna girmesine yardımcı olmak için geri taşındım.”

“Bu, işler halledildikten sonra Londra’ya geri döneceğin anlamına mı geliyor?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, sanmıyorum.”

Bryce gülümsedi. “Bunu duyduğuma sevindim. New York benim de hayatımın merkezi.”

Masumca flört ediyordu, yine de ona karşılık vermek kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu. Açıkçası, Weston ve ben başka insanlarla görüşmekten bahsetmemiştik. Birbirimizle o şekilde görüştüğümüzden de değil. Fiziksel ilişkiden başka bir şey olduğunu düşünecek kadar saf değildim ve son zamanlarda bu bile fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Bu yüzden, gerçekten yapmak istediğim tek şey Scarlett’la süitime dönüp ona benle Weston hakkındaki her şeyi anlatmak olsa da, kendimi açık fikirli olmaya zorladım.

İçkimden bir yudum aldım. “Yani ofisin burada, New York’ta mı?”

“Sadece birkaç blok ötede. Gerçi bu otele hiç gelmemiştim.” Barda etrafına ve yakındaki uzun pencerelerin oluşturduğu duvardan dışarı baktı. “Manzara inanılmaz. İtiraf etmeliyim ki, Ethan yeni imzaladığımız sözleşmeyi kutlamak için buraya içki içmeye gelmek istediğinde çok istekli değildim. Şimdi ise geldiğimiz için mutluyum.”

Bryce ve ben yarım saat boyunca birlikte oturduk, konuşma oldukça kolay akıyordu. İki yıllık ilişkisinin altı ay önce bittiğini öğrendim ve benim de uzun süredir devam eden ilişkimin kısa süre önce sona erdiğini anlattım.

“Birlikte bir köpeğimiz vardı,” dedi Bryce. “Daha doğrusu, o bir köpek seçti ve ben onu besleyip gezdirdim.”

“Cinsi neydi?”

“Ne, neydi değil. Ayrıldıktan sonra köpek bende kaldı. Sprin-

kles adında bir *shih tzu*. Köpeği isteyen oydu, yine de evinde kalan bazı kıyafetlerim ve köpekle daireme geldi. Eğer almazsam onu veterinerine götürüp uyutacağını söyledi. Nasıl bir insan bunu yapabilir ki? Her neyse, şimdi Sprinkles adında sevimli bir köpeğim var.”

Güldüm. “Köpek sahibi olmayı en başta istememiş miydin?”

“Bir köpeğim olsun istiyordum ama daha çok Fred adında siyah bir labrador olabilir diye düşünüyordum.” Omuz silkti. “Küçük adam tam bir yaygaracı ama ona çok alıştım. Başımın hemen yanında, yastığımda uyuyor ve sabahın beşinde kulağımı yalamayı seviyor. Dürüst olmam gerekirse, bir süredir yaşadığım tek aksiyon da bu,” dedi Bryce gülerek.

Bize doğru yürüyen adamı görene kadar yüzümde bir gülümseme vardı. Weston hiç mutlu görünmüyordu. Uzun adımlarıyla aramızdaki mesafeyi kapattı.

“Ön bankodakiler burada olabileceğini söyledi. Bir *randevun* olduğunu bilmiyordum.” Randevu kelimesini resmen *tükürür* gibi söylemişti.

“Ben yani, ben... Biz öyle değil...” Başımı iki yana salladım. Arkası dönük olan Scarlett’ı işaret ederek, “Scarlett ve ben bir şeyler içmek için geldik,” dedim.

Weston, Scarlett’a bir bakış attı, kısaca başını salladı ve kızgın bakışlarını bana çevirdi. “Çamaşırhanedeki patlamış boruyla ilgilenmiyor muydun?”

“Evet, neden? Tesisatçı geldiğinde, içkimi bitirmek için Scarlett’ın yanına geri döndüm. Bir sorun mu var?”

Weston’ın bakışları Bryce’a kayıp bana geri döndü. “Tesisatçı, işi ona sen verdiğin için faturayı senin imzalamanı istiyor. Ona benim de halledebileceğimi söyledim ama görünüşe göre adamın gözünde böyle bir kararı verebilecek tek kişi sensin.”

Ayağa kalktım. “Ah. Tamam. Hemen geliyorum.”

Weston grubumuzu bir kere daha süzdü ve çenesini sıkı. “Scarlett.” Başıyla selam vererek arkasını döndü ve bardan çıktı.

“İl...” Ayağa kalktım. “En kısa zamanda döneceğim.”

Bryce da ayağa kalktı. "O senin yöneticin miydi? Seninle konuşurken biraz aksiydi. Tesisatçının yanına kadar sana eşlik etmemi ister misin?"

Ellerimi kaldırdım. "Hiç gerek yok. İşim uzun sürmez zaten."

Bodrumdaki çamaşırhaneye indiğimde Weston görünürlerde yoktu. İlk başta, içeri girip beni barda başka bir adamla konuşurken bulduğunda kendimi suçlu hissetmişim. Ama asansöre bindiğimde düşünce şeklim değişmeye başlamıştı.

Tam bir pislikti.

Nasıl bara bir hışım girip bana karşı böyle bir tavır takınmaya cüret edebilirdi?

Son birkaç gündür benimle konuşmamıştı bile.

Tamamen profesyonellikten uzaktı.

Asansör kapıları bodrum katında kayarak açılırken, hissettiğim yersiz suçluluk duygusu yerini öfkeye bırakmıştı. Çamaşır odasına ilerleyip kapıyı açarken topuklularımın çıkardığı ses gürültülü bir şekilde yankılanıyordu.

İçeride Weston'ı görünce ona pis bir bakış attım ve babam etraftayken genelde kullandığım sahte gülümsemeyi takınarak tesisatçıya doğru yürüdüm. "Merhaba. Bay Lockwood fatura için benim onayımı istediğinizi söyledi?"

Tesisatçı yerde diz çökmüş, aletlerini topluyordu. Metal kutunun kapağını kapadı ve ayağa kalkıp bana bir kâğıt parçası uzattı. "İki makineye giden suyu şimdilik kapattım. Ama üst taraftaki borularınız oldukça paslanmış." Birkaç fayansı kırdığı tavanı işaret ederek tesisatı gösterdi. "Burada hâlâ orijinal borularınız olduğunu görüyorum. Yirmi yıl önce değiştirilmeleri gerekirdi. Şanslıymışsınız. Size tüm makineleri ana şebekeye yeniden bağlamak ve bu iki makineyi yeniden çalışır duruma getirmek için bir fiyat çıkardım."

Harika. Çiirük borular.

Aşağıya, tüm satırların en altındaki tutara dikkatle baktım. Ailemin çoğu onarımın yaklaşık fiyatlarını tuttuğu bir veri tabanı vardı. Yöneticiler işe bağlı olarak ortalama tutarın yüzde beşi-

ne kadar daha fazlasını onaylayabiliyordu. Bugün boru patladığında, amaşırhaneindeki kırık bir boruyu değiştirmenin ortalama maliyetini kontrol etmiştim ve elimdeki tutar buna yakındı. Ama amaşırhaneinin tamamına yeniden boru döşemenin ne kadara mal olacağını kontrol etmemiştim.

Weston'a baktım. "Bu konuda ne dşüyorsun?"

Cevap verirken yüzüme bile bakmadı. "Bir amaşıır makinesinin üstüne çıktım ve tavandaki borulara kendim baktım. Oradaki her şey ürümüşken sadece onarım yapmanın bir anlamı yok. Bu adil bir fiyat."

Başımla onaylayarak tesisatçıya döndüm. "Boruları yenilemeye ne zaman başlayabilirsiniz?"

"Salı. O zamana kadar iki makineyle idare eder misiniz ya da yarın yapı malzemesi dükkânı açıldığında bunları yeniden çalıştırmak için ne yapabileceğime bakayım mı?"

Başımı iki yana salladım. Countess'ta en az yirmi amaşıır makinemiz ve bir o kadar da kurutucumuz vardı. "Salıya kadar idare edebiliriz."

Başıyla onayladı. "Tamam o zaman. Haftaya görüşürüz."

Weston tesisatçıya amaşıırhaneinin kapısını açtı ve önden gitmesi için elini uzattı ama arkasından takip etmedi. Onun yerine koridoru göstererek, "Asansör koridorun hemen sonunda sağ tarafta. İyi akşamlar," dedi. Kapıyı kapatmadan önce adamın uzaklaşmaya başlamasını zar zor beklemişti.

amaşıır odasında ikimiz yalnızken bu büyük alan aniden çok küçük geldi. Weston uzun bir süre sırtı bana dönük, kapıya bakarak durdu. İkimiz de hiçbir şey söylemedik. Bodrum o kadar sessizdi ki duvardaki saatin tik taklarını duyabiliyordum. Patlamak üzere olan bir bombanın geri sayımını dinliyormuşum gibi hissettim.

Tik. Tak. Tik. Tak.

Daha fazla sessizlik.

Tik. Tak. Tik. Tak.

Weston uzanıp elini kapı koluna koyana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. Sonra rahat bir nefes verdim.

Ama çok erken soluklanmışım...

Weston kolu çevirmek yerine kilidi çevirdi.

Yerine oturan dişlinin gürültülü sesi odada yankılandı ve nabzım deli gibi atmaya başladı.

Weston arkasını döndü. Tek kelime etmeden takım elbisesinin ceketini çıkardı, kurutuculardan birinin üstüne fırlattı ve gömleğinin kollarını sıvamaya başladı. Kalbim göğüs kafesimde çarparken gözlerim kaslı kollarına takıldı.

Bir kolu bitirdi ve diğerine geçti. "O içki içtiğin iyi adamı becermeyi mi planlıyorsun, Fifi?"

Ona baktım. "Öyle olsa bile bu seni niye ilgilendirsin?"

"Ben hep şımartıldım. Sen de öyle demiştin, değil mi? Eh, biz şımarık insanlar bize ait olan şeyleri paylaşmaktan hoşlanmıyoruz."

"Benim bir şey olduğumu mu ima ediyorsun? Sen tam bir pisliksin."

Weston sakince ikinci kolunu sıvamayı bitirdi ve sonunda bana baktı. Sinir bozucu derecede yakışıklı yüzüne yayılan gülümseme ancak uğursuz olarak tanımlanabilirdi. "Sen bir şeyden çok daha fazlasısın. Aslında sen *her şey*sin. Bu yüzden seni paylaşmaya hiç niyetim yok."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bu seçme şansın olan bir konu değil."

Bana doğru birkaç adım attı ve vücudum titremeye başladı. "Hayır, haklısın. Vücudunu kime sunacağın benim seçimim değil." Saçımın bir buklesini parmağına doladı ve güçlü bir şekilde çekti. Gözleri benimkilere kilitlendi. "Ama benden başka kimseyi gerçekten istemiyorsun."

Onunla tartışmak üzereydim ama ikimiz de bunun bizi nereye götüreceğini biliyorduk. Bunun yerine sırtımı dikleştirdim ve bu konuşmayı faydalı hâle getirmeye karar verdim.

"Neden son birkaç gündür benden kaçıyorsun?"

Weston bakışlarını kaçırdı. Sorumu düşünüyor gibiydi. "Çünkü sen iyi bir kadınsın ve çapkın bir alkolikten çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Sen alkolik değilsin. İçmeyi on dört ay önce bıraktın."

Kafasını salladı. "İşler tam olarak öyle yürümüyor. Bir kere alkoliksen, her zaman alkoliksindir."

"Bu sadece bir detay, bir kelimenin tanımı. Sen artık içmiyorsun. Önemli olan da bu, değil mi?"

Gözlerimin içine baktı. Aramızdan cinsel gerilim yayılıyordu ama beni dinliyor gibiydi. Ve söylemek istediğim daha çok şey vardı.

"Çapkın olmaya gelince, şu anda başka kadınlarla yatıyor musun?"

Weston hayır dercesine başını salladı.

"Tamam o zaman. Yani şu an da ne alkoliksin ne de çapkın. Bunlarıelediğimize göre, benden kaçman için başka nedenlerin var mı?"

Weston gözlerimin içine baktı. "Daha iyisini hak ediyorsun."

"Belki daha iyisini istemiyorumdur. Biliyorsun, ben tek çocuktum. Yani bencil biri varsa o da benim. Başkalarının sana ait olan şeylere dokunması istemiyor olabilirsin. Ama ben istediğim şeyi istiyorum."

Weston'ın bakışları dudaklarıma kaydı. Parmağını boynuma götürdü ve çene çizgimden köprücük kemiğime kadar nabzımı hissederek hareket ettirdi. "İyi. Ama o şımarık kışın istediğini alırken başka adamları becermek yok."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "İyi."

"Külotunu çıkar, Fifi."

Birkaç defa gözlerimi kırıştırdım.

Söylediğini tekrarladı, bu sefer daha sert bir ses tonuyla ve her kelimeye vurgu yaparak. "Külotunu. Çıkar."

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. Beynimi muayene ettirmem gerekiyordu. Yukarıda barda iyi, yakışıklı ve Lockwood olmayan bir adam beni tanımak için bekliyordu ve ben

burada, benden daha demin şey olarak bahsetmiş adamla birlikte pis bir bodrumdaydım. Yine de eğilip eteğimin altına uzanırken kollarım titriyordu. Dantelli kumaşın her iki tarafına da bir parmağımı geçirip kalçalarımı oynatarak iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı kaydurdım. Yere düşmesine izin verdim ve her seferinde dramatik bir şekilde ayaklarımı kaldırarak içinden çıktım.

Weston'ın gözleri parladı. Yanımdan geçerek çamaşır makinelerinden birine yöneldi ve düğmesini çevirdi. Makine uğultuyla çalışmaya başladı. Bana dönüp gözleriyle tepeden tırnağa bütün vücudumu tararken dilini altdudağında gezdirdi.

"Eteğini yukarı kaldır."

Gözlerim bakışlarını yakaladı. "Ne?"

"Kıcının üstüne. Yukarı sıyrır."

Tereddüt ettim ama dürüst olmak gerekirse o kadar tahrik olmuşum ki benden isteyebileceği neredeyse hiçbir şeyi reddedemezdim. Eteğimin kenarını kavrayarak kumaş belimde toplanana kadar yukarı sıyırdım. Belimden ayak parmaklarıma kadar her noktamın gözlerinin önünde olması kendimi pek çok açıdan korunmasız hissettirdi.

Weston öne doğru adım attı, iki eliyle belimi kavradı ve yukarı kaldırdı. Beni çalıştırdığı çamaşır makinesine doğru taşıyıp nazikçe üstüne oturttu.

"Bacaklarını aç."

Onları biraz araladım.

Weston başını yavaşça iki yana salladı. "Daha geniş. Bacakların makinenin her iki yanına gelsin. Benim için üstüne otur."

O anda boş çamaşır makinesi titremeye başladı. Yavaş başladı ama sonra hızlandı ve yerinde zıplamaya başladı.

Weston yüzümdeki endişeyi gördü ve gülümsedi. "Sorun yok. Sıkma aşamasında olan boş bir makine seni düşüremez, o yüzden o bacakları benim için aç."

Bu, şimdiye kadar değerlendirdiğim en tuhaf şey olabilirdi. Yine de talimatlarına uydum ve bacaklarımı makinenin üzerine oturacak genişlikte açtım, bacaklarım iki yandan sarkıyordu.

Weston gülümsedi. "Şimdi biraz öne eğil."

Çamaşır makinesinin ön kısmını kavradım ve ağırlığımı kıcımından kasıklarımaya verdim. Bacaklarımın arasındaki hassas deri soğuk metalle buluştu ama neden öne eğilmemi istediğini hemen anladım.

Aman Tanrım.

Vay canına.

Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum.

Boş çamaşır makinesi titriyor ve sarsılıyordu. Öne eğildiğimde, tüm his en hassas noktaya çarptı. Bacaklarımın arasında bir vibratör tutuyormuşum gibi hissediyordum, sadece daha iyisiydi. Hayatımda ilk defa sekiz bin sinir ucunun da aynı anda harekete geçtiğini hissetmiş olabilirdim. Çenem gevşedi ve tenim terle kaplandı.

Weston'ın bakışları yüzüme sabitlenmişti. Ondan yayılan ısı da göstergeleri zorlayacak seviyedeydi. Bunun hızlı bir ön sevişme olduğundan emindim ama sonra odanın diğer ucundaki hizmet dışı çamaşır makinelerinden birine doğru yürüdü ve üstüne çıktı.

"Ne... Ne yapıyorsun?" diye sordum. Bacaklarımın arasındaki titreşim yüzünden tutarlı birkaç kelimeyi zar zor bir araya getirebilmişim.

Weston başının üstündeki tavana uzandı ve tesisatçının yerinden çıkardığı fayansları vidalamaya başladı.

"Tavanı tamir ediyorum."

"Şimdi mi?" diye çığlık attım.

Güldü. "Güven bana, ikimizin de birkaç dakikaya ihtiyacı var. Seni o şerefsizle görmek kontrolümü kaybettirdi. O makine sana şu an benim veremeyeceğim bir ön sevişme yaşıyor. Bardaki o adamın düşüncesini kafandan atmana ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin. Ayrıca zaten uç noktadaydım ve çok uzun sürmezdi."

Tartışacak durumda olmadığım ve bu çok iyi hissettirdiği için gözlerimi kapattım ve yolculuğun tadını çıkarmaya karar

verdim. Birkaç dakika sonra Weston'ın sıcak nefesini boynumda hissettim.

"Hâlâ senin kurallarına göre mi oynuyoruz?"

Sorusu kafamı karıştırdı çünkü oynadığımız oyun her ne ise onun kurallarını Weston koyuyormuş gibi görünüyordu.

Yüzümden anlamadığımı görmüş olmalıydı.

Bir tutam saç kulağımın arkasına iterek, "Öpüşmek yok. Sadece arkadan," dedi.

O an beni gerçekten öpmesini istedim. Yine de içimde bir şey bunun iyi bir fikir olmayacağını söylüyordu. Bu yüzden yutkundum ve başımı salladım.

Weston'ın dudakları düz bir çizgi hâlini aldı ve çenesi seğirdi. Yine de başıyla onayladı, beni çamaşır makinesinden kaldırdı ve ayaklarımın üzerine indirdi. "Arkanı dön. Makinanın üzerine eğil."

Eteğim yerine geri düşmüştü, kumaşı tekrardan belime kadar sıyırdı. Kemerinin çözülme sesi, fermuar dişlerinin ayrılması ve prezervatif paketinin açılması, karnımın alt kısmında gerginliğe neden oldu. Weston üzerime doğru eğildi, göğsü sırtımı okşuyordu ve açıklığıma dokunduğunu hissettim. Ağzını kulağıma dayadı ve homurdanmadan önce ısırıldı. "Siktiğimin kuralları. Sıkı tutunsan iyi olur."

On beş yaşında arkadaşlarınızla dışarıda içki içtikten sonra eve döndüğünüz ve ailenizi oturma odasında hâlâ uyanık bulduğunuz o ilk ânı hatırlıyor musunuz? Hızlı bir el sallayıp odanıza kaçmaya çalışmanız gerekip gerekmediğinden veya bunun kendi başına şüphe uyandırmayacağından emin değilsinizdir. Ama gidip kanepeye otursanız ailenizin üzerinizdeki alkolün kokusunu alması ya da sizin konuşmayı batırmanız olasıdır.

Pekâlâ, şimdi yirmi dokuz yaşında olabilirdim ve Scarlett da ailem değil en yakın arkadaşım olabilirdi ama çamaşırhaneden restorana dönerken hissettiğim tam olarak buydu.

Bir saatten fazla süredir yoktum, bu yüzden Scarlett'ın hâlâ barda olup olmayacağından bile emin değildim. Oradaydı, hatta onu yalnız bulduğum için rahatlardım.

Ben yaklaşırken sırtı bana dönüktü, bu yüzden saçımı düzelttim ve normal davranmak için elimden geleni yaptım.

"Çok özür dilerim. Düşündüğümünden çok daha uzun sürdü."

Scarlett önemsiz olduğunu gösterircesine elini salladı. "Sorun değil. Arkadaşlarımız zaten beş dakika önce ayrıldı. Bu yüzden hiç yalnız kalmadım."

Yanımdaki boş koltuğa yerleştim ve biraz rahatlardım. *Tamam, belki annem ve babam hiçbir şeyden şüphelenmez. "Açlıktan ölüyor olmalısın," dedim.*

"Bir..." Scarlett sustu ve gözleri yüzümde gezindi. Aniden kocaman açıldılar. "*Aman Tanrım. O yürüyen uzun testosteronla işi pişirmişsin!*"

İnkâr etmeyi düşündüm ama seçeneklerimi gözden geçirirken bile cildimin kızarmaya başladığını hissedebiliyordum.

Scarlett ellerini çırttı. "Neredeyse sana bakmaya gelecektim. O muhteşem adamın yüzünde öldürücü bir ifade vardı. Şimdi yapmadığım için rahatlardım yoksa bu öfkeyi iyi bir şekilde kullanırken sizi basardım."

İki elimle yüzümü kapatıp başımı iki yana salladım. "Sanırım aklımı kaybettim."

"Eh, kendiminkini kaybetmek benim pek umurumda olmazdı. Adamının benim için de sinirli bir arkadaşı olma ihtimali var mı?" Gülümsedi.

Barmen yanımıza yaklaştı. "Size bir kadeh daha diyet kızılçık şuruplu votka hazırlayayım mı, Bayan Sterling?"

Evet demek üzereydim. Alkol şu anda tam da ihtiyacım olan şey gibi geliyordu kulağa. Ama Scarlett benden önce cevap verdi.

Öne doğru eğilip sesini alçalttı. "Sean, tatlım, seni, bize bir şişe benim içtiğim şaraptan, bir şişe votka ve o diyet kızılçık şurubundan vermen için ikna etme şansımız var mı? En iyi arkada-

şımı bir süredir görmedim ve sanırım ikimiz de pijamalarımızı giymek ve oda servisinden bir şeyler söylemek istiyoruz.”

Sean gülümsedi ve onaylayarak başını salladı. “Sizin için daha iyisini yapabilirim. Siz hanımlar neden yukarı çıkmıyorsunuz, ben de şişeleri odanıza göndereyim?”

Scarlett bara doğru eğildi ve Sean’ın yanağına kendine has kırmızı rujunun izini bırakarak bir öpücük kondurdu. “Amerika’yı seviyorum. Teşekkürler, hayatım.”

Ona teşekkür ettim ve çantamdan bir ellilik çıkardım. “Her şeyi odamın hesabına yaz lütfen.”

“Gerek yok,” dedi omuz silkerek. “Biraz önce giden beyefendiler hesabı sizin için açık bıraktılar. Sipariş ettiğiniz tüm içkilerin ve yiyeceklerin kendi hesaplarına yazıldığından emin olmamızı istediler.”

Pekâlâ, şimdi bok gibi hissediyordum. Yine de Scarlett’la birlikte odaya çıktık. Üstünü değiştirmeye gitti ve on beş dakika sonra üstünde *Duck Dynasty** pijama tulumuyla kapımı çaldı.

O süitime girerken kıkırdadım. “Televizyondan nefret eden ve podyumdan yeni inmiş gibi ortalıkta dolaşan bir kadının bu pijamalara nasıl bu kadar takıntılı olabildiğini asla anlayamayacağım.”

“İçlerinde harika görüldüğüm için sadece kıskanıyorsun,” dedi Scarlett kanepeye yerleşirken.

Oda servisi bir şişe şarap, soğuk içeceklerle dolu iki gümüş kokteyl karıştırıcı, açılmamış bir şişe Tito’s votka, tam bir şişe diyet kızılçık şurubu ve çeşitli fındık, simit, peynir ve kraker içeren bir tepsi getirmişti.

İkimiz için de kadehlere içki koymadan önce bir avuç kaju alıp ağzına attı. “Bana neden Londra’daki otellerinden birinde yaşamadığını tekrar söyle? Çünkü bu hizmete kesinlikle alışabilirim. Hele de otelin ve benim borularım ile ilgilenen yakışıklı bir sakın varsa.”

* Ördek avcılığı yapan bir ailenin hayatını konu alan Amerika yapımı reality programı –çn

Kahvemi sehpadan alıp karşısındaki koltuğa oturdum. Bacaklarımı altıma toplayarak bir yudum aldım. "Güven bana, hayatım kulağa olduğundan daha görkemli geliyor. Bir otelde yaşamak çok hızlı bir şekilde büyük bir yalnızlığa dönüşüyor."

"Ya? O restorana girdiğinde çok da yalnız görünmüyordun. Cidden, Soph, Liam eskiden ara sıra bizde kalırdı. O sıkıcı şey tarafından düzgün bir şekilde becerilmiş görüldüğünü hiç hatırlamıyorum."

"Sanırım Liam'la seks, Weston'la olanın yarısı kadar bile iyi olmadığı için," dedim iç geçirerek.

Scarlett gülümsedi. "Buna deli gibi sevindim. Bu tam olarak ihtiyacın olan şey."

Tek kaşımı kaldırdım. "Onu otelin yönetim işlerinden çıkarak olan yüksek teklifi çözmeye çalışırken ailemin ezeli düşmanı ile oynamam mı?"

"Öncelikle... *oynasamak* mı? Amerikalı olduğunu biliyorum ama bildiğim kadarıyla yetmiş yaştan üzerinde değilsin. O hâlde olan bitene gereken saygıyı gösterelim, olur mu? Sikişmek, düzüşmek – hatta siz Yankeelerin favorisi, sonu-baştan-belli araba kazasını andıran *Jersey Shore* şovundan öğrendiğin *yatağa atmak* sözünü kullanmana bile izin veriyorum. Ayrıca o savaş baltası sana değil büyükbabana ait, değil mi? Kızgın Adonis sana hiç kişisel olarak bir şey yaptı mı? Sana o muhteşem olduğunu düşündüğüm orgazmları yaşatmaktan başka?"

"Şey, hayır... Ama... biz birbirimize iyi davranmayız."

Scarlett şarabını yudumlarken kadehin üzerinden bana baktı. "İyi davranmak, iyi seks için bir gereklilik değildir."

"Biliyorum. Ama..."

Scarlett neler döndüğünü anladığından beri yüzündeki gülümseme hiç kaybolmamıştı. Şimdiye kadar.

İçkisini sehpanın üzerine koydu ve başını salladı. "Ona karşı bir şeyler hissediyorsun, değil mi?"

Başımı hızlıca iki yana salladım. "Hayır... Kesinlikle hayır... Yani, ben bilmiyorum."

Scarlett iç çekti. "Duyguları bu işten uzak tutabilsen daha kolay olurdu."

Başımla onayladım. "İnan bana denedim. Ve öyle başlamıştı zaten. Bu durum ilk başladığında ondan en ufak bir şekilde hoşlanmıyordum – yani, tam olarak doğru değil. Bazı parçalarını sevmiş olabilirim. Ama tamamen fizikseldi. Her tartışmamız nefret seksiyle sonlanıyordu. Çıkmak için seçeceğim en son kişi o olur. Rakip olmamız ve ailelerimizin yarım asırdır savaşta olmasının yanı sıra o çapkın, kibirli, dengesiz ve benden daha fazla duygusal yüke sahip."

"Peki, son on yılını senin için iyi olacağını düşündüğün adamları seçerek geçirdin. Bu nasıl gitti sence?"

"Teşekkürler," dedim onaylamayan bir yüz ifadesiyle.

"Liam'ın tüm kriterlerini karşıladığını düşünsen de, ben onun her zaman bencil bir tembel olduğunu düşünüyordum. Birlikte dışarı çıktığımızda hep onun istediği zamanda onun sevdiği bir yere gidiyorduk. Senin ne istediğini sana hiçbir zaman sormuyormuş gibi görünüyordu. Seks hayatını hiç tartışmadık ama o arenada da cömert olmadığını tahmin edebiliyorum."

Haksız değildi. Son zamanlarımızda, Liam'ın ön sevişmeye üç dakikadan fazla zaman ayırması özel bir olay hâline gelmişti. Ve bana oral seks yapması için doğum günüm veya Sevgililer Günü olması gerekiyordu, bu orgazmlarının diğerleriyle kıyaslanamayacağını bilmesine rağmen. Ben hafta içi çalışıyordum. O hafta sonu çalışıyordu. Yine de gece çıktığımız tek zamanlar, ben erken kalkmama rağmen onun kalkmak zorunda olmadığı günlerdi.

"Weston'ın cinsel açıdan daha dikkatli olduğunun kesinlikle farkındayım. Tüm dikkatini veriyor ve neyin hoşuma gittiğini buluyor. Liam'ın kısa bir rutini vardı ve onun işine yarıyordu – bazen benim de işime yarıyordu. Ama bunu tecrübe farkına bağlayabilirim. Sayısını bilmiyorum ama Weston'ın Liam'dan daha fazla kadınla birlikte olduğuna eminim."

Scarlett içkimi işaret etti. "Diyet kızılçık şurubuyla tadı nasıl oluyor?"

“Harika. Farkını anlayamazsın bile.” Bardağımı ona uzattım. “Denemek ister misin?”

Scarlett başını eğdi. “*Liam* buzdolabını senin sevdiğin bir şeyle doldurdu mu hiç?”

Nereye varmaya çalıştığını biliyordum. “Weston adına çok düşünceli bir davranıştı. Ama...”

“Dinle, Soph. Bu adamı hiç tanımıyorum, bu yüzden tamamen yanlış anlamış da olabilirim. Ama eğer üzerine gerçekten düşünürsen, Weston’ın diyet kızılıcık şurubu sipariş etmekten ve ilk önce senin geldiğinden emin olmaktan çok daha fazlası olduğunu göreceksin. Ve aynısı Liam için de geçerli. Geriye dönüp düşünürsen, onun öncelik listesinde ikinci olduğunu göreceğinden şüphem yok. Liam her zaman bir numaradaydı.”

15

Sophia

AH, HAYIR. Bu eşleşmeden iyi bir şey çıkmazdı.

Ertesi sabah lobinin hemen yanındaki, Weston ve Scarlett'ın kahve içip güleştüğü oturma alanına doğru ilerledim.

"Günaydın uykucu," dedi Scarlett sırtarak ve kupasından bir yudum aldı.

“Bu saat senin için geç,” dedi Weston araya girerek. “Dün gece yorulmuş olmalısın.”

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

Scarlett masum bir yüz ifadesi takındı. "Kahve içiyoruz. Ne yapıyormuşuz gibi görünüyor?"

Gözlerimi devirdim. "İkinizle aynı anda baş edebilmek için kahveye ihtiyacım var. Hemen geliyorum."

"Ben de bir sıkım vanilyalı bir *caffè macchiato* daha alabilir miyim lütfen," dedi Scarlett kupasını kaldırarak.

Weston omuz silkti. "Ben küçük boy sade kahve alacağım."

Gözlerimi kısıtım. "Sormamıştım ama..."

Ben uzaklaşırken kıkırdadıklarını duydum.

Uzun bir kuyrukta bekledikten sonra üç içeceği de plastik bir servis tepsisine koydum ve Weston'la Scarlett'ın hâlâ rahatça oturdukları kısma doğru yürüdüm.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Önce Scarlett'a,

ardından da Weston'a kahvesini uzattım. "Çok eğleniyormuş gibi görünüyorsunuz."

"Weston'a yakınlarda iyi bir kulüp bilip bilmediğini sordum. Dışarı çıkıp dans etmeliyiz. Bana birkaç blok ötede ünlülerin uğrak yeri hâline gelen bir yerden bahsetti."

"Gerçekten mi? Weston'ın bir kulüp müdavimi olduğunu bilmiyordum."

Kahvesinden bir yudum aldı. "Değilim. Artık değilim yani. Church üniversitedeki arkadaşlarımdan birinin mekânı. Metruk bir katedralin içine kurdu. Sosyal medyada paylaştığı tek şey bu."

"Wes bizi içeri sokacak, bu yüzden sırada beklememize gerek yok."

"Wes?"

Weston sırtıttı. "Arkadaşlarım bana öyle der. Belki bir gün sen de bana böyle seslenirsin ha, Fifi?"

İç geçirdim. Kurmaktan belli ki çok memnun oldukları bu yeni bağ biraz sinirlerimi bozuyordu. "Bu ne zaman olacak? Kulübe gitmek yani."

"Bu gece," dedi Weston ayağa kalkarak. "İkinizin de VIP listesine eklendiğinden emin olacağım ve on gibi orada olacağınızı haber vereceğim. Kulağa nasıl geliyor?"

"Kulağa harika geliyor," dedi Scarlett.

"Tamam o zaman. Üst kata, toplantı odasına çıkmam gerekiyor." Weston takım elbisesinin ceketini ilikledi ve Scarlett'a hafif bir baş selamı verdi. "Eşlik ettiğin için teşekkür ederim, Scarlett. Aydınlatıcıydı." Sonra dönüp bana sırtıttı. "İyi günler Sophia."

Weston'ın sandalyesine çöktüm ve kaşlarımı çatarak arkadaşşıma baktım. "Aydınlatıcı mıydı? Siz ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?"

Scarlett elini salladı. "Biraz ondan, biraz bundan. Çok hoş biri."

"Lütfen çöpçatanlık yapmaya çalışma. Weston ve aramızdaki şey –ara sıra, anlamsız seks– bu hâliyle mükemmel."

“Katılıyorum,” dedi otoriter bir ses tonuyla.

“Scarlett...” İç çektim. “Haklı olsan ve kendini beğenmiş kibir katmanlarının altında harika bir adam olsa bile, bir ilişkiden yeni çıktım. Yeni bir tane aramıyorum. Özellikle de sorunları olan ve ailelerimizin birbirinden nefret ettiği bir adamla. Çok karmaşık. Bazen bazı şeylerin basit tutulması daha iyidir.”

“Tamam,” dedi daha genişçe gülümseyerek.

Gözlerimi kısarak ona dil çıkardım.

“Çok olgunsun,” dedi böbürlenerek.

“Aslında benim de ekibimin çalıştığı yukarıdaki toplantı odasına çıkmam gerekiyor,” dedim. “Defile ne zaman?”

“On birde. Bu ikinci kahveyi bitirir bitirmez önce Bergdorf’a gideceğim. Ama bu akşam yedi gibi dönmüş olurum.”

Ayağa kalktım ve arkadaşımın yanağını öpmek için eğildim. “Beni çıldırtıyorsun ama burada olduğun için mutluyum.”

O gece, bir kulübe gitmeyeli uzun zaman olduğunu fark ettim. Bir kot pantolon, sevimli bir lacivert bluz ve üstündeyken dans edebileceğimi bildiğim bir çift topuklu ayakkabı giydim. Scarlett dokuz kırk beşte otel odamın kapısını çaldı.

“Saat onda alt katta lobide buluşacağımızı sanıyordum?”

Beni baştan aşağı süzdü ve kolları dolu bir şekilde içeri girdi. “Öyleydi. Ama sonra benim yardımım olmadan *böyle* giyineceğini fark ettim.”

Kıyafetime baktım. “Giydiklerimin nesi var?”

Scarlett iç geçirdi. “Dün çamaşırhanede bir adamla yattın. Sıkıcı değilsin ama yine de öyleymiş gibi giyinmekte ısrar ediyorsun.”

“Bu pahalı bir bluz. Bir de dar kot pantolon ve topuklu ayakkabı giyiyorum.”

Beni duymazdan gelerek bir elindeki askılı, V yaka parlak gümüş rengi *incecik* bluzu ve diğer elindeki ıslıl ıslıl parıldayan, aynı renk bantlı topukluları yukarı kaldırdı.

“En çok bunu beğendim,” dedi. “Ama bu...” Gümüş renkli giysileri yatağın üzerine fırlattı ve bir eliyle parlak yeşil, boyundan bağlamalı bluzu, diğeriyle ise giydiğim zaman asla yürüyemeyeceğim yükseklikte olan topuklu ayakkabıları havaya kaldırdı. “Bu, saçınla harika görünecek.”

Kıyafetimi onaylamadığında Scarlett’la tartışmamam gerektiğini iyi biliyordum. Ayrıca, her iki seçiminin de üzerimdekilerden daha heyecan verici olduğunu inkâr edemezdim.

“İyi.” Gümüş renkli olanları yatağın üzerinden fedakârlık yapıyormuşum gibi davranarak aldım.

Ama üzerimi değiştirdikten sonra aynaya baktığımda arkadaşımın tamamen haklı olduğunu anladım. Diğer kıyafetim *hoştu* ama yenisi *bu gece kulüpte eğleneceğim* diyordu. Ve dürüst olmam gerekirse, biraz seksi giyinmek daha heyecan vericiydi.

Scarlett’in onayını almak için döndüm.

Omuz silkti. “Eğer bir sikim olsaydı seni becerirdim.”

Süitimin kapısına doğru ilerlerken güldüm ve koluna girdim. “Biliyor musun, seni özlediğimi düşünüyordum ama aslında sanırım dolabını özlemişim.”

Weston bizi beklemeden içeri sokmaktan çok daha fazlasını yapmıştı. Üst kattaki, etrafı şeritle çevrilmiş VIP alanda, üzerinde bizi bir kova şampanya bekleyen bir masamız vardı. Garson kız bize bu akşam için kişisel görevlimiz olduğunu söyledi ve VIP bölümünün yöneticisi de VIP konuklara özel, her zaman boş olan kadınlar tuvaletinin anahtarını verdi.

Scarlett ve ben tüm olanaklardan yararlandık. Aşağıdaki dans pistinde çalan DJ’in önünde dans eden insanları izlerken şampanyamızı yudumlayarak ortama ısındık. Sonra dans pistine geçerek etrafımızdakileri düşünmeden dans etmeye başladık. Bir şarkı diğerini takip ederken insanlar etrafımızı sardı ve kalbim basların gümbürtüsüyle ritme uygun atıyor gibiydi. Bir saat sonra ensem ter içinde kalmış, saçlarım da enseme yapışmıştı.

Gece boyunca çeşitli erkekler bizimle dans etmeye çalıştı ama biz birlikte vakit geçiriyorduk ve kimseyle tanışmak istemiyorduk. Çoğu mesajı alıyordu. Yine de, bir şarkı geçişi sırasında çok yakışıklı bir adam Scarlett'ın yanına geldi ve duyamadığım bir şey söyledi. Her ne dediyse onu güldürmeyi başardı ve bizimle dans etmeye başladı. Dans pistinde eğlenen bir kadına istediği gibi dokunma izni olduğunu düşünen erkeklerin aksine centilmen bir tavır sergileyerek belirli bir mesafede durdu ve gözleri açıkça Scarlett'ın üstünde olmasına rağmen bizimle küçük daire kurdu.

Birkaç dakika sonra bir arkadaşı bize katıldı ve grubu eşler şeklinde ikiye bölmemize neden oldu. Yanımdaki adam bana dokunmaya falan çalışmıyordu, ben de dans etmeye devam ettim. Gözlerimi kapattım ve kendimi müziğe bıraktım ama arkadan belime dolanan bir el bu ânı mahvetti. Gözlerim saniyesinde fal taşı gibi açıldı. Dans ettiğim adamın fazla cana yakın olmaya başladığını düşünmüştüm ama o tam önümde duruyordu. Bu pisliğe ellerini üzerimden çekmesini söylemeye hazırlanarak arkamı döndüm ama ilk kelimemin yarısında onun herhangi bir pislik olmadığını fark ettim. O *benim* pisliğimdi.

Weston.

Beni daha sıkı tutarak önümdeki adamla konuşmak için omuzumun üstünden öne doğru eğildi.

“Benimle birlikte.”

Tam bir alfa hareketiydi ama bir şekilde gözüme iğrenç görünmemeyi başardı. Dans ettiğim adam onaylamam için bana baktığında iç çektim ama yine de başımı salladım. Kibarca, olaysız bir şekilde ortadan kayboldu.

Weston'la yüzleşmek için arkamı döndüm. “Burada ne yapıyorsun?”

Omuz silkti. “Dans ediyorum. Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?”

“Burada mı? Bu gece bir anda dans etme isteği mi duydun?”

“Yoo. Scarlett davet etti,” dedi sırtarak.

Arkadaşımı bulmak için gözlerimle kalabalığı aradım. Göz göze geldiğimizde ona ters ters baktım. Sırıttı ve parmaklarını oynatarak selam verdi.

Şirin. Çok şirin.

Weston bu fırsattan faydalanarak ellerini tekrar belime doladı. Ritme uygun olarak sallanmaya başladığında sert göğsünün sırtıma yaptığı baskıyı hissedebiliyordum. Omzumun üzerinden eğilerek ağzını kulağıma yaklaştırdı ve fısıldadı, “Rahatla ve benimle dans et. Birlikte iyi bir ritmimiz olduğunu zaten biliyorsun.”

Ona evet ya da hayır deme fırsatım pek olmadı. Weston arkamdan sarılarak seks sırasında yaptığı gibi –çok sevdiğim gibi– beni yönlendirmeye başladı. İyi hissettiriyordu ve bedenlerimiz birlikte gerçekten çok uyumlu hareket ediyordu. Bu yüzden ilk kez, bu hisle savaşmak için uğraşmadım. Gözlerimi kapattım. Biz hareket ederken Weston’ın ellerinden biri sahiplenici bir tavırla yan tarafımdan aşağı kaydı, baldırımın üstünü okşamak için kaburgalarımın kalçalarımın doğru indi. Bir kolumu kaldırıp boynuna doladım, diğer eliyle kolumun orda kaldığından emin oldu.

Birkaç şarkı daha bu şekilde kaldım, zaman geçtikçe kalçama dokunan şişkinliğinin büyüdüğünü hissedebiliyordum. İçime yayılan sıcaklıkla birlikte kendi kendime VIP tuvaletin ses geçirmez olup olmadığını merak ettim.

Weston tekrardan kulağıma doğru eğilip, “Biraz ara vermek ve bir şeyler içmek ister misin?” diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım. Ana sahnedeki müzik, kulağınızın hemen yanında bir ağız olmadıkça iletişim kurmayı neredeyse imkânsız hâle getiriyordu. Bu yüzden sohbet edebileceğimiz üst kattaki VIP masasına geri döndük.

Oturduğumuz anda garson geldi. Bir sepetten soğuk havlu çıkarmak için maşa kullandı ve ikimize de birer tane verdi. Weston yüzünü serinletirken ben de benimkini enseme silmek için kullandım. Havluları sepete geri koyduk ve garson, “Size içki

olarak ne getireyim? Biraz daha şampanya almak ister misiniz?" diye sordu.

Gülümsedim. "Biraz alabilirim. Teşekkürler."

"Sadece su rica ediyorum, teşekkürler."

Weston'ın içki içmediğini o âna kadar tamamen unutmuş-
tum.

"Üzgünüm, düşünemedim."

Weston başını iki yana salladı. "Sorun değil. Hatırlaması ge-
reken tek kişi benim."

"Bu ortamda olmak senin için zor değil mi?"

Hayır dercesine başını salladı. "İlk altı ay kulüp ve barlardan uzak durdum. Ama şimdi sorun etmiyorum. En azından saat geç olmadığına. İçerken sabahın üçündeki kalabalığını severdim. Saat ne kadar geç olursa çılgınlık seviyesi de o kadar artar. Bana göre en uğursuz saat odur. Bazen gece bire kadar dışarı çıkmaz-
dım ki üçe kadar kendimden geçip aksiyona hazır olabileyim. Komiktir ki, o zamanlar barda ayık takıldığım ilk seferinde, çok eğlenceli olduğunu düşündüğüm insanların aslında bir avuç pislik olduğunu fark etmiştim."

"Bira gözlüğün vardı."

"Daha çok rom gözlüğü ama evet."

Dans ederken çok terlemiştim. Saçımı elimle toplayarak at-
kuyruğu yaptım ve tenimi serinletmek için kendimi yelpazele-
dim.

"Hâlâ sıcak mı?"

"Pişiyorum." Telefonumdan saate baktım. "Sanırım Scarlett
ve ben yaklaşık iki saattir dans pistindeydik."

"Öyleydiniz," dedi başıyla onaylayarak.

Kaşlarımı çatıtm. "Sen nereden biliyorsun?"

"En az bir saat seni buradan izledim. Çantanda şu saç tokala-
rından başka var mı?"

"Keşke," dedim başımı iki yana sallayarak.

Garson kız şampanyamla döndü ve Weston'ın suyunu da
önüne koydu. "Başka bir isteğiniz var mı?"

Weston başıyla onayladı. "Sence bize atkuyruğu yapmak için kullandığınız şu saç tokalarından bir tane bulabilir misin?"

"Tabii. Hiç sorun değil," dedi garson kız gülümseyerek.

"Ve belki şu soğuk havlulardan bir tane daha alabiliriz?"

"Hemen geliyor."

Kız uzaklaştıktan sonra Weston bir kolunu oturduğumuz koltuğun üst kısmına gelişigüzel bir şekilde attı.

"Teşekkürler. Ondan bunu istemek aklıma gelmezdi."

"Hizmet etmek için buradayım." Göz kırptı. "Karşılatabileceğim başka bir ihtiyacın var mı?"

"Şu anda yok ama olursa haber veririm," dedim gülerek.

Garson elinde saç tokası ve temiz soğuk havlularla geri geldiğinde Weston ek olarak bana bir bardak su söyledi. Dans pistine bakarak oturduk ama aklım kulüpte ya da müziğe kendini kap-tırmış aşağıdaki insanlarda değildi. Scarlett'ın dün gece Weston hakkında söylediklerini düşünüyordum – Weston'ın beni hep ilk sıraya koyarken Liam'ın hiç koymadığını fark ettiğini. Sadece bu gece bile Weston kulübe girişimizi ayarlamış, VIP tarafında ağır-landığımızdan emin olmuş, terleyip saçımı toplamak istediğim için bana bir toka bulmuş ve beni biraz daha rahatlatmak için garsondan ek soğuk havlu ve su istemişti. Hatta uzaktan dans etmemizi izlerken, iki adamın diğerlerinden daha yakın dav-randığını gördüğünde araya girmişti – Weston'ın koruyucu bir yapısı vardı. Bunlar klasik, bölgesini belirleyen alfa erkek dav-ranırlarıydı ama aşırı derecede iğrenç gelmemişti. Kıskançlığını seksi bile bulmuştum.

Weston öne doğru eğildi. "Artık serinledin mi?"

Başımı salladım. "Saç tokası gerçekten işe yaradı."

Bana biraz daha yaklaştı ve koltuğun üst kısmına attığı eli omzuma kaydı. Ona yaslanmam için beni nazikçe çekti ve ben de itiraz etmedim. Birbirimizi defalarca çıplak görmüştük ama bu basit yakınlaşma birçok yönden çok daha samimiydi. Weston parmaklarını çıplak omzumda ileri geri gezdirdi ve dokunuşuyla tüm vücudumun gevşediğini hissettim. İyi hissettiriyordu,

hatta o kadar iyi geldi ki başım göğsüne yaslanmak için geriye düştü.

Scarlett'in dans ettiği adama elini uzattığını gördüğümde, özellikle bir şeye dikkat etmeden dans pistine bakıyordum. Adam elini tuttu ve bir şey söylemek için ona doğru eğildi. Birkaç saniye sonra adamın gülümsemesi soldu ve omuzları çökmüş bir şekilde uzaklaştı. Scarlett kollarını havaya kaldırdı, gözlerini kapadı ve tek başına mutlu bir şekilde dans etmeye geri döndü.

"Bunu gördün mü?" diye sordu Weston.

"Gördüm. Sanırım onunla işi bitmişti," dedim gülerek.

"Onu çok sevdim. Aklına geleni direkt söylüyor."

"Scarlett öyledir. İnsanlar ya onun bu yönünü takdir edip onu sever ya da sevmez."

"Onu sevmeyenleri bir kayıp olarak görmediğini tahmin ediyorum."

"Kesinlikle öyle. Tek arkadaşı olduğum ve ben gittiğimden beri yerime birini seçmeye çalıştığı elemeler hakkında şakalar yapıyor. Ama insanlar ona daha yakın olmak için sıraya girerler. Yine de yakın çevresine çok kişi almıyor."

"İkinizin pek çok ortak yönü var gibi görünüyor."

Başımla onayladım. "Londra'yı çok özleyeceğimi düşünmüştüm ama gerçekten özlediğim tek şey o."

"Liam değil mi?"

Cevabımı düşünmedim bile. Bakışlarımı dans pistinden Weston'a doğru çevirdim ve "Liam kim?" dedim.

Weston gülümsedi ve bakışları bir anlığına dudaklarıma kaydı. Etrafımızda müziğin sesi çok baskındı ve kulüpte birkaç yüz kişi olsa bile o an sadece ikimiz varmışız gibi hissettim. Weston'ın hiçbir söze gerek duymadan kendimi özel ve arzulanır hissettiren bir tavrı vardı. Bakışlarım dudaklarını buldu ve bu sefer yapacaklarım üzerine düşünmedim. Ona doğru eğildim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Bir elini enseme götürdü ve öpücüğüme karşılık verdi ama öpüşü sert değildi. Bunun yerine çok hassas bir ilk öpücük yaşadık. Ondan sonra da geri çekildi.

"Kendi kuralını mı çiğnedin?"

"Eh. Kuralları sikerler."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve gözleri koyulaştı. "Öyle mi?"

Başımı sallayarak onayladım. "Öyle."

Boynumu tuttu ve yüzümü kendine doğru çekti. İkinci öpücüğü nazik değildi; Weston nefesim kesilene kadar beni öpmeye devam etti.

Ardından ağzını kulağıma dayadı. "Kurallarından sadece birinin geçerli olmasına ne dersin? İlk sen *geleceksin*."

Üçümüz otel lobisine girdiğimizde saat ikiyi geçmişti. Scarlett bu gece duyduğu en kötü asılma repliklerinin yanı sıra, yıllar boyu aklında kalan bazılarını da anlatarak yol boyunca bizi eğlendirmişti.

Weston asansörü çağırmak için yukarı düğmesine bastı ve kabin geldiğinde ilk bizim girmemiz için kenara çekildi.

"Senin en iyi asılma cümle nedir, Wes?" diye sordu Scarlett. Omuz silkti. "Genellikle... selam derim."

Scarlett homurdandı. "Sanırım bu görünüşünle ihtiyacın olan tek şey bu, güzel çocuk."

Weston göz kırptı ve başını bana doğru eğdi. "Yanımda kinde işe yarar."

Asansörün sağ tarafındaki düğme panelinin önünde duruyordum ama katlarımızın düğmelerine basmayı unutmuştum. Bir dakika sonra Weston hareket etmediğimizi fark etti.

"Asansöre hangi kata gitmek istediğini söyleyen iyi olur, Soph."

"Kahretsin. Evet." Üç katın da düğmelerine bastım ve asansör hareket etmeye başladı.

Scarlett'ın odası üçüncü kattaydı, bu yüzden önce onun katında durduk.

"Bu harika akşam için teşekkürler, Weston. Çok eğlendim."

“İstediğin zaman. Ama gittiğin her yerde çok eğlendiğini hissediyorum.”

Scarlett’la ben sarıldık ve sonra asansör bir sonraki durağa doğru devam etti. Weston’ın odası sekizinci kattaydı. Kapılar kayarak açıldı ama dışarı çıkmaya davranmadı.

“Sen... çıkmıyor musun?” dedim. “Burası senin katın.”

Weston başını iki yana salladı. “Hayır. Seni baştan *çıkarmak* için odana geliyorum.”

16

Weston

SOPHIA SÜİTE ÖNÜMDEN GİRDİ ve koridordaki ışığı yaktı. Oturma odasındaki bir lambanın ışığını açtı. Onu hemen arkasından takip ettim ve lambayı kapattım.

Normalde ortamın modunu belirleyecek aydınlatma umurunda olmazdı. Aslında bunu daha önce hiç düşünmüş müydüm bilmiyordum. Ama koridordaki ışık odayı onu görmeme yetecek kadar aydınlatıyordu ve bundan fazlasının dikkat dağıtıcı olabileceğini düşünüyordum.

“Su ya da başka bir şey ister misin?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım ve bir parmağımı onu çağırırçasına uzattım. “Başka bir şey. Buraya gel.”

Sophia altdudağını ısırды ama bana daha da yaklaştı.

Bir parmağımı boynunda, nabzının üzerinde gezdirdim. “Senin bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok. Öyle yumuşak ve mükemmel ki. Her gün kahveni almanı izlerken, dişlerimi tene bastırduğımın hayalini kuruyorum. Vücudunun her yerini emmek ve izimi bırakmak istiyorum.”

Gergin bir şekilde güldü. “Ama o zaman artık mükemmel olmaz, değil mi?”

“Aslında onu *daha* mükemmel hâle getirebilecek tek şey, benim bırakacağım bir iz olabilir.”

Yanaklarını kavradım ve onu kendime çektim. Artık nihayet onu öpebildiğim için hiç durmak istemiyordum. Bu kadın nasıl öpüşüleceğini iyi biliyordu. Dilimi emer, dudağımı ısırıp kendine doğru çekerken yarattığı etkiyi doğrudan sikimde hissediyordum. Ama beni uyandıran, çıkardığı yumuşak inilti oldu. Birleşmiş dudaklarımızdan geçerek kalbimi sardı ve resmen sıkıştırdı.

Kalçasını kavradım ve onu havaya kaldırdım. Onu yatak odasına taşıırken uzun bacaklarını belime doladı. Bir kadınla yüzüne bakarak sevişmeyi hiç bu kadar istememiştim. Aslında hiçbir kadını şu anda Sophia'yı istediğim gibi istememiştim. Onu kocaman yatağa yatırmak ve kendinden geçerken güzel yüzünü izlemek için sabırsızlanıyordum.

Sophia'nın parmakları saçlarımın arasında geziniyor ve onları çekiyordu. İkimiz de hâlâ tamamen giyiniktik ama öyle hissediyordum ki, işleri yavaşlatmazsam ona tutacağımızı söylediğim tek kuralı çiğneyecektim. Bu yüzden kendimi geri çekilmek için zorladım ve öpüşmemizi durdurdum.

Geri çekilmeye çalıştığımda istemeyerek başını salladı. "Hayır. Daha fazla."

Gülümsedim. "Bu gece acele etmek istemiyorum."

Sızlandı ve onu ayağa kaldırırken bu hâli beni eğlendirdi. Birkaç adım geri atarak, "Bluzunu çıkar," dedim.

Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde suratını astı. "İkimiz de aynı anda soyunsak olmaz mı?"

Sesindeki çaresizlik beni ormanın kralı gibi hissettirdi. Ama bu gece bana kendini tamamen veriyordu ve iyi olmasını istiyordum. Bol bol seks yapmıştık ama o sadece bedenseldi. Bu gece bahisler yükseliyordu.

Bu yüzden arzumu dizginledim ve tekrarladım. "Bluzunu çıkar, Sophia."

Gümüş rengi üstünü omzundan kaydırıp ayaklarının dibine düşmesine izin verirken bakışlarımı yüzünde tutmayı başardım. Ama *siktir* – sutyeni yoktu. Muhteşem, pürüzsüz teni tamamıyla gözlerimin önündeydi ve dolgun, doğal memeleri olabilecek en

seksi kıvrıma sahipti. Koyu pembe meme uçları yoğun bir istekle dikleşmiş ve sertleşmişti. Ağzım sulandı. Onları ısırmak için sabırsızlanıyordu.

Çenemi kaldırarak, "Şimdi de pantolon," dedim.

Kot pantolonunun fermuarının açılma sesi odada yankılandı. Bu küçük striptiz bana kendimi kontrol altına almam için zaman vermeliydi ama tam tersi etki yapıyordu. O kadar sertleşmişim ki canım acımaya başlamıştı.

Sophia kotunu seksi, şekilli bacaklarından aşağı indirdi ve adım atarak içinden çıktı. Önümde sadece küçük siyah bir dantel üçgen içinde duruyordu. Tanrım, her bir kıvrımını çok seviyordum... belinin inceliği, kalçalarının kıvrımı, o pürüzsüz upuzun bacakları.

"Çok güzelsin," dedim boğuk bir sesle.

Önümde neredeyse çıplak durmasına rağmen sözlerim kızarmasına neden oldu.

"Teşekkür ederim."

Aramızdaki çekim artarken acele etmeden soyunmaya başladım. Onun gibi ben de gömleğimin yere düşmesine izin verdim ve ardından pantolonumu çıkardım. Sophia'nın gözleri baksırındaki hatırı sayılır şişkinliğe kaydı ve dudaklarını yaladığında neredeyse hırladım.

"Siktir, Soph. Bana öyle bakma."

Dişlerini altdudağına geçirdi. "Nasıl?"

"Sana önümde diz çöktürüp saçlarını elime doladıktan sonra aletimi emmeni izlememi istiyormuşsun gibi."

Gözleri parıldadı ve dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrıldı. "Baksırını çıkar."

Siktir.

Başımı iki yana salladım. "Buraya gel."

Sıcak memelerini göğsüme bastırdığı an, kalan son kontrol kırıntımı da kaybettim. Ellerim saçında, yüzünü benimkiyle buluşturmak için pek nazik olmayan bir şekilde kendime çektim.

Ondan sonra kıyamet koptu. Sophia baksırımı aşağı itti, onu

çıkarmak için delice istekle tırnakları tenimi sıyırdı ve gergin meme ucunu dişlerimin arasına alıp nefesinin kesildiğini duyana kadar çektim. Bir bacağını belime doladı ve kendini yukarı kaldırıp kahrolası bir ağaç gibi bana tırmandı. Hazır olup olmadığına dair herhangi bir şüphem varsa bile o an uçup gitti. Yukarı aşağı hareket ederken sıırıslıkla olduğunu hissedebiliyordum, bana değdiği her nokta onunla ıslanıyordu.

“Seni istiyorum,” diye inledi.

O kucağımdayken yatağın kenarına oturdum. Ellerini boynuma dolarken ve beni içine almak için kendini kaldırırken Sophia’nın kolları titriyordu. Sıcaklığını sikimin üzerinde kaydığını hissettim ve sonra bir anda durdu. Prezervatifimiz yoktu. Tam bir şey söyleyecektim ki Sophia benden önce davrandı.

“Ben... ben hap kullanıyorum. Ve Londra’dan ayrılmadan önce test yaptırdım. O zamandan beri kimse olmadı.”

Ve ben de burada onu öpmeme izin vermesinin, onun içindeyken güzel yüzüne bakmama müsaade etmesinin bana verebileceği en büyük hediye olduğunu düşünüyordum. Ama bu — bu çok daha fazlasıydı. *Güven.*

Gözlerinin içine baktım. “Ben temizim. Bir kadınla korunmadan beraber olalı yıllar oldu ve kendim de düzenli test yaptırıyorum.”

Sophia başını salladı ve yavaşça üstüme otururken beni öpmek için eğildi. Ama bu seferlik böyle olmayacaktı. Kontrolü ele almasına, yavaş veya hızlı nasıl isterse öyle yapmasına izin vercektim ama bu gece onun yüzünü görmeye ihtiyacım vardı. Bu yüzden yüzünü benimkinden birkaç santim uzakta tuttum. Gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum.

“Sen nasıl istersen hepsine tamamım — hızlı, yavaş, üstte veya altımda ama seni izlemek istiyorum.”

Başını onaylayarak sallamadan önce gözlerime dikkatlice baktı. Sonra hafifçe kalktı ve beni yavaşça içine aldı. Kalçalarımı itip bir anda içini doldurmamak için tüm gücümü kullandım. Ama bu gece bana o kadar çok şey vermişti ki ben de ona her

zaman elimde sıkı sıkıya tuttuğum bir şeyi vermek istiyordum – kontrolü.

“Güzel.” Aşağıya, aramıza baktım ve sikimin içine girmesini izledim. “Siktir, çok güzel.”

Gözlerini kapatmadan önce çok tatlı bir şekilde gülümsedi. Sonra tek bir hızlı hareketle kıcı kucağımla aynı hizaya gelene kadar kendini bastırdı ve beni tamamen içine aldı.

“Yüce İsa,” diye mırıldandım.

Sophia’nın gözleri titreşerek açıldı. Muhtemelen kulağa çok saçma geliyordu ama yemin ederim o ânın kutsal olduğunu düşünüyordum. Gözleri şehvetle buğulanmıştı, cildi pürüzsüz, parlaktı ve vücudunda tek bir ışık huzmesi parlıyordu. İlahi görünüyordu ve üstümde olmasına rağmen yüzünde teslim olduğunu anlamamı sağlayan bir şey vardı.

“Ben... ben...” dedi.

Gülümsedim. “Biliyorum, bebeğim.”

Birlikte hareket etmeye başladık. Sophia ileri geri sallanırken ben de girip çıkıyordum. Beni o kadar sıkı sarmıştı ki sikimi kavrayan bir yumruk varmış gibi hissediyordum.

“Weston...” diye inledi. “Daha...”

Siktir, evet.

Sikimin sadece ucu içinde kalana kadar onu kaldırdım. Sonra hızlı bir hareketle onu üstüme *sertçe* oturttum.

Tekrar inledi.

Bu yüzden bir kez daha yaptım.

Bir inleme daha.

Onu tekrar kaldırdım, bu sefer onu sikimin üzerine çektiğimde aynı anda kendimi de yukarı ittim.

Daha yüksek sesle inledi.

Tekrar tekrar, nefes nefese Sophia iniltisinin sonunu getiremeyene ve bir sonrakine başlayamayana kadar onu kaldırıp indirdim. Hepsi güzel bir şarkı hâline geldi.

Gözleri zevkle geriye doğru kaydı ve kasları beni biraz daha sıkı. “Wes...”

“Buradayım, bebeğim. Buradayım.”

“Lütfen,” diye inledi. “Lütfen.”

“Bana ne istediğini söyle.”

“Gel... içime gel. Şimdi gel,” diye kekeledi.

İki kez söylemesine gerek yoktu. Son bir hamleyle kendimi köküne kadar ittim. Vücudum titreyerek sallandı, Sophia beni tamamen tüketmişti – kokusu, tadı, aletimin her tarafına boşalırken tekrar tekrar adımı sayıklaması, tırnaklarının sırtıma batması, göğsüme bastıran meme uçları, taşaklarıma değen poposu. O anda tamamen ve tamamen kayboldum... bu kadında.

“Soph...” Daha fazla dayanamayacaktım. “Soph... siktir.”

İçine boşalırken gözlerimden birkaç damla gözyaşı akmış olabilir. Kesinlikle, kesinlikle hayatımın kahrolasica en harika orgazmıydı.

Sonra Sophia tamamen kendini bıraktı. Vücudu benimkinin üstüne düştü ve biz nefeslerimizi düzene sokmaya çalışırken başını göğsüme yasladı.

Sikim görünüşe göre az önce patlayan bir yanardağ olduğunu düşünüyordu. Artçı sarsıntılarla titredi, sarsıldı ve son sıcak lav parçalarını da püskürttü.

Sophia bana sadece çılgına dönmüş olarak tanımlanabilecek bir gülümsemeyle baktı. “Bunu sen mi yapıyorsun? Böyle hareket ettiriyorsun?”

Kıkırdadım. “Hayır. Kendine has bir aklı var.”

Kollarını boynuma doladı, dudaklarımı öptü ve içini çekti. “Bu gerçekten güzeldi.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Güzel mi?”

“Evet. Başka ne diyebilirim ki? Güzel... güzeldir.”

Acı çekiyormuş gibi elimi göğsüme bastırdım. “Bu acıttı.”

Kıkırdadı. “Olağanüstü. Bu daha iyi mi?”

“Biraz.”

“Orgazmik nasıl olur? Kulağa nasıl geliyor?”

“İyi gidiyorsun. Devam et.”

“Epik. Destansıydı.”

“Aklında başka ne var?”

“Fevkalade? Ezberleri bozan? Harikulade?”

Kıpırdandım ve onu yavaşça üzerimden kaldırdım. Onu kollarıma alarak ayağa kalktım ve şaşkınlıkla bağırmasına neden oldum. Ama yüzündeki gülümseme bana her dakikasını sevdiğini söylüyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sorarak kıkırdadı.

Onu yatağa taşıdım ve üstüne çıkarken bacaklarının arasına yerleşmek için dizimle onları aralayarak kendime yer açtım. “Sana güzeli göstereceğim şimdi.”

Gülerek cevap verdi. “Bu biraz zaman alabilir. Ben oldukça güzelim, biliyorsun.”

Gülümsedim. “Sorun yok. Yaptığım işte iyiyim. Bilirsin bazıları büyük doğar, bazıları büyüklüğe ulaşır, bazılarının da içinde büyüklük vardır.”

Sophia kıkırdadı. “Shakespeare’in bazılarının da büyüklük üstündedir dediğine kesinlikle eminim.”

Göz kırptım. “Belki daha sonra onu da yapabiliriz.”

17

Sophia

ERTESİ SABAH, dün gece nasıl bittiyse öyle başladı – Weston içimdeyken. Gerçi aramızda bir şeyler değişmişti. Bitiş çizgisini geçmek için yaptığımız çılgınca bir yarış yerine, birbirimizin bedenlerini keşfederek zamanımızı gönlümüzce harcadık. Şimdi daha önce ortada olmayan bir yakınlık vardı.

Başımı göğsüne yasladım ve karnındaki silik yara izini boylu boyunca takip ettim.

“Bunun böbrek ameliyatından kaldığını söylemiştin, değil mi?”

Weston nazikçe saçlarımı okşadı.

“Evet, bu ameliyat için gerekli tahlilleri aslında balomuzun ertesi günü yaptırmıştım.”

“Öyle mi? Yaklaşan bir ameliyattan bahsettiğini hatırlamıyorum.”

“Yanlış hatırlamıyorsam balo gecesinde pek konuşmamıştık.”

Geçmişini düşününce gülümsedim. “Evet, sanırım haklısın. Sorun neydi ki ameliyata ihtiyacın oldu?”

Weston bir süre sessiz kaldı. “Hiçbir şey. Bir böbreğimi Caroline’a bağışladım.”

Çenemi ellerime dayayarak başımı ona bakmak için çevirdim. "Vay canına. Hiç bilmiyordum. Bu harika."

Weston omuz silkti. "Pek değil. Nakilden üç yıl sonra vücudu reddetme belirtileri göstermeye başladı. İlk başta grip olduğunu düşünmüştük. Ama değilmiş. Doktorlar ona bağışıklık sistemini baskılayan ilaçlar vererek bunu durdurmaya çalıştılar ancak bunun tek yaptığı bağışıklık sistemini zayıflatmak oldu. Yıllarca sürekli hasta olmakla mücadele etti. Sonunda bir enfeksiyondan öldü çünkü boktan böbreğim için aldığı reddedilme önleyici ilaçlar onu pek çok şeye karşı hassas hâle getirmişti."

Göğsümde bir sızı hissettim. "Çok üzgünüm."

"Üzülecek bir şey yok. Senin suçun değildi."

Tabii ki değildi. Ama içimden bir ses onun birilerini suçladığını söylüyordu. "Senin suçun da olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Weston bakışlarını kaçırdı. "Tabii."

"Hayır." Çenesini tuttum ve yüzünü bana doğru çevirdim. "Senin suçun olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Hayatta tek bir işim vardı, ablamı sağlıklı kılmak. Ve ben onu bile yapamadım."

Yüzünü inceledim. Kesinlikle ciddiye. Başımı iki yana salladım, "Caroline'ı sağlıklı kılmak senin işin değildi. Bence böbreğini bağışlamış olman inanılmaz. Ama eminim bunu mecbur hissettiğin için değil, onu sevdiğin için yaptın," dedim.

"Hayır, Soph. Bu benim işimdi. Ben bir kurtarıcı bebeğim," dedi Weston burnundan soluyarak.

Kaşlarımı çattım. "Kurtarıcı bebek derken?"

Başını sallayarak onayladı. "Caroline bir yaşındayken teşhis koyulmuş. Ailem beni tüp bebek yoluyla dünyaya getirdi. Annemin rahmine sadece ablamla genetik olarak uyumlu ve tüm genetik hastalıklardan arınmış embriyolar yerleştirilmiş. Ben yü-rüyen bir yedek parça envanteriydim."

Ağzım açık kaldı. "Sen ciddi misin?"

"Üç kemik iliği nakli ve bir böbrek."

Ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bu... bu..."

Weston hüznle gülümsedi. "Bok gibi. Biliyorum. Ama bu böyle. Açıkçası büyürken başka hiçbir şey düşünmedim. Ablam hasta olduğu zamanlar ben de evde kalmak zorundaydım. Annemin sadece eve mikrop getirip Caroline'ı daha da hasta edeceğim için gerildiğini düşünüyordum." Başını iki yana salladı. "Ama o hastalanmadığımdan emin olmak istiyordu çünkü ablamın başka bir nakle ihtiyacı olursa sağlıklı olmalıydım."

"Sen ve Caroline her zaman çok yakın görünüyordunuz. Okuldan eve birlikte yürüdüğünüzü ve sürekli kütüphanede beraber ders çalıştığınızı hatırlıyorum. Onunla olan ilişkini her zaman biraz kıskandım çünkü sahip olduğum tek şey salak üvey kardeşimdi."

"Yakındık. Caroline'ı kendimden daha çok severdim. Eğer onun yerine benim hasta olmamın bir yolu olsaydı ânında onunla yer değiştirirdim. O mükemmel biriydi."

Boğazımda ekşi bir tat hissettim. "Bu çok güzel. Gerçekten öyle. Ama bu senin işin olduğu için Caroline'a yardım etmediğini gösteriyor; sevdiğin için yaptın."

Weston bana baktı. Tekrar konuşmadan önce bakışlarımı inceler gibiydi. "Ben doğduğumda dedem benim için bir hesaba beş milyon dolar yatırmış. Bunu her torunu için yaptığını düşünüyordum. Caroline'ın cenazesinin olduğu gece, bu tür bir fonu olan tek kişinin ben olduğumu öğrendim. Caroline'ın bağışçısı olmamı telafi etmek için ayarlamıştı bunu."

Titrek bir nefes verdim. "Bu berbat."

"Annem beni yılda iki kez arar – Caroline'ın doğum gününde ve ölümünün yıldönümünde. On yıldır doğum günümde beni aramadı."

"Tanrım, Weston."

Gülümsedi ve eliyle saçımı okşadı. "Ailenin berbat olduğunu mu düşünüyordun? Mukayese bile edilmezler, tatlım."

Ablasının ölümünden sonra nasıl bir düşüşe geçtiğini düşündüm. Az önce paylaştığı şeyler, nedenlerini çok daha açık hâle getirmişti.

Kalbinin üzerine şefkatli bir öpücük kondurdum. "Çok üzgünüm," dedim. "Sadece kaybın için değil – tabii ki onun için de çok üzgünüm. Ama en çok da bunca yıl seni tanımadan yargıladığım için üzgünüm. Gururla giydiğin pislik dış görünüşünün altında gerçekten güzel bir adam var."

Weston etrafa boş boş bakıyordu. "Sen iyi bir insansın ve iyi insanlar herkesin içindeki iyiliği görür."

"Yani? Bunun nesi var? Bu o kadar kötü bir şey mi? İyiyi bulmaya çalışmak?"

Bana dönüp hüznle gülümsedi. "Olmamalı ama bu, gördüğün şeyi çarpıtıyor. Bazen insanların sana gösterdiği şey, gerçekte kim olduklarıdır."

Onun yanıldığını düşünüyordum. Ama tartışmanın bir anlamı olmadığını da biliyordum. Aşağı baktım ve tekrar yara izini parmağımla takip ettim. "Sana kişisel bir şey sorabilir miyim?"

"Son on dakikada –ya da son birkaç haftadır– bana sorduğun her şey öyle değildi yani?"

Güldüm ve karın kaslarına vurdum. "Kapa çeneni, Lockwood."

Gülümsedi. "Sorun nedir, meraklı?"

"Bu konuları gittiğin terapistle konuşuyor musun? Ablanı kaybetmek ve onun sağlığından kendini nasıl sorumlu hissettiğin hakkında?"

Weston kaşlarını çatı. "İşimi sürdürmenin bir koşulu olduğu için psikiyatriste gidiyorum. Beni düzeltmesi için değil."

Sonunda Weston boğazını temizleyene kadar aramızda bir sessizlik oldu. "Gitmem lazım. Bu sabah bir arkadaşımı ziyaret etmem gerekiyor."

"Ah... Tamam."

Ayağa kalkabilmesi için kendi tarafıma kaydım ve giyinmesini izledim. Weston'ın gerçekten gitmesi gereken bir yer mi vardı yoksa konuşmamız onda kaçma isteği uyandıracak kadar rahatsız mı etmişti emin değildim. Her iki durumda da odadaki hava

değişmişti. Soğuktan korunmak için çarşafı omuzlarıma kadar çektim.

Weston eğilip alnımı öptü. "Sonra görüşür müyüz?"

Kendimi gülümsemek için zorladım. "Tabii."

Bir dakika sonra kapının kapandığını belirten kilit sesini duydum. Yatakta tek başıma yattım ve son yirmi dört saati gözden geçirdim. Weston'la seks, bir erkekle yaşadığım en etkileyici fiziksel deneyimdi hiç şüphesiz. İnkâr edilemez bir kimyamız vardı. Yoğun tutkumuzun düşmanlığımızın enerjisinden beslendiğini düşünmüştüm ama dün akşam bir savaş yoktu ve bağımızla kimyamız hiç olmadığı kadar sağlamdı. Bu yüzden belki de aramızdaki bastırılmış hayal kırıklıklarımızın acısını çıkarmamızdan çok daha fazlasıydı.

Nedense bu düşünce beni tedirgin etmişti. Liam'la aramızda olanlardan sonra güven problemim mi oluşmuştu acaba? Yoksa içimdeki kendini koruma mekanizması bana Weston Lockwood'la ilgili bir uyarı mı veriyordu?

Düşünecek çok şey vardı. Neyse ki cep telefonum komodinin üzerinde titredi ve yaptığım derin analizi yarıda kesti. Ekranda Scarlett'in isminin parlaması beni gülümsetti.

"Günaydın," dedi. Sadece bu basit kelimeyle, telefonun diğer ucunda gülümsediğini anlayabiliyordum. "Bir şeyi mi bölüyorsunuz?"

"Hayır. Burada yatağымda yatıyorum, tüm yalnızlığımla tembellik yapıyorum."

"Tüm yalnızlığımla mı?"

Güldüm. Nereye varmaya çalıştığını biliyordum. Scarlett incelik yapmaya çalışmazdı. "Evet, Weston birkaç dakika önce çıktı."

"Harika. O zaman kapıyı aç."

"Hangi kapı?" diye sordum alnımı kırıştırarak.

Ses sisteminden bir zil sesi duyuldu. Ses aynı anda hem telefondan hem de süitimin diğer odasından geldi. "Bu kapı. Ve çabuk ol. Kahvaltımız soğuyor."

“Ee... ben asansörden indikten sonra ilginç bir şey oldu mu?” diye sordu Scarlett gözleri parlayarak.

Taze meyve tabağından bir parça ananas aldım ve hepsini ağızıma tıktım. İşaret ederek ağızım dolu olduğu için cevap veremiyormuşum gibi mırıldandım.

Scarlett güldü. “Bende böyle düşünmüştüm. Weston bütün gece kulüpte gözlerini senden alamadı.”

İç geçirdim. “Kesinlikle uyumlu bir kimyamız var.”

“Sadece bu mu? Uyumlu bir kimya mı?”

Başımı iki yana salladım. “Gerçekten artık hiçbir fikrim yok. Tamamen fiziksel bir şey olarak başlamıştı – aslında sadece nefret seksiydi, Scarlett. Ama işler değişti. Hâlâ bir baş belası ama onda insanların görmesini istediğinden çok daha fazlası var. Mesela beni güldürmek için elinden geleni yapıyor. Eski sevgilimin oyun yazarı olduğunu biliyor, bu yüzden bu Shakespeare’den alıntılar yapıyor ama onları edepsiz hâle getiriyor. Mesela, *Sevişerek kaybetmek, hiç sevişmemekten daha iyidir veya Gelmek ya da gelmemek işte bütün mesele bu*. Beni gülümsetebilmek için masasına oturup Shakespeare okuduğunu biliyorum. Acayip tatlı.”

Scarlett bir üzüm aldı ve ağızına attı. “Yani yakışıklı, düşünceli ve komik. Kulağa berbat geliyor.”

“Ayrıca çok fazla insanı yakınına almasa da umursadığı insanlara karşı fazlasıyla korumacı.”

“Tanıdığım başka birini andırıyor...”

Onaylayarak başımı salladım. “Her zaman çok farklı olduğumuzu düşünürdüm. Ama onu tanıdıkça, sadece farklı maskeler takmayı seçtiğimizi daha iyi anlıyorum.”

“Vay canına... Kulağa bok gibi derin ve sıkıcı geliyor.” Scarlett sırtıttı. “Ben de burada seni nasıl becerdiğini dinleyeceğimi düşünüyordum. Onun yerine duygulara maruz kalıyorum... İğrenç.”

Ona bir yastık fırlattım ve güldüm. “Kapa çeneni.”

“Gerçekten, bu seferkini sevdim.”

“Muhtemelen yaptığım en aptalca şey bu.”

“Neden?”

“Bakalım, ilk olarak, daha önce bahsettiğimi düşündüğüm gibi ailesi ve benim ailem arasında yarım yüzyıldır süren bir savaş var. Ama hepsini bir kenara koysak bile bunun kötü bir fikir olmasının milyonlarca nedeni var. Uzun süreli bir ilişkiden yeni çıktım. Weston’la aramdaki bu şey bir yara bandı hikâyesi gibi geliyor. Hadi ama – hoş, güvenilir, istikrarlı bir oyun yazarından tonlarca kötü alışkanlığı olan seksi kötü adama atladım. Bundan daha klişe bir şey olabilir mi? İkimizin de oldukça büyük güven sorunları olduğundan bahsetmiyorum bile.” Başımı iki yana salladım. “Weston karanlık gecede parlayan bir yıldız gibi. Gökyüzünü aydınlatabilir ama sonunda o ateş söner ve tüm parçalar dağılır. Seni de karanlığa mahkûm eder.”

“Güneşin de bir yıldız olduğunu biliyorsun, değil mi? Bazen bir yıldızın her gün geri geleceğine güvenebiliriz.”

İç çektim.

“Bunu çözeceksin,” dedi Scarlett. “Ama Weston’ın senin için doğru olup olmadığına karar verirken ailenin veya Liam’in seni etkilemesine izin vermeyeceğine söz ver sadece. Neye karar verirsen ver, bu sadece sen ve Weston hakkında olmalı.”

“Teşekkürler,” dedim başımla onaylayarak.

Kahvaltıyı bitirdikten sonra Scarlett beni alışverişe gitmeye ikna etti. İnşaata kontrol etmeye gittim çünkü pazar günleri bile çalışan ekiplerimiz vardı. Sonra hızlı bir duş aldım ve o süitimde üçüncü bir fincan kahve içerken ve bana haberleri yüksek sesle okurken saçlarımı topladım. Tıpkı Londra’daki bir pazar sabahıymış gibi hissettim. Bu, aramızdaki mesafeye rağmen arkadaşlığımızı kaybetmeyeceğimizi anlamamı sağladı. Nerede olduğumuz önemli değildi; her zaman bir yolunu bulurduk. Londra artık benim evim değildi sadece.

“Alışverişe gitmeye hazır mısın?” diye sordum sonunda hazırlanıp çantamı da kaptığımda.

Ayaklarına baktı. "Topuklu ayakkabı giymiyorum. Bu sana ne anlatıyor?"

Gülümsedim. Ben çoğunlukla düz ayakkabı ve hatta bazen spor ayakkabı giyerken, Scarlett egzersiz yapmadığı sürece neredeyse her zaman topuklu ayakkabı giyerdi. Bu, bugün şehirde koştururken ikimizin de tam bir kardiyo antrenmanı yapacağı anlamına geliyordu.

Süitimin kapısını açarken, kapımı çalmak için elini kaldıran bir görevliye neredeyse çarpacaktım. Şaşırdım ve aniden durarak elimi korkuyla göğsüme götürdüm.

"Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim," dedi.

"Benim hatam. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum. İsmi Walter'dı, değil mi?"

"Evet." Başını sallayarak onayladı ve gülümseyerek uzun, beyaz bir çiçek kutusunu uzattı. "Ben sadece bunu teslim etmeye gelmişim. Bay Lockwood yoksanız bile çiçekleri süitimize koymamı söylemişti."

"Bay Lockwood onları teslim etmeni mi istedi?"

Başını sallayarak onayladı. "Kendisi birkaç dakika önce çiçekler teslim edildiğinde resepsiyon bankosundaydı."

Sadece Weston'ın bana çiçek göndermesine değil, bir çalışan-dan onları bana iletmesini istemesine şaşırmıştım. Otelin çevresindeyken çoğunlukla oldukça tedbirliydik.

"Ah. Tamam, teşekkürler."

Walter kutuyu bana verdi ve arkasını dönerek uzaklaştı.

"Bekle! Bahşışını almadan gidemezsin." Çantamı karıştırırken elini kaldırarak beni durdurdu.

"Bay Lockwood onu da çoktan halletti ama çok teşekkür ederim."

Elimde kutuyla süite geri döndüğümde Scarlett'ın yüzü gülüyordu.

"Görünüşe göre senin saman alevi gibi parlayıp sönmesini beklediğin ilişkinizin romantik bir tarafı da varmış."

Kutu büyük kırmızı bir fiyonkla bağlıydı, oturma odasında-

ki sehpanın üzerine koyup çözmeye başladım. İçinde iki düzine harika sarı gül vardı. Üstüne küçük bir kart iliştirilmişti. Zarftan çıkarıp okuyana kadar gülümsediğimin farkında bile değildim. Sonra keyifle kıvrılmış dudaklarımın düştüğünü hissettim.

*Gerçek aşkın seyri hiçbir zaman pürüzsüz olmadı.**

Seni özledim. Lütfen beni ara.

-Liam

Scarlett yüzümün aldığı hâli gördü ve kartı görmek için yanına geldi.

"Pürüzsüz olmadı mı?" diye sordu kızgınlıkla. "Evet, sikini kız arkadaşının kuzeninin içine sokarsan gerçek aşk yolda birkaç darbe alabilir. Tanrım, bu adam gerçek bir ahmak."

"Bu Shakespeare'den bir alıntı."

"Fark etmez," dedi gözlerini devirerek. "Sıkıcı güller ve tekrarladığı saçmalıklar. Adam asla orijinal olamıyor. Bahse girerim Weston sana çiçek gönderseydi, bu kır çiçeği ya da senin kadar nadir ve benzersiz bir şey olurdu. Ve üstünde haftanın alıntısının yazdığı kasıntı bir karttansa 'Hadi sevişelim' yazan bir kartı tercih ederim."

Weston.

Siktir.

Bir anlığına görevlinin teslimatı Bay Lockwood'un aldığını ve hemen odama gönderildiğinden emin olunmasını istediğini söylediğini unutmuştum.

Ama içimden bir ses bir sonraki karşılaşmamıza kadar onun bunu unutmayacağını söylüyordu.

* Shakespeare, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*

18

Weston

“PEKÂLÂ, BOK GİBİ GÖRÜNÜYORSUN.”

Bay Thorne’un hakaretleri bile bu sabah beni gülümsetemiyordu.

Sophia’nın odasından ayrıldığımda çelişkili düşüncelerim vardı. İyi bir adam olduğumu düşünmesini istememiştim, beni daha iyi tanıdığında ve öyle olmadığımı anladığında yarı yolda bırakılmış hissedecekti. Eski piç kurusu sevgilisinin ona yaptığı tam olarak buydu. Ama duş alıp giyindiğimde kendime gelmeye başlamıştım. Yaşadığımız harika gece endişelerimi en azından şimdilik bir kenara itmişti. Onun için çiçek siparişi bile vermiştim. En son ne zaman bir kadına çiçek gönderdiğimi hatırlayamıyordum. Ama sonra aşağı inmiştim ve ona bir paket geldiğinde resepsiyondaydım – üstelik benim sipariş verdiğim çiçekçiden değildi.

Bundan sonra sabahım cehenneme dönmüştü.

Bir elimi saçlarımdan geçirdim. “Dün gece pek uyuyamadım.”

Bay Thorne’un yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Başımı iki yana salladım. “Parti yapmıyordum. Bir kulübe gittim ama yoldan çıkmadım.”

Parmağını bana doğru salladı. “Sen daha iyi bilirsin. Etrafındaki herkesin içtiği bir ortama girmek belaya davetiye çıkarmak demektir.”

Tartışmadım çünkü haklıydı – gerçi ben de günlerimi birkaç barı olan otellerde geçiriyordum. Bazı otellerimizin içinde kulüpler bile vardı. İş alanımı değiştirmedığım sürece, alkol servisi yapılan yerlerden uzak duramazdım. Ayrıca dün gece hiç içme isteği duymamıştım. Zihnim takıntılı bir şekilde sadece Sophia'yı düşünmekle meşguldü.

“Evet, biliyorum. Ama öyle olmadı.” Omuz silktim. “Teşebbüs bile etmedim.”

Bay Thorne yine de başını olumsuzca salladı. “En azından kazı kazan kartımı getirdin mi?”

Arka cebimdeki kartı çıkarıp her zaman komodinin üstünde duran ve kartın altına koyduğu kitapla birlikte ona uzattım. “İstedğin gibi on dolarlık bir bilet.”

Okuma gözlüğünü taktı, bir çeyreklik çıkardı ve işe koyuldu. “Yani... bütün gece kulüpte mi kaldın? Ve bu yüzden mi bir rakun gibi görünüyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “İlla bilmen gerekiyorsa, geceyi görüştüğüm kadınla geçirdim.”

“Sophia mı?”

“Evet, Sophia.”

Gri tabakayı kazımayı bitirdi ve artıkları eliyle süpürdü. “Siz ikiniz artık ciddi misiniz?”

“1953 yılında olmadığımızı düşünürsek, hayır, ciddi falan değiliz.”

“Sadece takılıyor musunuz o zaman?”

Bu terimi kullanması beni güldürdü. Ama kelime dağarcığının çoğu Jerry Springer'dan geliyordu, bu yüzden ne anlama geldiğini bilmesine şaşırmadım. “Aynen, sanırım yaptığımız tam olarak bu.”

“Hiç durulmak istemiyor musun? İyi bir kadınla tanışmak? Uzun bir iş gününden sonra eve geldiğinde senin için hazırladığı güzel bir yemekle karşılanmak istemez misin? Belki sonrasında birkaç çikolata barı?”

Sophia'nın önlük giydiğini ve bana yemek hazırladığını ha-

yal edemiyordum ama söylemeye çalıştığını anladım. Her gün eve bir kadın için dönmeyi ya da bir aile kurmayı hiç düşünmemiştim. Ama gerçek şu ki, bunu Sophia ile hayal edebiliyordum. Yine de benim versiyonum tam olarak Bay Thorne'unkiyle aynı değildi. Bana güzel bir akşam yemeği hazırlaması yerine, ikimiz de çok çalıştığımız için saat yediye rezervasyon yaptırırdık. Saat-i unutup restorana yarım saat geç gelirdim ve o kızardı. Onun karşısına geçmek yerine yanındaki sandalyeye oturur ve özür dilerdim. Özrümü alıp kıcıma sokmamı söylerdi. Tartışırken gözlerinden çıkan ateşle ne kadar seksi görüldüğünü fark eder ve elimi masanın altına götürürdüm. Garson siparişimizi almaya geldiğinde parmaklarım onun derinliklerinde olurdu ve garson uzaklaştığında, geri çekilmediğim için kızardı. Ama zirveye o kadar sert ulaşırdı ki savaşı kaybederdi. Yumuşadığında kulağına bir özür daha fısıldardım ve bunun bir daha olmamasını söylerdi.

Tabii, bu fantezi asla gerçek olmayacaktı. Çünkü er ya da geç Sophia benden nefret edecekti.

Omuz silktim. "Gerçekten hiç şansımız yok."

Bay Thorne'un kaşları çatıldı. "Neden olmasın?"

"Çok karışık. Sadece önümüzde çok fazla engel var diyelim."

Bay Thorne parmaklarını kaldırdı. "Engellerin ne olduğunu biliyor musun?"

"Neymiş?"

"Kazanmayı hak edip etmediğini görmek için yapılan testler. Yoluna çıkan her neyse onu aşmadıkça, birine savaşmaya değer olduğunu nasıl gösterebilirsin? Öyle kıcının üstüne oturup denemeyeceksen..." Başını iki yana salladı. "Sanırım ödülü hak etmiyorsundur zaten. Bundan daha fazla cesaretin olduğunu sanıyordum, evlat."

Dişlerimi sıktım ve dilimi ısırdım. "Seni yürüyüşe falan çıkarmamı ister misin?"

"Beni şu yeni, gösterişli otelinize götürmeye ne dersin? Görmek isterim. Biliyor musun, Eliza'ma evlenme teklif ettiğim yer orası."

“Bunu bilmiyordum.”

“Tatillerde orayı güzelce süslerlerdi. Onu Noel arifesinde oraya götürdüm ve büyük ağacın önünde evlenme teklif ettim.”

“Sanırım 1962’den önce nişanlandınız?”

Bay Thorne’un alnı kırıştı. “1961 yılıydı. Bunu nasıl bildin?”

“Çünkü 1962’den sonra ağacı kurmayı bırakmışlar.”

“Yapma ya?”

Başımı sallayarak onayladım. “Görünüşe göre ağaç, Sterling-Lockwood davasının bir başka kurbanı. Otelin yakın zamanda ölen sahibi, oteli benim ve Sophia’nın büyükbabalarına bırakan Grace Copeland, onlarla ayrıldıktan sonra asla ağacı kurdurtmamış – duygusal nedenlerden dolayı.”

“Sanırım bu durum ağacın önündeki teklifimi daha özel kılıyor. Orası Noel zamanlarında büyülüydü.”

Ailem hissedarı olana kadar Countess’a adımımı atmamıştım. Ama büyük bir ağaçla aydınlanan lobinin oldukça güzel görünebileceğini hayal edebiliyordum. Bugün hava güzeldi. Bay Thorne’u tekerlekli sandalyesiyle muhtemelen yarım saat içinde oraya götürebilirdim – hem hava almış olurdu hem de anılarını tazelerdi. Ben de tekerlekli sandalyesini aldım, tekerlekleri kilitledim ve onu yataktan kaldırmaya hazırlandım.

“Tamam, ihtiyar. Seni oteli görmeye götüreceğim. Ama geçen ay seni o aptal televizyon şovunun canlı kaydına götürdüğümde yaptığın gibi personele pis şakalar yapmak yok. Başımı belaya sokacaksın.”

Bay Thorne’u Countess’a getirdikten sonra ona oteli gezdirmek için bir saat harcadım. Sophia’yla karşılaşmadığımız için memnundum. Yorgunluktan ölüyordum bu yüzden onu lobideki kafeye biraz kafein almaya götürdüm ve Sophia’nın gelip kahvesini almasını beklerken sabahın erken saatlerinde sık sık oturduğum aynı köşeye oturdum.

Bay Thorne yüzünde bir gülümsemeyle büyük lobiye bakarken buzlu çayını yudumladı. "Burası özel bir yer."

"Evet, güzeldir," dedim onu onaylayarak.

Başını iki yana salladı. "Güzelden daha fazlası, evlat. Büyüleyici. Hissedemiyor musun?" Farklı yönlerden ikinci kata çıkan iki büyük merdiveni işaret etti. "Ağaç tam oraya kurulurdu. Orada tek dizimin üzerine çökmüştüm. Hayatımın en mutlu günüydü."

Son birkaç yılın onun için kolay olmadığını biliyordum. Ama şimdi eski karısı olan bir kadına evlenme teklif ettiği günün hayatının en mutlu günü olduğunu söyleyebilmesi oldukça çılgıncaydı. "Anlayamıyorum. Siz boşandınız. İşlerin iyi bitmediğini kendin söyledin. Kötü biten bir şeyin başlangıcı nasıl hayatının en mutlu günü olabilir?"

"Eliza'mla geçirdiğim güzel bir gün, tek başıma geçirdiğim yüzlerce kötü güne bedel. Hayata bir kere geliyoruz, evlat. Büyük ihtimalle bir gün bu sandalyede otururken tek başıma öleceğim. Ama ne var biliyor musun? Burada otururken güzel anıları çokça düşünüyorum. Bu yüzden şimdi yalnız olsam da bana eşlik eden anılarım var. Acı tatlı da olsa anılar pişmanlıklardan daha iyidir."

Tam o sırada gözümün ucuyla Sophia'nın Scarlett'la birlikte döner kapıdan lobiye girdiğini gördüm. Elinde bir alışveriş poşeti vardı, arkadaşının elindekiler ise yarım düzine kadardı. Gülüyorlardı ve gününden keyif almış olması beni gülümsetti.

Sophia etrafa baktığında hanımlar neredeyse lobinin yarısına gelmişlerdi. Sanki birinin izlediğini hissetmiş gibiydi. Gözleri Bay Thorne'la oturduğum yere kaydı, sonra dönüp dikkatlice tekrardan baktı. Bir şey söylemek için Scarlett'a doğru eğildi ve sonra bize doğru yöneldiler.

Bihaber, Bay Thorne bana dirsek attı. "Şimdi bakma ama iki güzel piliç bize doğru geliyor. Soldaki benimdir."

Başımı iki yana salladım. "Aklından bile geçirme, ihtiyar. Soldaki çoktan kapıldı."

Sophia'nın gülümsemesi, yaklaşırken hem meraklı hem eğlenmiş görünüyordu.

"Merhaba."

Çenemi Scarlett'ın çantalarına doğru kaldırdım. "Eve dönüş yolculuğun için başka bir bavula ihtiyacın olabilir gibi görünüyor."

"Mağaza geri kalanını gönderecek. Hepsini taşıyamadım."

Gülümsedim ve başımı iki yana salladım.

"Kesinlikle şaka yapmıyor," dedi Sophia. "Gerçekten gönderiyorlar. Böyle bir şey yapabildiklerini bile bilmiyordum."

Bay Thorne yanımda boğazını temizledi.

"Özür dilerim. Sophia, Scarlett, sizi Walter Thorne'la tanıştırayım."

Sırayla ellerini uzattılar. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, Bay Thorne," dedi Scarlett.

"Bana lütfen Walter de," diye cevap verdi.

"Ne oluyor be?" dedim. "Ben sana Bay Thorne demek zorundayım ama yeni tanıştığın bu ikili sana Walter diyebilir mi?"

"Onlar kadar güzel olsaydın senin de bana ne istersen demene izin verirdim."

Gözlerimi devirdim. "İnanılmazsın. Belki de bundan sonra sana kazı kazan kartlarını onlar almalı."

Bay Thorne elini sallayarak beni geçiştirdi. "Yaşlı bir adama resmî olarak hitap edilmeli, en azından adıyla hitap etmeye hak kazanana kadar."

Bunu söyleyene kadar gerçekten sinirlenmemiştim. "Ve hâlâ hak etmedim mi?"

Başını eğdi. "Daha değil."

Sophia güldü. "Anladığım kadarıyla bir süredir birbirinizi tanıyorsunuz?"

"Fazla uzun süredir," diye mırıldandım.

Kızlara doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Dar kot pantolonla ucuz bir otelin ortak noktası nedir biliyor musunuz?"

"Nedir?" diye sordu Sophia.

“Alan dardır.”

Kızların ikisi de güldü ve bu sadece Bay Thorne’u heyecanlandırdı.

“Bir adam, ilk randevularından sonra çıktığı kadını otel odasına geri getirmiş,” dedi. “Her şey yolunda gidiyormuş ve kıyafetler çıkarılmaya başlanmış. Adam ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardığında kadın, ayak parmaklarının eğri ve buruşuk olduğunu fark etmiş. Kadın, ‘Ayak parmaklarında ne sorun var?’ diye sorduğunda adam, ‘Çocuk pelci geçirdim,’ diye cevap vermiş. ‘Çocuk pelci mi? Çocuk felci olmasın?’ demiş kadın. Adam kafasını iki yana sallayıp, ‘Hayır, çocuk pelci,’ demiş.

“Birkaç dakika sonra adam pantolonunu çıkarmış ve kadın dizlerinin yara izi dolu olduğunu fark etmiş. Kadın, ‘Dizlerinde ne sorun var?’ diye sorduğunda adam, ‘Mızamık geçirdim,’ diye cevap vermiş. ‘Mızamık mı? Kızamık olmasın?’ demiş kadın. Adam yine kafasını iki yana sallayıp, ‘Hayır, mızamık,’ demiş.

“İşler kızışmaya başlamış, bu yüzden adam sonunda baksırını çıkarmış. Kadın aşağı bakmış ve ‘Yazıklar olsun. Bir de çiçek hastalığının mı var!’”

Kızlar yine gülerken ve elimle yüzümü ovuşturdum. “Pekâlâ. Sanırım artık gitme zamanımızın geldiğinin işareti bu. Bu başlangıçtan sonra işler daha da kötüye gidecek.”

Vedalaşırken Bay Thorne kollarını Sophia’ya doğru açtı. Sophia gülümsedi ve sarılmak için Bay Thorne’a doğru eğildi. Sesini alçaltmak için elinden geleni yapmasına rağmen, ona sadece sarılmadığını duydum.

“Ondan çabuk vazgeçme, tamam mı tatlım?” diye fısıldadı. “Arada bir etrafında olanlara dikkat etmeyi başarabiliyor ve bu tüm o pürüzlü kenarları güzelce düzeltiyor.”

19

Sophia

ERTESİ SABAH OTEL MÜDÜRÜ LOUIS, hukuk ekibimizin ihtiyaç duyduğu bir yığın raporu teslim etmek için süitime uğradı. Onları masanın üzerine koydu ve oradaki boş çiçek kutusunun yanı sıra iki düzine gülün yandaki çöp sepetinden baş aşağı dışarı sarktığını fark etti.

“Doğum gününü mü atladım?” diye sordu.

“Hayır. Doğum günüm ekimde.”

Ek bir açıklama yapmadığımda mesajı aldı ve başını salladı.

“Neden bunları giderken yanıma almıyorum? Buradan yükleme iskelesine gidecektim. Çöp kutusu da o tarafta. Onları gözünün önünden almış olurum ve temizlik ekibi de aşağı taşımak zorunda kalmaz.”

“İıı... tabii, bu harika olur. Teşekkürler.”

Kutuyu aldı ve çöp kutusundaki gülleri tekrar içine doldurdu. “Diğerlerini de attın mı? İstersen onları da alabilirim.”

“Diğerlerini mi?”

Başını sallayarak onayladı. “Park Florist’ten olanlar, hemen köşedeki dükkân. Bunlardan yaklaşık yarım saat sonra gelmişlerdi.”

“Bana geldiklerine emin misin?”

“Gayet eminim. Matt’in, her zamanki teslimatçının, ‘Çiçekler

Sophia Sterling için,' dediğine yemin edebilirim." Louis başını iki yana salladı. "Ama belki yanlış duymuşumdur. Bay Lockwood'a sorarak tekrardan teyit edebilirim."

"Weston mı? O nereden bilsin ki?"

"Yanımıza gelip teslimatı kendisinin halledeceğini söylemişti."

Hımm... İçimden bir ses Louis'in yanlış duymadığını söylüyordu. Ama başka kim bana çiçek gönderirdi ki ve Weston neden güllerin değil de onların teslim edildiğinden kendisi emin olmak istemişti?

"Merak etme. Weston'la konuşacağım. Haber verdiğin için teşekkür ederim."

Louis gittikten sonra raporları aşağıdaki hukuk ekibime vermem gerekiyordu, bu yüzden Weston'a sorma işini erteledim. Sonrasında sabah o kadar yoğun geçti ki geç bir öğle yemeği için salata almaya gidene kadar Weston'ı aramayı unuttum ve birkaç bina uzaklıktaki tabelayı o an fark ettim. *Park Florist*.

Bir heves, içeri girmeye karar verdim.

"Merhaba. Dün bir çiçek teslim aldım. Sanırım bu çiçekçiden-diler ama kart kayıptı, bu yüzden kimden olduklarından emin değilim."

Tezgâhın arkasındaki kadın kaşlarını çattı. "Ah, hayır. Bunun için çok üzgünüm. Dosyamızda yazıyor mu diye bakalım mı?"

"Bu harika olur," dedim gülümseyerek.

"Kimliğinizi görebilir miyim lütfen?"

"Tabii." Çantamdan ehliyetimi çıkarıp kadına verdim.

Gülümsedi. "Sophia Sterling. İçeri girip bunları sipariş eden beyefendiyi hatırlıyorum. Söylememin sakıncası yoksa oldukça meraklıydı ve ne seçtiği konusunda çok titizdi. Kart sistemimizde kayıtlı olmalı. Müşterilerimizden notlarını iPad'imize yazmasını rica ediyoruz, böylece çıktısını hata olmadan alabiliyoruz."

"Çok teşekkürler. Bu harika oldu."

Kadın ekranına bilgileri girdikten sonra yazıcıya doğru yürüdü ve daktilo fontlu küçük, çiçekli bir kart aldı. Bana uzatırken gülümsedi. "Buyurun. Tekrardan bunun için özür dileriz."

Aşağıya baktım ve okumaya başladım.

Yüzündeki dudaklarının tadı neredeyse
bacaklarının arasındakiler kadar güzel.
Aniden gittiğim için özür dilerim. Bunu
telafi etmeme izin ver.

Saat 7'de odamda akşam yemeği.

Çiçekçinin notu okuyup okumadığından emin değildim ama yine de yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Ah, teşekkür ederim. İyi günler." Kapıya doğru hızla ilerledim ama çıkarken rengârenk çiçeklerle dolu bir soğutucu gözüme çarptı. Arkamı döndüm. "Bana gönderdiğiniz çiçeklerin türü neydi? Onları daha önce hiç görmemiştim."

Çiçekçi gülümsedi. "Onlar mor harelî yıldız çiçeğiydi. Güzel-ler, değil mi?"

Nasıl göründüklerini biliyormuş gibi yaptım. "Evet, öyleler."

"Biliyor musunuz, çiçekçi olmak bir nevi rahip olmak gibi. Günahları için af dileyen insanlar ve eşleri olmayan kadınlara çiçek gönderen diğerleri geliyor. Bir aranjman seçerken kaç kişinin bize samimi hikâyelerini anlattığını bilerseniz şaşırırsınız. Müşterimizin sırlarını her zaman saklarız. Ama size o çiçekleri gönderen beyefendinin içeri girdiğinde doğrudan o yıldız çiçeklerine yöneldiğini söylememde bir sakınca olduğunu düşünmüyorum. En sevdiğiniz bunlar mı olduğunu sorduğumda emin olmadığını ama tıpkı gönderilecekleri kadın gibi eşsiz ve güzel olduklarını söylemişti."

Kalbim aniden heyecanla çarptı. Sadece Weston Lockwood duygularımı bir pinpon topu gibi zıplatabilirdi. Geçen gece muhteşemdi – güzel, heyecanlı ve fiziksel olarak da fazlasıyla tatmin ediciydi. Ama ertesi sabah kendini kapatmış gibi görünüyordu. Gerçi Caroline hakkında çok konuşmuştuk ve bu onun

için kolay değildi. Bu nedenle o gittikten sonra, onu kasvetli bir ruh hâline sürüklediğim için kendimi suçlamıştım.

Sonra Liam'ın gönderdiği çiçek gelmiş ve Weston'dan gelen bir şey olmamıştı. Ve sonra Bay Thorne vardı. O kimdi? Onlarla geçirdiğim birkaç dakika, aralarında ilginç bir ilişki olduğunu anlamama yetmişti.

Çiçekçiye gülümsedim; kafam, içeriye girdikten sonra daha da karışmıştı. "Bunu benimle paylaştığınız için teşekkür ederim."

Sokağa çıktığımda Weston'a çiçekler hakkında bir mesaj yazmaya başladım ama sonra ona iki teslimatı da sorduğumda yüzünün alacağı şekli görmek istediğime karar verdim. Bunun yerine kısa, açık olmayan bir mesaj gönderdim:

Sophia: Bir teslimat hakkında konuşmamız gerekiyor.

Uygun musun?

Salatamı alıp otele geri döndüğümde telefonum mesaj bildirimini sesiyle çınladı.

Weston: Florida'dayım. Telefonda halledebileceğimiz bir şey mi?

Ne?

Sophia: Florida'ya ne zaman gittin?

Weston: Bu sabah.

Neden bilmiyorum ama bana gideceğinden bahsetmediği için biraz incindim. Ama belki acil bir durumdu ve yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Büyükbabasının orada, büyükbabamın tam karşı kıyısında yaşadığını biliyordum.

Sophia: Her şey yolunda mı?

Weston: Evet, sorun yok.

Gideceğinden neden bahsetmediğini sormayı düşündüm. Hiç olmazsa birlikte bir otel işletiyorduk. Yani aramızda kişisel bir şey olmasa bile haber vermesi iyi olurdu. Ama mesajla bunu söylemek istemedim. Bunun yerine, çiçekleri sormanın yanında bu konuyu da yüz yüze konuşmaya karar verdim.

Sophia: Acelesi yok. Döndüğünde beni ara.

İki gün geçmişti ama Weston'dan hiç haber yoktu. Ofisinin kapısı hâlâ kapalıydı ve yapmasını istediğim gibi geri döndüğünü haber vermek için de aramamıştı. Scarlett bu sabah Londra'ya uçmuştu ve ben öğleden sonramın çoğunu hukuk ve muhasebe ekibiyle birlikte, hâlâ değer tespiti bitmemiş olan mal varlıklarının listesini tamamlamaya çalışarak geçirmiştim. Azınlık payını hayır kurumundan satın almak için teklif vermemize üç haftadan kısa bir zaman kalmıştı.

Louis bugün izinli olduğu için saat yedi civarında resepsiyon müdürüyle görüşmek için aşağıya indim. Ben oradayken bir kurye bir paket teslim etti ve belboyun çalışanlardan birine şöyle dediğini duydum: "Bunu Bay Lockwood'a götüreceğim. Beni soran olursa beş dakikaya dönerim."

Görevli başını salladı. "Sorun değil. Senin tarafına da göz kulak olurum."

O tarafa doğru yürüdüm ve araya girdim, "Bay Lockwood şehir dışında. Ama arka taraftaki müdür ofisinde bir posta kutusu var."

Görevlinin kafası karışmış gibiydi. "Tekrardan mı ayrıldı? Kendisini birkaç saat önce görmüştüm."

"Bugün Weston'ı mı gördün?"

Başını sallayarak onayladı. "Bu sabah on bir gibi bavuluyla geldi."

Ne haltlar dönüyordu? Geri mi dönmüştü? Bütün gün neredeydi ve neden yapması gerektiği gibi beni aramamıştı?

Zorla gülümsedim ve elimi belboya uzattım. "Ona ben iletirim. Geri döndüğünü bilmiyordum ve zaten ona bırakmam gereken bazı raporlar da var."

Sekizinci kata çıkana kadar yol boyunca içimden söylenmeye devam ettim. Sorunu neydi? Kişisel olarak aramızda olanlardan uzaklaşmak istiyorsa, bunu anlayabilirdim. Ama ona konuşma-

mız gereken bir konu olduğunu söylemiştim ve şehre döndüğünü bana haber verme nezaketini bile mi göstermemişti?

Kapısına geldiğimde derin bir nefes alıp kapıyı çaldım. Odası dahil olmak üzere tüm kata sessizlik hâkimdi. Bir iki dakika sonra Weston'dan hiçbir iz olmayınca, belboy hata yapmış olabilir mi diye merak ettim. İç çekerek paketini alıp asansöre doğru yürüdüm. Ama gümüş rengi kapılar kayarak açıldığında tahmin edin içeride kim vardı?

"Dönmüşsün?" dedim.

Weston asansörden çıktı. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Bu sabah mı geldin?"

"Öğlene doğru. Öğleden biraz önce diyebiliriz."

"Neredeydin?"

"Florida'daydım. Geçtiğimiz gün sana söylemiştim."

"Hayır, bütün öğleden sonra demek istedim. Ofisine uğradığımda kapı kapalıydı."

Uzağa baktı. "Yapacak çok işim vardı, o yüzden kapıyı kapalı tuttum."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Döndüğünde beni arayacağını sanıyordum."

Gözlerini kaçırmaya devam etti. "Öyle mi yapacaktım?"

"Evet, hatırlamıyor musun? Geçtiğimiz gün sana mesaj atmıştım ve bir teslimat hakkında konuşmamız gerektiğini söylemiştim."

Yandaki ikinci asansör çınladı ve kapıları kayarak açıldı. Kat görevlisi temizlik malzemelerinin olduğu arabayı çekerek dışarı çıktı ve birbirimize selam verdik. Arabasını asansörden iki kapı sonraki bir misafir odasının dışında bıraktı ve kapıyı açtı.

Cevabını beklerken Weston'a baktım.

Omuz silkti. "Aklımdan çıkmış olmalı. Ne var ne yok?"

Hizmetçi yakındaki odaya girip çıkıyordu, çarşafaları içeri götürüp çöpleri çıkarırken bu konuşmayı koridorda yapmak istemiyordum.

"Sence de bu tartışmayı odanda yapsak daha iyi olmaz mı?"

Weston bir an tereddüt etmiş gibiydi ama başını onaylayarak salladı. Garip bir sessizlik içinde odasına doğru yürüdük. Ne olduğundan emin değildim ama artık *bir şeyler* olduğunu biliyordum.

Odaya girdiğimizde ilk fark ettiğim şey masanın üzerinde duran devasa bir çiçek aranjmanıydı. Hâlâ kâğıda sarılıydı ama her yerinde Park Florist logosu vardı.

“Çiçekler mi?” dedim bir kaşımı kaldırarak. “Gizli bir hayranın mı var?”

Mini bara doğru yürüdü ve bir şişe su aldı. “Ben... ıı... geçen gün seyahatim için ayrılmadan hemen önce onları belboydan bir misafire teslim etmek üzere almıştım. Ancak misafir erken çıkış yapmış. Ben de geç kalıyordum, o yüzden çiçekleri burada bıraktım. Onları atmam gerekiyor.”

“Gerçekten mi? Çok yazık olur. Ne tür çiçekler bunlar?”

Pekâlâ, bugün Weston hakkında bir şey öğrenmiştim. Kendisi boktan bir yalancıydı. Her yalan söylediğinde, gözlerime bakmıyormuş gibi görünüyordu.

Omuz silkti. “Emin değilim. Bakmadım.”

Bakışlarımız birbirini bulana kadar ona bakmaya devam ettim.

“Ne?” diye sordu.

“Hiçbir şey. Sadece bu kusursuz güzellikteki çiçekleri atmak çok yazık olur. Belki onları ben alabilirim. Çiçekleri severim.” Ona takılmaktan gerçekten zevk alıyordum, bu yüzden ekledim, “Tabii yıldız çiçeği değilse. Pek sevmiyorum, beni hapşırtıyorlar.”

Weston demin yine gözlerini kaçırmıştı ama şimdi gözleri benimkileri buldu. Nasıl ilerleyeceğine karar vermeye çalışırken kafasındaki çarkların dönmesini izledim.

Sonunda temkinli bir şekilde devam etti. “Yalnızca yıldız çiçeği mi?”

Kibirli ve arkadaşça arasında kalan bir ifadeyle gülümsedim, bu da onun kafa karışıklığını daha da çok artırdı. “Aynen. Sadece yıldız çiçeği. Hatta mor harelî yıldız çiçekleri en kötüsü. Sadece hapşırtıyorum da hapşırtıyorum da hapşırtıyorum...”

Zaten kısılmış olan gözleri daha da kısıldı. Bu yüzden gülümsememi genişlettim ve bahsi yükselttim.

Odanın diğer tarafındaki çiçeklere doğru yürüdüm ve hâlâ ambalaja zımbalanmış şekilde duran karta dokundum. "Kartta ne yazdığını hiç merak etmedin mi?"

Weston olduğu yerde kaldı. Yüzde yetmiş beş onunla dalga geçtiğimden eminmiş gibi görünüyordu ama kalan yüzde yirmi beşlik kısımdan dolayı da harekete geçemiyordu.

Yavaşça başını iki yana salladı. Bu sefer konuştuğunda gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Hayır. Hiç ilgimi çekmiyor."

Kartla biraz oynadım ama yerinden çıkarmadım. "Hımm... Eh, benimkini çekiyor. Umarım okumama aldırılmazsın."

Blöfüne karşılık verdiğimde Weston'ın çenesi seğirdi.

"Bu, gönderenin mahremiyetinin ihlali olur," diye homurdandı. "Sence de öyle değil mi?"

Kartı zarftan çıkardım ve gülümsedim. "O zaman senin okumana gerek yok." Vakit kaybetmeden tırnağımı zarfın arkasına geçirdim ve dikkatlice açtım. Tam dramatik etki yaratmak için kartı yavaşça çıkarırken dişlerimi göstererek Weston'a gülümsedim.

Daha ilk kelimeyi okuyamadan Weston dibimde bitmişti bile. Kartı elimden kaptı ve ellerini masanın iki yanına koyarak beni arasına hapsetti.

Gözleri parladı. "Benimle dalga geçme."

Elimi göğsüme götürerek masum numarasına devam ettim. "Neden, ne demek istiyorsun?"

"Ne sormak istiyorsan sor, Sophia."

Tavana bakarken tırnağımla dudaklarıma vurdum. "Hımm... Çok fazla sorum var. Nereden başlayacağımdan emin değilim."

"İstediğin yerden başla. Çünkü oynadığın bu oyun beni sinirlendirmeye başladı ve birbirimize kızdığımızda ne olduğunu biliyorsun." Daha da yaklaştı. Burunlarımız arasında sadece iki santim vardı. "Öyle değil mi, Soph?"

Zihnim hemen eteğim belime kadar sıyrılmış hâlde duvara

yaslandığım ve Weston'ın saçlarımı kavrayarak arkamda olduğu âna ait görüntüleri çıkardı.

Ben hemen cevap vermeyince sırttı. "Evet, o. Tam olarak düşündüğün şey."

Gözlerimi kısıtım. "Ah, şu an ne düşündüğümü biliyorsun yani?"

"İlk birlikte olduğumuz zamanı düşünüyordun." Başıyla kapıyı işaret etti. "Seni o duvara karşı becerdiğim zamanı."

Ağzım açık kaldı.

Weston parmağını altdudağımda gezdirdi. "Evet, bir dakika önce ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Ama şimdi bu güzel dudaklar o kadar davetkâr görünüyor ki bana farklı bir akşamı hatırlatıyor."

Neyse ki o anda çiçeklerin kokusu arkadan burnuma gelecek ziyaretimin amacını hatırlattı. Boğazımı temizledim. "Neden bana çiçek aldın ve sonra da vermedin?"

Weston'ın çenesi kasıldı. "Görünüşe göre başka bir çiçeğin daha vardı ve iki aranjmana birden ihtiyacın olduğunu düşünmedim."

Başımı yana eğdim. "Hangisini istediğime karar vermeyi neden bana bırakmadın?"

Weston duruşunu bozdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Başka bir adamın sana çiçek göndermek için bir nedeni olduğunu düşünmesi beni sinirlendirdi."

"Onları başka bir adamın gönderdiğini nereden biliyorsun? Belki bir kadın arkadaşlarıdır?"

"Çünkü lanet olası kartı okudum, Sophia."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak onun duruşuna uydu. "Gerçekten mi? Az önce bana bunun gönderenin mahremiyetinin ihlali olacağını söylememiş miydin?"

"Ya roller tam tersi olsaydı? Çiçekler bana gelmiş olsa karta gizlice bakmayacağını dürüstçe söyleyebilir misin?"

Bunu düşündüm ve başımı iki yana salladım. "Emin değilim."

Weston bana kısa bir baş selamı verdi. "Sen benden daha iyi bir insansın. Olan oldu. Bunu geçebilir miyiz lütfen?"

Başımı iki yana salladım. "Çiçekler konusunda, evet... mahremiyetimi ihlal ettiğin ve çiçeklerimin bana ulaşması engellediğin için özür diledikten sonra."

Başını sallamadan önce birkaç saniye gözlerime baktı. "İyi. Kartını okuduğum için özür dilerim. Sana ulaşmayan çiçekleri ben gönderdiğime göre istediğimi yapma hakkım da var."

Gözlerimi devirdim. "İyi. Yarım yamalak özrünü kabul ediyorum. Ama çiçekler dışında bir sorum daha var."

"Tabii ki var," diye mırıldandı Weston.

"Geçen sabah neden aniden gittin?"

Weston başını iki yana sallayarak derin bir nefes verdi. "Durumumuz karışık, Sophia. Bunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum ama birlikte gerçekten güzel bir akşam geçirmiştik. Yakınlaştığımızı sanıyordum."

"Bingo. İşte bu, karışıklığın ta kendisi."

İkimizle ilgili her şey karışıkta. Daha biz doğmadan bile zor bir ilişkimizin olacağı belliydi. Ama içimden bir ses geçen sabah Weston'ı korkutan şeyin bu olmadığını söylüyordu.

"Yani... ailelerimizin elli yıldır kavga etmesi ve temelde rakip olmamız seni rahatsız mı etti?"

Weston bakışlarını kaçırdı. "Evet, bu bir kısmı."

Kıkırdadım. "Görünüşe göre, tıpkı senin benim ne düşündüğümü anlayabildiğin gibi ben de senin ne zaman saçmaladığını anlayabiliyorum."

Weston'ın bakışları benimkilerle buluşmak için geri döndü.

"Diğer kısım neydi?" diye sordum.

Bir elini saçlarından geçirdi ve sert bir şekilde nefes verdi. "Ne söylememi istiyorsun? Hayatında önemli olan hemen hemen her şeyin içine sıçmış bir alkolik olduğumu ve benim için fazla iyi olduğunu mu?"

"Eğer böyle hissediyorsan, evet."

Başını iki yana salladı. "Tabii ki öyle. Ben aptal değilim."

"Tamam, peki, en azından nasıl hissettiğini bilirsem kendimi kullanılmış hissetmem."

Weston'ın yüzü yumuşadı. "Kendini kullanılmış mı hissettin?"

Başımınla onayladım.

"Üzgünüm. Sana öyle hissettirmek istememiştim."

"Sorun değil. Belli ki ikimizde de hemen sonuca varma eğilimi var."

Weston başını onaylar gibi sallayarak ayaklarına baktı.

"Florida seyahatin planlanmış bir şey miydi? Geçen gün odamdan çıkarken bunu biliyor muydun?"

Hayır dercesine başını iki yana salladı. "Büyükbabamla konuşmam gereken birkaç konu vardı. Büyükannem çok iyi değil, bu nedenle kendisi gerekli olmadıkça seyahat etmiyor."

"Bilmiyordum. Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Teşekkürler."

Uzun bir süre sessiz kaldık. Aramızdaki belirsizliklerden kurtulsak da, söylediklerinin bir kısmı beni rahatsız etmişti. Muhtemelen ben de bağlanmak konusunda onun kadar tereddütlüydim. Ama beni durduran şeylerin hiçbirinin, onun yeterince iyi olmamasıyla ilgisi yoktu ve bunu bilmesini istiyordum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim.

"Ne?"

"Herkesten daha çok değer verdiğin biri var mı?"

Hemen onaylayarak başını salladı. "Caroline. Kendisi için asla üzülmeyi, şikâyet etmeyi ya da gülümsemeyi bırakmadı." Başını iki yana salladı. "Lanet olsun, hatta benim sorunlarımı dinleyip beni neşelendirmeye çalışmaya o daha çok zaman harcadı."

"Keşke onu daha iyi tanıyabilseydim. Kulağa çok özel biriymiş geliyor," dedim gülümseyerek.

"Öyleydi."

"Herkesten daha çok değer verdiğim kişi annem. O bir alkolikti."

“Gerçekten mi? Hiç bilmiyordum.”

Omuz silktim. “Çoğu insan bilmez. Sterling ailesi hakkında bir gerçeğin yayılması mı? Tanrı korusun. Babam ardına bile bakmadan bizi terk etti ama her zaman annemin izlerini örttüğünden emin oldu. Sonuçta boşandıktan sonra bile soyadı Sterling olarak kaldı.”

“Ayrıldıktan sonra içmeye mi başladı?”

Başımı iki yana salladım. “Öyle olduğunu söyleyebilmeyi dilerdim. Bana babamdan nefret etmek için bir neden daha verirdi. Ben ergenlik çağına gelene kadar onun alkolik olduğunu bilmiyordum. Kanser olduğunu öğrendikten sonra onunla bir sürü doktora gittim. Birkaç doktor ilk ameliyatından önce rehabilitasyona girmesini önerdi. İster inan ister inanma, her gün içtiğini görmeme rağmen bu kafamı karıştırmıştı. Annem pahalı kristal bardaklardan martini içerdi, bir şekilde onun bir sorunu olabileceği aklıma hiç gelmemişti. Alkolikler şişeden içerlerdi, kirli giysiler giyerlerdi ve zil zurna sarhoş olup yerlere düşerlerdi. İnci takıp turta pişirmezlerdi.”

Weston başını sallayarak onayladı. “Rehabilitasyona gittiğimde, oradaki insanların yarısının elli yaşın üzerinde olmasına ve fazlasıyla normal görünmelerine oldukça şaşırmıştım.”

“Anneminki farklı bir süreçti. Baş ağrılarını ve görüşündeki bulanıklaşmayı muhtemelen her akşam içmesine bağlamıştı. Teşhis konmasını geciktiren şey buydu. Doktora semptomlarını anlattığında beyinde golf topu büyüklüğünde bir tümör vardı. İçkisiyle ilgili şeyleri saklamaya çok alışmıştı.”

Weston elimi tutup sıktı.

“Her neyse, demek istediğim annem sadık, sevecen, kibar, akıllı ve fazlasıyla cömertti. Ailesinde üniversiteye giden ilk kişiydi ve hatta babamla evlendikten sonra bile yarı zamanlı olarak yardımcı doçent olarak çalışmaya devam etti. Evliliğiyle birlikte ihtiyacı olandan çok daha fazla paraya sahip olduğu için insanlar büyük ihtimalle bu pozisyonun gereksiz olduğunu düşünmüştür. Ama bütün maaşını alıp her hafta ailesine gönderirdi çünkü

biraz yardıma ihtiyaçları vardı. Babam bizi terk ettiğinde daha fazla ders vermeye başladı ve benim eğitim masraflarım dışında ondan bir kuruş bile almayı reddetti.”

“Vay canına.”

Gülümsedim. “Tüm bu mükemmel özelliklere sahipti. Ve aynı zamanda alkolikti. O günler berbat değilmiş gibi davranmayacağım. Çünkü onlardan çok vardı. Ancak alkolizm bir karakter özelliği değil, bir hastalıktır ve onun kim olduğunu tanımlayamaz.”

Weston bana bakmaya devam etti. Düşüncelere daldığını anlayabiliyordum ama bunu neden paylaştığımı anlayıp anlamadığını çözemedim. Bakışlarında yoğun bir ifade vardı ve âdemelması yukarı aşağı hareket etti.

“Bolton İnşaat için bütçemizde elli bin dolarlık artışı onayladın mı?”

Alnım kııştı. İçten itirafıma karşılık olarak ne demesini beklediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kesinlikle bu değildi. “Evet. Gecikmeyi önlemek için bir cevaba ihtiyaçları vardı ve sen ortalıkta yoktun.”

“Telefonun çalışmıyor mu?”

Sinirlenmeye başlıyordum. “Seni bir kere *aradım*. Döndüğünde senin beni araman gerekiyordu ama hiç aramadın. Çatıdaki fazladan ağırlığı kaldırabilmesi için taşıyıcı sütunlara çelik başlıklar eklemeleri gerekiyordu. Bu öylesine dekorasyon için onayladığım bir fatura değildi. Her karara dahil olmak istiyorsan, burada olmanı tavsiye ederim.”

“Bunu bir daha yapma.”

Ellerim kalçalarımına gitti. “O zaman kendini daha erişilebilir kıl.”

Weston’ın bakışları karardı. “İnşaat konusunda büyük finansal kararlar verecek kadar bilgili değilsin, özellikle de Travis Bolton’ı içerenler hakkında. Cazibesini kullanıyor ve sen de buna düşünüyorsun.”

İki dakika önce ona sarılmak isterken, şimdi ciddi ciddi yüzüne yumruk atmayı düşünüyordum. “Siktir git.”

"Bu numaraları bilirim," dedi sırtarak.

Gözlerim kocaman açıldı. "Canın cehenneme!"

Bana dik dik baktı. "Arkanı dön."

"Ne?"

"Arkanı dön. Masanın üzerine eğil."

Alkollü müydü? Onunla sevişeceğimi sanıyorsa lanet kafasını bir yerlere çarpmış olmalıydı. "Sana iyi davranırken ve içimi açarken aklımdan ne geçiyordu acaba." Onu iterek yanından geçtim ve kapıya doğru yürüdüm.

Arkamdan seslendi. "Çiçeklerini unuttun."

Durdum ve ona çiçekleriyle neler yapabileceğini göstermeye karar verdim. Masaya geri dönerek çöpe atmak niyetiyle onları aldım. Ama ben daha arkamı dönmeden Weston dibimdeydi.

"Nasıl iyi davranacağımı bilmiyorum, Soph," diye fısıldadı kulağıma. "Yapmayı bildiğim tek yöntem *bu*."

Nabzım hızlandı. Neredeyse öfkeden titriyordum. "Şaka mı yapıyorsun? Bana nasıl iyi davranacağını bilmediğinden mi beni kavga çıkarmak için kışkırttın?"

Ereksiyonunu kıcıma bastırdı. "Bu, *iyiyi* nasıl tanımladığına bağlı. Sana birden fazla orgazm yaşatmanın oldukça iyi olduğunu söyleyebilirim."

Kızmak istedim ama kararlılığımın bozulduğunu hissediyordum. "Tam bir pisliksin, biliyorsun değil mi?"

Sesinde bir gülümseme vardı. "Evet, biliyorum." Durdu. "Şimdi eğil, tatlım."

Tatlım. Tek bir kelimeyle yumuşamıştım.

Orada durup kendimle tartışırken, kapıdan çıkıp gitmeyi gerçekten istiyordum ama bir şekilde ayaklarımla beynim aynı kararı vermiyordu.

Weston boynumdaki saçları çekti ve kulağıma doğru öperek devam etti. "Seni özledim, bebeğim." Bir elini belime dolayarak bacaklarımla arasına daldırdı ve eteğimin kumaşını avucuna topladı. "Benim için ıslandın mı bakalım."

O noktaya ulaşmak üzereydim ama bunu kabul edecek de-

ğildim. “Senin işini mi yapayım? İki gündür yerini dolduruyor olmam yetmedi mi?”

“Telafi etmek üzereyim,” dedi gülerek.

Weston eteğimi ve külotumu kenara çekti ve iki parmağını içime sokmadan önce bir kez parmaklarını aşağıdan yukarıya hareket ettirerek okşadı. Eline boşalmam üç dakikadan az sürdü ve on saniye sonra içimdeyken masanı üzerine eğilmiş hâldeydim. İkinci kez geldiğimde, masayı öyle bir salladık ki çiçekler yere yuvarlandı. Weston içime boşalırken adımı tekrar tekrar söyledi. Hızlı ve öfkeliydi ama fiziksel olarak sanki uzun ve nazikmiş gibi tatmin ediciydi.

Nefesini düzenlemeye çalışırken sırtıma sarılarak öne eğildi. “Teşekkür ederim,” dedi.

“Teşekkür eden ben olmalıyım. İşin büyük kısmını sen yaptın.”

Weston içimden çıktı ve yüzüne bakmam için beni çevirdi. Yüzümdeki saçı çekti. “Orgazmdan bahsetmiyordum. Daha önce söylediğin şeyden bahsediyordum.”

İki avcumla gömleğini tuttum ve onaylayarak başımı salladım. “Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok. Bunlar gerçekler. Alkolle mücadelen senin kim olduğunu tanımlamak zorunda değil. Hepimiz hayatımızın bir noktasında ya da diğerinde dibe vururuz. Ama ayağa daha güçlü olarak kalktın. Bununla gurur duymalısın.”

Bakışları benimkileri bulmadan önce bir süre yere baktı. “Yarın akşam benimle yemek ye.”

Son haftalarda sık sık birlikte akşam yemeği yemiştik. “Olur...”

“Alt kattaki restoranda iş konuşurken yiyeceğimiz ya da sana şantaj yaptığım için benimle yiyeceğin bir yemeği kastetmiyorum. Bir randevu istiyorum – gerçek bir randevu.”

Gülümsedim. “Kulağa iyi geliyor. Bunu isterim.”

“Kendimizi kaptırmayalım ve buna *iyi* demeyelim. Gece yine sikim içindeyken bitecek.”

“Daha azını beklemiyorum,” dedim gülerek.

Ne yazık ki bu gece yapacak milyonlarca işim ve değer tespit ekibi için sabaha kadar halledilmesi gereken birçok konu vardı. Bu yüzden dudaklarımı onunkilere bastırdım ve “Artık gitmem gerek. Bu gece yapacak çok işim var,” dedim.

Weston hoşnutsuzluğunu saklamadı. Kıyafetlerimi düzelttikten sonra son kez hızlı bir öpücük verdim. Kapıya vardığımda arkama baktım.

“Ah, bu arada, gülleri geldikleri gün attım ve yıldız çiçeğine alerjim yok. Oda numaramı biliyorsun, o yüzden şu pisliği temizle ve bana yenilerini getir.”

20

Sophia

ERTESİ GÜN ÇİÇEKLER aralıksız gelip durdu. Sabah 10'da gelmeye başlamıştı ve öğleden sonra ikiye kadar dört tane devasa yıldız çiçeği aranjmanı teslim almıştım. Her biri farklı renkteydi ve farklı çiçekçidendi.

Weston tüm gün kendi ekibiyle toplantı odasındaydı, bu yüzden odama kafasını uzattığında *ilk* teslim aldığım çiçek için bile ona teşekkür etme şansım olmamıştı. Telefondaydım ve babamla konuşmamı bitirirken parmağımı kaldırıp içeri gelmesini işaret ettim.

"Evet, öyle yapıyorum," dedim. "Teslim tarihini biliyorlar ve yakından takip ediyorum."

Weston kapıyı arkasından kapattı ve geri uzanıp kilidi çevirirken dikkatimin onda olduğuna emin oldu. Bu sırada babam otelle ilgili verdiğim her kararı sorgulamakla ve bana hâlâ yapmam gerekenlerin uzun bir listesini vermekle meşguldü. Ama yüzünde şeytani bir gülümsemeyle bana doğru yürüyen adamı izlerken babamın sözleri solmaya başlamıştı.

Weston Lockwood kesinlikle insanı günaha davet ediyordu. Bir heykeltıraşı hayran bırakacak çenesi ve beni durmadan soyan gözleri vardı. Ama beni her zaman etkileyen o çarpık, ateşli

gölümsemesiydi. Masamın arkasına doğru yürüdü, kışını masaya dayadı ve rahat bir tavrıyla kravatını çıkarmaya başladı.

“Peki ya şu açık davalar ne olacak?” dedi babam ters bir şekilde. “Charles o davalar sonunda ortaya çıkabilecek risklerle ilgili sana bilgi verdi mi?”

Weston kravatını boynundan çekti ve uçlarını yumruklarına doladı.

“İıı.. Evet. Bana kayıp düşen konuğun davası hakkındaki fikrini gönderdi ancak hâlâ diğer iki davayı incelemesini bekliyorum.”

“Daha bekleyen dört dava var, Sophia!” diye bağırdı babam. “Sen o otelde ne halt ediyorsun? Her gün orada mı olmam gerekiyor?”

Weston ellerini kaldırdı – kravatı gerdi. Gözlerini kısarak önce neyi bağlayacağını düşünürmüş gibi vücudum taradı. Dikkatim dağılmıştı, babamın ne dediğini duyuyordum ama cevap verme yeteneğim ağır çekimde çalışıyordu.

“Sanırım bir uçağa atlayıp gelmem gerekiyor.”

Bu beni o bulanıklığın içinden ânında çıkardı. Başımı iki yana salladım ve Weston’dan uzaklaştım. “Hayır hayır. Hiç gerek yok. Dört dava var. Bunu biliyorum. Sadece yanlış söyledim.”

“Yarın sabah son gelişmeleri duymak istiyorum,” diye homurdandı.

“Tamam. Yarın konuşuruz o zaman.”

Her zamanki gibi hoşça kal demeye tenezzül etmedi. Hat birden kesildi. Normalde böyle bir konuşma beni oturur vaziyette öfkeden köpürürken öylece bırakırdı ama Weston’ın gözlerindeki parıltıyla kızgın hissetmek imkânsızdı.

Cep telefonumu masanın üzerine fırlattım ve onunla yüzleşmek için sandalyemde döndüm.

“Sanırım çiçek konusunu biraz fazla abarttın,” dedim gülümseyerek.

Gözleri dudaklarıma odaklandı. “Hiç gözlerin bağlıyken seks yaptın mı?”

Tamam, o zaman... sanırım çiçek teslimatlarından bahsetmiyoruz.
Bir bacağımlı diğerinin üstüne attım. "Hayır. Yapmadım. Sen hiç birinin gözünü bağlandın mı?"

Beni şaşırtarak başını hayır anlamında iki yana salladı. "Sen ilk olacaksın."

"Ne kadar da kendinden eminsin," dedim bir kaşımı kaldı-
rarak.

"Peki topluluk içinde yaptın mı?"

"Araba sayılır mı?"

"Değişir. Arabayı nereye park etmişsiniz?"

"Kapanma saati sonrasında sahildeki bir otoparka."

Weston sırttı. "O zaman hayır. Bu sayılmaz."

"Peki sen? Hiç topluluk içinde seks yaptın mı?"

"Ayıkken değil."

Ne kadar gülünç olsa da bir kıskançlık sancısı hissettim.
"Pekâlâ, sen yapmışsın ve ben senin listendeki bir başka madde
olmak istemiyorum."

Weston'ın gülüşü tam anlamıyla kendini beğenmiş bir sırt-
maya dönüştü. "Kıskançken çok tatlı oluyorsun."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ben kıskanç değilim."

"Şimdi katılmamız gereken bir toplantı var; yoksa kimin hak-
lı kimin haksız olduğu konusunda seninle tartışmayı çok ister-
dim. Ya da en azından seni masaya oturtup sen saçlarımı arzuyla
sertçe çekiştirirken seni yalayıp yutmayı."

Ah... Kulağa hoş geliyordu.

Weston aklımı okudu ve kıkırdadı. "Bunu aklında tut. İnşa-
atla ilgili başka bir sorun daha var ve Sam'e bunu tartışmak için
geleceğimizi söyledim."

Uğraşmamız gereken başka bir sorunumuz olduğu için ha-
yal kırıklığına uğramalıydım ama kabul edelim, sorun her ney-
se onu halledip kaldığımız yerden devam etmek istiyordum
sadece.

Ayağa kalktım. "Tamam. Hadi gidelim."

Weston önümden çekilmedi. Bunun yerine bir elini enseme koyarak beni kendine çekti ve dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Rica ederim," dedi dudaklarıma doğru.

"Ne için teşekkür ediyorum?"

"Çiçekler için. Ve hayır, abartmadım. Onları sevdiğini söyledin, bu yüzden onlara sahip olmalısın."

İçim tamamen yumuşadı. "Çok tatlısın. Ama dört farklı teslimata gerek yoktu. Tek bir jest yeterliydi. Yine de her biri için ayrı ayrı teşekkür etmeyi dört gözle bekliyorum."

"Bu çok iyi," dedi göz kırparak. "Çünkü dörtten çok daha fazlası geliyor."

Üst katta Boltonlar inşaatla ilgili son sorunu bize göstermek zorunda bile değildi. Kerestesi çürüklerle dolu genişçe açılmış duvar kendini açıklıyordu.

Sam ve Travis yanımıza geldiğinde Weston'la ben çoktan ona bakıyorduk.

Travis, "Bütün bu duvarı sökmemiz gerekiyor," dedi. "Yukarıda yıllardır sızıntı yapan borular var. Ahşap çok yumuşamış ve eğrilmiş."

Duvar tüm balo salonu boyunca uzanıyordu. En az otuz metre olmalıydı.

"Ya sızıntının kendisi?" diye sordu Weston. "Boruların ne kadarının değiştirilmesi gerekiyor?"

"Muhtemelen sızıntıyı kontrol altına alabilir ve mevcut sorunu çözebiliriz ancak bu yalnızca bir yara bandı olur. Tüm tavan boyunca döşeli borular değiştirilmeli. Oldukça kötü aşınmışlar. Şimdi hazır duvarlar açılmışken bunu yapmanın tam sırası. Ama bu aynı zamanda en azından birkaç günlük bir gecikme ve başka bir tesisat faturası anlamına geliyor."

Weston'la birbirimize baktık. Başımı iki yana salladım. "Bu işi doğru yapalım. İhtiyacımız olan son şey, sızıntıların burada etkinlikler düzenlemeye başladığımızda ortaya çıkması olur."

Weston onaylayarak başını salladı. "Katlıyorum." Sam'e baktı. "Bize ne kadar sürede bir fiyat çıkarabilirsin?"

“Şimdi üzerinde çalışmaya başlayabilir ve bu akşam sekizde buradan çıktığımda size getirebilirim.”

Weston, “Bu akşam buralarda olmayacağım,” dedi.

Travis bana bakıp gülümsedi. “Sophia’ya bırakabilirim.”

Weston’ın çenesi kasıldı. “O da bu gece burada olmayacak. İkimiz de *bütün gece* meşgul olacağız. Yarın sabah uygun olur.”

Travis bize sorgulayıcı bir bakış attı ama sormaması gerektiğini biliyordu. Bunun yerine kısaca başıyla onayladı. “Tamam. Kulağa iyi geliyor.”

Çıkarken Weston’la dalga geçtim. “Bu cümle bir köpeğin yangın musluğuna işemesiyle eşdeğerdi.”

“Neden bahsediyorsun?”

“İkimiz de *bütün gece* meşgul olacağız mı? Kelimeleri kullanmamış olabilirsin ama ne söylediğin oldukça açıktı.”

Asansörün olduğu tarafa geldiğimizde Weston düğmeye bastı. “Bunun için kavga etmek ister misin? Yapılacaklar listemdeki topluluk içinde seks maddesinin üstünü çizebiliriz. Saul’u yılın güvenlikçisi yapabileceğimize eminim. Henüz gece bekçisinin yerine birini almadığımız için çok fazla çift vardiya çalışıyor. Ona teşekkür etmek için bir şişe içki almak istiyordum. Ama senin inlemeni dinlemeyi daha çok seveceğini düşünüyorum.”

Asansörün kapıları açılırken kaşlarımı çatarak ona baktım. Weston elini sırtıma koyarak önden girmem için bana yol verdi.

“Neden bu gece seninle yemek yiyorum ki?” diye sordum. “Sen tam bir pisliksin.”

Asansörde arkamda durdu ve kulağıma, “Çünkü sikimi seviyorsun” diye fısıldadı.

Yerimde kıpırdandım. “Genelde sevdiğim tek parçan o.”

Ofis katında kapılar kayarak açıldığında dışarı adım attım. Weston asansörden inmedi.

“Gelmiyor musun?” diye sordum.

Sırıttı. “Daha sonra geleceğim. Altı buçukta aşağıda ol, Sophia.”

21

Weston

BAŞLANGIÇLARI, AKŞAM YEMEĞİ, tatlıları ve dans müziği olan, şehrin diğer ucundaki lüks bir restorana gelmek kimin parlak fikriydi?

"Bu restoran çok güzel." Sophia etrafına baktı. "Daha önce buraya geldin mi?"

Başımı iki yana salladım. "Saçını benim için mi topladın?"

"Bunu çok fazla yapıyorsun."

"Neyi?"

"Sana bir soru soruyorum ve sen ona cevap vermek yerine tamamen alakasız bir soruyla cevap veriyorsun."

"Sanırım senin yanıdayken zihnim sadece tek yönlü çalışıyor bazen."

Gülümsedi. "Evet, senin için."

Bir an kafam karıştı. Saçıyla ilgili olan soruma geri dönmüştü. "Teşekkürler. Ama bunu yaptığına göre, artık bütün gece dikkatin dağılmasını bekleyebilirsin."

Sophia her zamankinden daha da muhteşem görünüyordu. Halter yaka kırmızı bir elbise giymişti ve cömert bir göğüs dekoltesi vardı. Üst kısmının boyundan bağlama olması o çok sevdiğim köprücük kemiğini daha da belirgin hâle getirmişti. Gözlerim sanki bir tenis maçındaymışım gibi bir ileri bir geri sekerek

yuvarlak dolgun memeleriyle leziz boynu arasında hareket ediyordu.

Birkaç dakikadır başım eğik bir şekilde elimdeki menüye bakıyordum ancak hâlâ tek bir kelime bile okumamıştım. Garson siparişimizi almaya geldiğinde, seçeneklerimin ne olduğundan bile emin değildim.

Sophia, "Fıstık soslu levrek alabilir miyim lütfen," dedi.

Garsona menüyü uzattım. "Aynısından."

Garson uzaklaştığında Sophia yüzünde bir sırıtişla içkisini yudumladı. "Menüde ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Hayır. Sanırım genellikle senin sevdiğin şeyleri sevdiğim için şanslıyım."

"O kafanın içinde seni bu kadar meşgul edecek neler oluyor, Lockwood?"

"Bu sorunun cevabını öğrenmek istediğine emin misin?"

Kıkırdadı ve yemin ederim ki göğsüme bir sıcaklık hücum etti. Daha önce kıkırdayanlarla çıkmıştım ve Sophia kesinlikle onlardan biri değildi. Gün boyunca muhafazakâr iş kıyafetleri giyyordu ve abartılı derecede kadınsı hiçbir şeyin yeteneklerini gölgelemesine izin vermemek için çok çabalıyordu. Bir iş yemeği sırasında gülmüştü ve yüksek topuklu ayakkabılar giyyordu, bu ikisini de inanılmaz seksi bulmuştum. Ama randevu moduna girdiğinde farklı bir şey olmuştu. Gardını indirmişti ve tüm o bastırılmış kadınsı taraf dışarı akmaya başlamıştı. Yani, evet, iş kadını Sophia'dan etkileniyordum. Ama ya kendine özgürce kıkırdama iznini verdiği bir randevuya çıkan Sophia? O kesinlikle büyüleyiciydi.

"Cevabı kesinlikle istiyorum," dedi.

Suya uzandım ve bardağın yarısını içtim. "Tamam. Boynunu ne kadar sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Pekâlâ, bu gece ayrıca en inanılmaz dekolteyi sergiliyorsun,

bu yüzden gözlerim nereye bakacağına karar veremiyor. Kesinlikle harika görünüyorsun, Soph.”

Gülümsedi. “Teşekkürler. Ama itiraf etmeliyim ki beklediğimden çok daha açıklayıcı oldu.”

Masanın üzerinden ona doğru eğildim. “Daha bitirmemiştim. Güzel memelerine, göğsündeki ve boğazındaki kremsi tenine bakarken, spermlerimin her yerinde nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Tek seferin kaplamak istediğim her yeri kaplamaya yeterli olup olmayacağını ya da seni güzelce sırlıslamak etmek için ikinci bir sefer boşalmam gerekip gerekmeyeceğini kafamda tartmakla meşguldüm. ”

Sophia’nın ağzı açık kaldı ve gergin bir şekilde güldü. “Ah...”

Bir randevuda kadınsı Sophia’dan daha çok sevdiğim tek şey, ağzı açık kalmış ve tahrik olan bir Sophia’ydı. İki parmağımı çenesinin altına koydum ve ağzını kapatmasını sağladım. “Bu güzel şeyi kapalı tutmazsan tutuklanacağım.”

Şansıma, garson başlangıçları servis etmek için geri geldi. Bazılarının en az bir saat önceden sipariş edilmesi gerektiğinden, tüm tatlıları anlatmak için birkaç dakika harcadı. Sophia sufle istemediği için minnettardım çünkü tatlımı yalnız yemeye niyetliydim.

Garson gittiğinde buzlu suyundan bir miktar içme sırası Sophia’ya gelmişti. Bardağını masaya koyar koymaz, sipariş ettiği kokteyli alıp onun da yarısını içti.

“Üzerimdeki etkini azaltabilecek hiçbir şey olmadığı için seni biraz kıskanıyorum,” dedim gülerek.

“Bahse girerim öyledir. Beyninde olup biten tüm o saçmalıklardan dolayı sürekli çok gergin dolaşıyor olmalısın.”

Güldük, ki bu birkaç dakika önceki tehlikeli cinsel gerilimi azaltıyor gibiydi.

“Mezuniyet balosu gecesinde de kırmızı giymiştin,” dedim.

Kaşlarını çattı. “Öyle miydi? Şu anda elbisemin neye benzediğini bile hatırlayamıyorum.”

Koltuğumda geriye yaslandım ve gözlerimi kapattım. “Straplez. Şu anda giydiğinden biraz daha açık bir renk. Kurdeleye

benzeyen gümüş, ışıltılı bir kemeri vardı." İşaretparmağımla bir daire çizdim. "Bileğini saran gümüş bantlı sandaletlerin vardı. Evine girdiğimizde onları çıkarmaya çalışmıştın ama ben ayaklarında kalmalarını sağlamıştım."

Sophia'nın yüzü aydınlandı. "Aman Tanrım. Doğru! Bunu nasıl hatırladın?"

"Ömrünün yarısını gizlice gözetleyerek geçirdiğin bir kadının elbisesinin, sonunda onu üzerinden çıkarmayı başardığında nasıl görüldüğünü unutmuyorsun."

"Sen... eskiden gizlice beni mi izliyordun?"

"Elime geçen her fırsatta. Bunu bildiğini sanıyordum. Gerçi yüz ifaden yanıldığımı söylüyor. Sonuçta kendimi oldukça iyi gizlemişim sanırım."

"Sanırım öyle. Benden gerçekten nefret ettiğini sanıyordum."

Sırıttım. "Ah, ediyordum. Ama aynı zamanda seni deli gibi becermek de istiyordum."

"Yani değişen pek bir şey yok o zaman?" dedi gülerek.

"Hayır. Şimdi de senden nefret etmeyi diliyorum." Başımı iki yana salladım. "Mümkün değil ki seni se-" Kendimi durdurdum. "Beğenmek. Seni beğenmemek elde değil."

Sophia dilimin sürçmesini fark etmemiş gibiydi. Ya da fark ettiyse bile üstünde durmadı.

"Gerçekleri kabul ediyorsak, lisedeyken sürekli uzaktan seni keserdim." Gülümsedi. "Hatta belki ortaokuldayken bile."

"Balonun olduğu geceden önce bile, çıktığın o ahmağın yüzüne yumruğu yapıştırmak için bir neden arıyordum."

"Eh, biri onun icabına bakmış. Bilip bilmediğinden emin değilim ama görünüşe göre ben balodan ayrıldıktan sonra kavgaya karışmış ve burnu kırılmış."

"Biliyorum. Suçlamalarını çekmesi aileme yirmi bin dolara mal oldu."

Sophia'nın gözleri açıldı. "O sen miydin? Neden hiçbir şey söylemedin?"

Omuz silktim. "Önemli bir şey olduğunu düşünmedim. Hak ettiğini buldu. Ayrıca ikimiz arkadaş değildik."

"Sanırım değildik." Sophia bir dakikalığına sessiz kaldı. Bana bakmadan önce parmağıyla su bardağında oluşan buğunun üzerinden geçti. "Artık arkadaş mıyız?"

"Sen söyle, Soph."

Başını sallayarak onaylamadan önce bir an durdu. "Arkadaş denilince aklıma güvenebileceğim, saygı duyduğum ve birlikte vakit geçirmekten keyif aldığım biri gelir. Yani evet, sanırım arkadaşız. Biliyor musun çok komik, neredeyse iki yılını Liam'la geçirdim ama ona güvenebileceğimi hiç düşünmedim." Başını iki yana salladı. "Bir keresinde küçük bir trafik kazası yapmıştım ama hava yastıkları açılmıştı ve beni biraz sarsmıştı. Geleceğini umarak Liam'ı aramıştım ama bana kostümlü bir provanın ortasında olduğunu söylemiş ve Scarlett'ı aramamı önermişti."

Başımı iki yana salladım. "O adam tam bir şerefsiz."

Hüzünle gülümsedi. "Öyleydi. Sen kesinlikle farklı bir adamsın. Bir şekilde biliyorum ki, seni böyle bir durumdayken çağırırsaydım, ne yapıyor olursan ol gelirdin. Senin oldukça korumacı bir yanın var."

Başımı sallayarak onayladım. "Senin için gelirdim, Soph. Lisedeyken bile gelirdim. Beni yanlış anlama. Tüm o zaman boyunca seni zorlayıp dururdum ama yine de gelirdim."

Gülümsedi. "Yani... sanırım bu bizi... ne yapar? Birbirine çekim duyan arkadaşlar mı? Ailelerimiz öğrenirse bizi evlatlıktan reddedeceklerinden oldukça eminim."

"Siktir et onları," dedim.

"Ah... Umurunda değil mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Yani ailen yattığımızı ve arkadaş olduğumuzu biliyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır ama bu çoğunlukla özel hayatımı onlarla paylaşmadığım için. Ne babam ne de büyükbabam daha önce bununla ilgilendi ve yakın zamanda ilgilenmeye başlamalarını da beklemiyorum."

“Bu seni rahatsız ediyor mu? Seni tanımakla hiç ilgilenmemeleri?”

Omuz silktim. “Eskiden ederdi. Ama onların beni görmelelerini sağlamaya çalışarak çok uzun yıllar harcadım. Uzun zaman zehirli olduğumu düşündüm. Son zamanlarda zehrin yılanlarla dolu bir aileden gelebileceğini anlamaya başladım.”

Sophia çok kırılgan görünüyordu. Elini masanın üzerinden uzatarak beni anlıyormuş gibi başını salladı. Ve eminim ki anlıyordu... En azından biraz. Ailemin neler yapabileceğini tam olarak anladığından şüpheli olsam da.

Elimi onunkinin içine koyarak kenetlenmiş parmaklarımıza uzun bir süre baktım. “İşçi Bayramı’nın olduğu hafta sonu için bir planın var mı?”

Başını hayır anlamında sallamaya başladı ama sonra durdu. “Ah, aslında var. O hafta sonu genellikle Çocuk Hastanesi’nin yardım etkinliğine giderim. Tüm ailem orada olur. Sizinkiler de öyle, değil mi?”

Öne eğilip elini dudaklarıma götürdüm ve üstüne bir öpücük kondurdum. “Evet öyle. Benimle gelir misin peki?”

Şaşırmış görünüyordu. “Benden randevun olarak mı seninle gelmemi istiyorsun?”

Başımı sallayarak onayladım. “Evet.”

“Tüm ailemizin katıldığı bir etkinliğe?”

“Neden olmasın? Yüzlerinin aldığı hâli izlemek eğlenceli olur.”

Sophia yüzü aydınlanmadan önce bir dakika altdudağını ısırırdı. “Tamam!”

Gülümsedim. “Güzel, o zaman sanırım yeni bir arkadaşım ve İşçi Bayramı hafta sonu etkinliği için bir randevum var.” Elimini onun elinden çekip çatalımı aldım. “Şimdi, soğumadan lanet olası yemeğini ye de seni otele geri götürüp o boynu süsleyebileyim.”

“Ee, her şey nasıl gidiyor?” diye sordu Doktor Halpern. Not defterini kucağına koydu ve ellerini de onun üstünde birleştirdi.

“İyi.”

“İyi uyuyabiliyor musun?”

Kaşlarımı çattım. “Her zamanki gibi. Neden sordun?”

“Bugün biraz yorgun görünüyorsun.”

Sırıtmamı saklamaya bile çalışmıyordum. “Geç saate kadar uyanıktım. Ama merak etme, dedeme koşmana gerek yok. İçmiyordum ya da aptalca bir şey yapmıyordum.”

Eh, sanırım bu bakış açısına göre değişirdi. Ailem bütün bir geceyi Sophia Sterling’in içinde geçirmenin kesinlikle aptalca olduğunu düşünürdü.

“Anlıyorum. O zaman biriyle mi görüşüyorsun?”

Genel duygusal durumum dışında konuştuğumuz hiçbir konuyu dedeme raporlamadığına dair beni temin etmesine rağmen Dr. Halpern’la Sophia hakkında konuşmakta tereddütlüydüm. Kaynaklarınız sınırsız olduğunda doktor-hasta gizliliği hiçbir şey ifade etmiyordu – gerçi ben de bazı şeyleri çözmek istiyordum.

“Evet. Biriyle görüşüyorum.”

“Bana biraz ondan bahseder misin?”

Sophia’yı nasıl tarif edeceğimi düşündüm. “Akıllı, güzel, güçlü ve sadık. Açıkçası benim birkaç gömlek üstüm.”

“Senin için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “Düşünmüyorum, biliyorum. Benim için kesinlikle fazla iyi.”

“Sana bunu söyleten ne?”

Omuz silktim. “Sadece öyle.”

“Bir süreliğine uzaktan bakalım. Akıllı olduğunu söyledin. Daha düşük bir zekâ seviyesine sahip olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır. O konuda başa başız.”

“Peki. Onun güzel olduğunu söyledin. Çekici olmadığını mı düşünüyorsun?”

Olduğumu biliyordum. Konumuz bu değildi. "Sana biraz zaman kazandırayım, Doktor. Sadakat cephesinde eşit değiliz."

"Senin aldatma eğilimin olduğu ve onun olmadığı için mi?"

Sophia yatağımdayken böyle bir şey olması söz konusu bile değildi. "Hayır, seks kesinlikle bir sorun değil."

"Yani bu, fiziksel olmayan şeyler için senin güvenebileceği biri olmamanla mı ilgili?"

Kısık sesle iç geçirdim. "İnsanların güvenebileceği biri olma konusunda iyi bir geçmişim yok. Ayrıca... Aramızdaki şeylerin tam olarak dürüstlikle başlamadığını da söylemeliyim."

Dr. Halpern not defterini aldı ve bir şeyler karaladı. "Hayatında kimi hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyorsun?"

"Kimi uğratmadığımı sormak muhtemelen daha kolay olurdu," diye alaycı bir cevap verdim.

Bir an sessiz kaldı ve sonra başını salladı. "Peki. Öyle olmadığından emin olsam da, bir anlığına az önce söylediğin her şeyin doğru olduğunu varsayalım. Neden bu kadın yeni Weston Lockwood'u deneyimleyen ilk kişi olamıyor?"

"İnsanlar değişmez."

Doktor Halpern dudaklarını büzdü. "Öyle olsa ben boşa çalışıyor olurum, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim.

Doktor Halpern güldü. "Bu soruya kelimelerle cevap veremeyecek kadar görgü sahibisin. Bunu takdir ediyorum. Ama yüzün her şeyi belli ediyor. Bir hastayla tartışacağım çok az konu vardır ama değişebilme yeteneğine sahip olmak bunlardan biri. Hepimizin değişme yeteneği var, Weston. Belki DNA'mız değil ama insanlara davranış şeklimiz kesinlikle değiştirebileceğimiz bir şey. Her zaman kolay değil ancak ilk adım farkındalıktır - neyin değiştirilmesi gerektiğinin farkına varmak ve bir şeylerin farklı olmasını istemek. Kendin hakkında inandığın şeyin doğru olup olmaması neredeyse önemsizdir. Önemli olan bunun doğru olduğuna *senin* inanman ve bir şeylerin değişmesi için arzu duymandır."

“Alınma, doktor ama bu kulağa fazla psikolog saçmalığı gibi geliyor. Değişmek bu kadar basitse neden herkes yapmıyor? Hapishaneler tekrar tekrar suç işleyenlerle dolu. Eminim bir marketi soyan hiç kimse tahliye gününde kapıdan çıkarken *tekrar birilerini soymak ve buraya geri gelmek için sabırsızlanıyorum* diye düşünmüyordur.”

“Bu konuda sana katılmalıyım. Hapisten çıkanlar için işler daha da zor oluyor. Muhtemelen paraları yoktur ve daha önce bildikleri hayat onlarsız devam etmiştir. Değişmenin kolay olduğunu asla söylemiyorum. Ama asgari ücret karşılığında günde sekiz saat canla başla çalışmaya istekli olurlarsa, çoğu karnını doyurabilir ve başını sokacağı bir çatı bulabilir. Sorun şu ki, haftada kırk saat çalışarak yerleri silmek ve bulaşıkları ovma, birine silah doğrultup kasadan bin dolar çalmaktan çok daha zor. Bu nedenle, ne pahasına olursa olsun gerçekten temiz bir yaşam tarzı istemek gerekiyor.”

Doktor Halpern başını iki yana salladı. “Sanırım konudan uzaklaştık ama prensip hâlâ aynı. Hayatında seni sadık olmaksızın alıkoyacak durumlar karşına çıkacak ve bazen bunlara karşı durmanın bir bedeli olacak. Bu, bir şeyi ne kadar çok istediğin ve onu elde etmek için neleri feda etmeye hazır olduğunla ilgili.”

Çok basitmiş gibi konuşuyordu. Geçmişte işleri berbat etmek için bilinçli seçimler yapmamıştım ya. Birdenbire kendimi bir yerde bulurdum ve oraya varana kadar genellikle nereye gittiğimi fark etmezdim bile.

“Kötü seçimleri yapmadan önce onları öyle görmüyorum.”

Onaylayarak başını salladı. “Bu anlaşılabilir. Ancak uygulamaya başlayabileceğin, seni doğru yöne yönlendirecek birkaç şey var.”

“Ne gibi?”

“Başlangıç olarak, duygularını ifade et. İster iyi olsun ister kötü, açık olmaya çalış. Yalan söyleme ve aklından geçenleri saklama. Ve bunu söylemek yapmaktan kolay biliyorum. Örneğin, o kadın onun hakkında ne hissettiğini biliyor mu?”

Başımı iki yana salladım. "Onun hakkında ne hissettiğimi ben biliyor muyum ondan bile emin değilim."

Doktor Halpern gülümsedi. "Emin misin? Çoğu zaman kendimize birisi veya bir şey hakkında çelişkili hissettiğimizi söyleriz çünkü gerçek hislerimiz bizi korkutur."

Siktir. Bir elimi saçlarımdan geçirdim. Haklıydı. Sophia'ya âşık oluyordum, hem de öyle yavaş yavaş gerçekleşmiyordu. Tepeden tırnağa, sert ve hızlı bir şekilde savruluyordum ve bu beni korkudan öldürüyordu. Başından beri orada olmasına rağmen bunu sindirmem birkaç dakika sürdü. Başım zonkluyordu, ağzım Sahra Çölü kadar kurumuştı. Başımı kaldırıp Doktor Halpern'e baktığımda, keşfettiklerimi kafamda tartarken beni izlediğini fark ettim.

Kaşlarımı çatarak, "Tamam. Belki de o kadar şarlatan değil-sindir," dedim.

Güldü. "Sanırım bugün iyi bir seans geçirdik, bu yüzden seni bu yeni kadın hakkındaki hislerini tartışmaya zorlamayacağım. Ama sadakat iki yönlü bir yoldur ve dürüstlikle başlar. Artık kalbinin birine tutulduğunu kabul ettiğine göre, belki de bir sonraki adım kalbinin tutulduğu kişiyle bunu paylaşmaktır."

22

Sophia

SON BİRKAÇ GÜN çılgın bir yoğunluk içinde geçti. Babam şehre geri dönmüştü ve teklif verme tarihi yaklaşırken hukuk ekibi günde yaklaşık on iki saat çalışıyordu. Bazı geceler, gece yarısına kadar çalışıyordum. Ve o zamanlarda bile, ben çıkarken Weston'ın ofisinin ışığı hâlâ açık oluyordu. Yine de bu, sonunda günü bitirdiğinde yatağıma gelmesine engel olmuyordu.

Bu sabah hiç uyumamışız gibi geliyordu ve şimdi yeniden ayaktaydık. Günün ilk ışığı perdelerdeki bir aralıktan içeri süzülür ve Weston'ın yüzünde bir ışık huzmesi kondurdu.

Ben çenemi yumruğıma dayamış ona bakarken saçımı okşadı. "Şuradaki masanın üzerinde odamın anahtarı var."

Weston'ın eli olduğu yerde kaldı. "Süitinin anahtarını almamı mı istiyorsun?"

"Şey, dün gece ben uyuyakaldıktan yaklaşık on dakika sonra beni uyandırdın. Bu yüzden belki de kendin içeri girebilirsin diye düşünüyorum."

Sırıttı. "Az evvel, uyurken sikimi içine sokmam için beni davet ettiğine çok eminim."

Göğsüne şakadan vurdum. "Odama girebilirsin demek istemiştim, vücuduma değil."

Weston ağırlığını bir tarafa vererek bizi yuvarladı. Aniden

ben sırtüstü yatıyordum, o da tepemdeydi. Yüzüme düşen saçımı çekti. "Kendi fikrimi daha çok sevdim."

"Öyle olduğuna eminim," dedim gülerek. Dün gecedan sonra ikimiz de çıplaktık ve sertleşmeye başladığını kasığımda hissediyordum. "Babamın bu öğleden sonra uçağı var, bu yüzden ona yedide aşağıda buluşabileceğimizi söyledim. Ne yazık ki hemen duşa girmem gerekiyor."

Eğilip boynumu öptü. "Seni birkaç dakika geç kalmaya ikna etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Seninle olunca birkaç dakika diye bir şey yok," dedim kıkırdarak.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söyledin."

Başımı iki yana salladım. "Kesinlikle değil. Ama aynı zamanda banyoya girip kapıyı kilitleyecek olmamın sebebi de bu."

Weston somurttu. Bu hâli çok sevimliydi. Kendi tarafına yuvarlandı ve hüsrarla bir nefes verdi. "Tamam. Git. Ama duştan çıktığında yatağın senin tarafında bir ıslaklık görürsen beni suçlama."

Ayağa kalkarken yüzümü buruşturdum ve çarşafı yataktan çektim. "Benim tarafımda mı? Neden bu pisliği kendi tarafında halletmiyorsun?"

Kendime sarmaya çalıştığım çarşafı çekiştirdi. "Çünkü burada oluşacak pislik en başından senin hatan. Bana sadece beş dakika verirsen, bu pisliği ait olduğu yerde yaratabilirim – içinde."

Tanrım, bu adama fena vurulmuştum. Az önce söylediğı şey kabaydı, yine de içime boşalmak istediğini ve spermlerinin oraya ait olduğunu duymak karnımdaki o sıcaklığı alevlendirmişti. *Romantik, değil mi?* Ama yapacak bir şey yoktu.

Yatağa eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Babam öğlene kadar gitmiş olacak. Benimle öğle yemeğı için saat birde burada buluşmaya ve o pisliği istediğın her yerde yaratmana izin vermeme ne dersin?"

Weston'ın gözleri karardı. "İstediğim her yerde mi?"

Ah, Tanrım. Bu tehlikeli bir soruydu. Ama umurumda mıydı? Gülümsedim. *"Her yerde.* Tam olarak nerede olacağını düşünürken bugün işlerine konsantre olmakta iyi şanslar diliyorum."

"Sen ve Lockwoodların oğlu arkadaş olmuş gibisiniz," dedi babam.

Hukuk ve muhasebe ekibine kaba bir şekilde *toz olmalarını* söylediği için toplantı odasında sadece ikimiz kalmıştık.

Bu konuşmanın sonu nereye varacaktı? Babam nadiren bir amaçlı olmayan gözlemsel yorumlar yapardı. İnsanlara satranç oyunundaki piyonlar gibi davranırdı. Önümdeki kâğıtları toplayarak düzenli bir yığın hâline getirdim. "Ortak bir paydada buluştuk. Birlikte bir otel işletiyorken başka seçeneğimiz yok."

"Seninle otel işletmeye falan odaklandığı yok, Sophia. Onun odak noktası senin kıçın. Aptal değilim. Kimsenin dikkat etmediğini düşündüğünde sana nasıl baktığını görüyorum."

Donup kaldım. "Bana nasıl bakıyor?"

"Sanki o haftalardır yemek yemeyen bir pitbull ve sen de sulu bir bifteksin."

Utançla yerimde büzüldüm – söyledikleri doğru olmadığı için değil ama babamın ağzından bunları duymak *yanlış* geldiği için. Sulu kelimesi herhangi bir şekilde veya biçimde –benimle ilgili olduğunda– onun ağzından çıktığında kulağa iğrenç geliyordu. Yalan söylediğim zaman genelde yüzümden belli olduğunu bildiğim için göz temasından kaçınarak odadaki boş kahve fincanlarına ve tabaklara odaklandım.

"Bence abartıyorsun," dedim. "Ama... ne olmuş yani bakıyorsa? Weston yakışıklı bir adam. Bunu fark etmedim değil."

Babamın yüzüne gizlice baktığımda sert bakışlarını yakaladım. "Tanrı aşkına, Sophia... Aklından bile geçirme. Bu adam senin seviyende değil. Ama her halükârda, belki sen..."

Babamın sözünü kestim. "Seviyemde değil mi? Bu ne anlama geliyor ki? İnsanların benim göremediğim, yazılı olmayan sevi-

yeleri mi var? Belki sen de annemi bu yüzden terk etmişsindir. Seninle aynı seviyede değil miydi?"

Babam gözlerini devirdi. "Yine başlama, Sophia. Yetişmem gereken bir uçağım var. Annenle boşandığımız zaman duyguların incindiği için çıkaracağın başka bir tartışmaya daha ayıracak vaktimiz yok."

Başımı iki yana salladım ve çok da sessiz olmayan şekilde mırıldandım. "İnanılmaz..."

Babam sandalyenin arkasında asılı olan ceketini alıp giydi. "Her neyse, dediğim gibi Lockwood denen çocuk seninle ilgileniyor. Belki bunu lehimize kullanabilirsin."

"Lehimize mi? Tam olarak ne öneriyorsun şu an?"

"Bunu daha önce konuştuk. Ve sen zeki bir kızsın, Sophia. Ne söylediğimi tam olarak biliyorsun. Teklif verirken sadece tek atımlık kurşunumuz var. Azınlık hisseye daha yüksek teklif verebilmemiz için Lockwoodların fiyatını bilmek faydalı olacaktır."

"Açıklığa kavuşturalım, sen... ne? Bacaklarımı Weston için açmamı ve tam zirveye ulaşana kadar bekleyip tekliflerinin ne kadar olduğunu sormamı mı istiyorsun?"

"Kabalaşma. Eminim bir şeyleri anlamamanın başka yolları da vardır. Onunla biraz sohbet et."

Yıllar boyunca babamla ilgili o kadar çok hayal kırıklığı yaşamıştım ki buna bağışıklık kazandığımı düşünüyordum. Ama demek ki öyle değilmiş. Yeni bir dibi hissederek başımı iki yana salladım. "Gitmelisin. Uçuşunu kaçırmak istemezsin."

Babam o kadar kibirliydi ki sesimdeki küçümsemeyi fark etmemişti bile. Sanki az önce bana kendimi pazarlamamı önermemiş gibi yanıma yürüdü ve alımdan öptü. "Yakında konuşuruz."

O gittikten sonra uzun bir süre toplantı odasında oturdum. Babamın Weston'la benim bir ilişkimiz olduğunu kabul etmesinin kesinlikle hiçbir yolu yoktu. William Sterling harika bir işadamı olabilirdi ancak ilişkiler gibi önemli şeyler söz konusu olduğunda cahildi. Ona hayatımın aşkıyla tanıştığımı ve mutlu olduğumu söylesem de fark etmezdi. Weston'ın bir Lockwood

olduğu ve ailelerimizin ben doğmadan önce birbirlerine aptalca bir kin beslediği gerçeği onun için kızından daha önemliydi.

Weston'la "öğle yemeğimizden" sonra iç çekerek tavana baktım. "Buna ihtiyacım vardı."

"Odaya girdiğim an sikimi kavradığını düşünürsek bunu tahmin etmek zor değildi," dedi kıkırdayarak.

Gülümsedim. Öyle bir şey yapmıştım. "Özür dilerim. O kadar bunalmıştım ki. Babam kesinlikle gezegendeki en sinir bozucu adam."

Weston yan döndü ve dirseği üzerinde yükseldi. Parmağıyla karnıma hafifçe dokunarak sekiz rakamı çizip durdu. "Özür dileme. William'ın pisliğin teki olmasının meyvelerini topladığım için mutluyum. Yine de boşalacağım deliği benim seçeceğimi sanıyordum."

"Delik mi? Gerçekten mi?" dedim yüzümü buruşturarak.

Göz kırptı. "Yine de en sevdiğim deliği seçtiğin için şanslısın."

"Ah, gerçekten mi? Gelecekte seksi, oraldan daha çok sevdiğini hatırlasam iyi olacak."

Weston başını iki yana salladı. "Beni yanlış anlama, seni önümde diz çökmüş hâlde görmekten daha güzel bir şey yok. Ama sen boşalırken yüzünü izlemeye bayılıyorum."

Söyledikleri klasik romantik cümlelerden çok uzak olsa da yine o sıcak his karnıma yayıldı. Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Pekâlâ, seni kullanmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman." Saçımın bir kısmını kulağımın arkasına attı. "Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Deliklerim hakkında mı?" dedim alay ederek.

"Babanla olanlar hakkında. Ama hey, bunun yerine delikler hakkında da konuşabiliriz. Daha da iyisi, yuvarlan ve yeni bir deliği kullanalım."

Güldüm. Ama Weston beni kızdıran şeyle ilgileniyor gibiydi.

Bu yüzden babamın önerdiği şeyi paylaşmaya karar verdim. Yan döndüm ve onun pozisyonunu taklit ederek dirseğim üzerinde yükseldim.

“Babam kıcıma baktığını fark ettiğini söyledi.”

Weston’ın kaşları kalktı. Başını iki yana salladı. “Siktir... Bu konuşmanın geri kalanı nasıl gitti?”

“Pek iyi değil.”

Elini belimin kıvrımından uyluğuma kadar aşağıdan yukarıya gezdirdi ve sonra tekrar yukarı çıktı. “Bunun için üzgünüm. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama sana bakmamak ve seni çıplak düşünmemek mümkün değil.”

Gülümsedim. “Bu garip bir şekilde tatlı.”

Omuz silkti ve aşağı yukarı okşamaya devam ederken gözleri kalçama odaklandı. “Bu gerçek.”

“Şey, en kötüsü bu değildi. Beni izlediğini gördüğünü söyledikten sonra, ailenin teklifi hakkında senden bilgi koparabilmem için bunu kendi yararına kullanmamı önerdi.”

Weston’ın eli olduğu yerde kaldı ve gözlerini hemen bana çevirdi. “Ne?”

“Doğru duydun. Babam, bilgi almak için seni baştan çıkarmamı söyledi aşağı yukarı.”

Yüzündeki şaşkın ifade onun adına konuşsa da Weston sustu. “Sen ne dedin?”

“Dürüst olmak gerekirse, yeterli cevabı veremedim. Sanırım o kadar hayal kırıklığına uğradım ki doğru cevabı bulamadım. O gittikten sonra, söylemem gereken milyonlarca cevabı düşündüm. Mesela, bu sabah sana yataktan çıkmadan önce odamın anahtarını verdiğim için muhtemelen odamda beni beklediğini söyledikten sonra yüzünün alacağı hâli görmeyi çok isterdim.”

Güldüm ve başparmağımla masanın üzerindeki kâğıt yığınına işaret ettim. “Bedenimi geçtim, ona burada tuttuğum tüm çalışma evraklarına erişimin olduğunu söyleseydim, 911’i aramam gerekeceğinden oldukça eminim. Evraklar muhtemelen onun için daha önemli olurdu.”

Weston başını iki yana salladı. “Üzgünüm. Bundan çok daha iyisini hak ediyorsun.”

“Evet, pekâlâ, Scarlett’ın bir sözü var, ‘Daha iyisini hak edip etmediğini merak ederek harcadığın her zaman, boşa harcanmış zamandır. Eğer merak ediyorsan, öyledir.’ Babamın anneme ve bana yaptıklarını hak edip etmediğimi sorgulayarak uzun yıllar harcadım, bu yüzden bunun üzerinde durarak daha fazla zaman kaybetmeyeceğim. Cevabı her zaman biliyordum.”

Weston aşağıya baktı. “Hayatındaki erkeklerden daha iyisini hak ediyorsun – çok daha iyisini.”

23

Sophia

WESTON SON BİRKAÇ GÜNDÜR tıpkı benim gibi oldukça stresli görünüyordu.

Tekliflerimizi iletmemize iki haftadan az bir süre kalmıştı ve ikimizin de hâlâ yapacak çok işi vardı. Yine de dürüst olmam gerekirse beni endişelendiren şey teslim tarihinin yaklaşıyor olması değildi. Weston'la teklifler açıldıktan sonra ne olacağı hakkında konuşmamıştık ve bu kafamı kurcalamaya başlamıştı.

Bir aile Countess'in çoğunluğuna sahip olduğunda, diğer aile kaçınılmaz olarak dışarıda kalacaktı. Weston'la İşçi Bayramı'nın olduğu hafta sonu birlikte bir yardım etkinliğine gitmeye karar vermiştik ama bu, bana bir ömür gibi gelen iki ay sonraydı. Daha acil olan soru şuydu, bu yarışma bittiğinde ne olacaktı?

Artık birimiz otelin günlük operasyonlarına dahil olmayacaktı. Bu, Weston'ın geceleri odama sızmayacağı anlamına mı geliyordu? Eğer ben kazanırsam Weston, Grace Copeland'in ölmesinden önceki aylarda olduğu gibi şehrin diğer ucunda, kendi ailesinin mülklerinden birinde mi kalacaktı? Yoksa hâlâ evinin bulunduğu Vegas'a geri mi gönderilecekti? Havada kalan çok fazla şey vardı ve beni takip eden devasa bir gölge gibiydi.

Weston'ın son birkaç gündür biraz uzak davranması da yardımcı olmamıştı. Babamla kavga ettiğimiz günden beri sanki bir

şeyler değişmiş gibiydi – ilişkimizin temelinde bir çatlak oluşmuştu ve her geçen gün genişliyordu. İhale sona erdiğinde, durduğumuz iki uçtan birbirimizi duymamız için bağırmamız mı gerekecekti?

Yine de yeni balo salonunu inşaatını kontrol ederken, dışarıdan bakanlara muhtemelen her zamanki gibi profesyonel görünüyorduk.

“Gerçekten harika gidiyor,” dedim.

Weston başını sallayarak onayladı. “Belediye başkanı ve yeğeni gelip mekânı görmek istiyor. Louis onları oyalıyordu ancak önümüzdeki haftanın sonuna kadar burası sunulabilir bir durumda olmalı.”

Ona baktım. “Sanırım bu, *birimizin* belediye başkanıyla tanışacağı anlamına geliyor.”

Weston bakışlarımı yakaladı. Kaşlarını çattı ama başını onaylarcasına sallarken hiçbir şey söylemedi.

Belli ki, ihtiyacımız olan tartışmayı başlatmaya hevesli değildi ve bu beni fena hâlde hayal kırıklığına uğrattı. Aslında attığım her adımla endişemin daha da arttığını hissediyordum. Asansöre bindiğimizde, kabinde yeterince hava yokmuş gibi hissetmeye başlamıştım. Seçeneklerim, eğilip kesik ve hızlı hızlı solumak ya da tekrar nefes alabilmek için göğsüme oturan kayayı atmaktı. Altıncıyla yedinci katın arasında dayanamayacağıma karar verdim. Parmağımınla kırmızı acil durum düğmesine basarak asansörü aniden durdurdum.

“Önümüzdeki hafta ne olacak?” diye sordum.

İlk başta Weston’ın gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu ama sorumu anlaması birkaç saniyeden fazla sürmedi. Başını iki yana salladı ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. “Bilmiyorum, Soph.”

“Peki... Sen ne olmasını *istiyorsun*?”

“Aramızda mı demek istiyorsun?”

Gözlerimi devirdim. “Evet. Başka ne hakkında konuşuyor olabilirim? İş açısından baktığımızda oldukça açık. Easy Feet’in

avukatı iki zarfı da açacak ve birimiz çoğunluk hissenin sahibi olacağız. İkimiz de ailelerimizin oteli birlikte yönetmek istemeyeceğini biliyoruz, yani kazanan Countess'ı devralacak ve kaybeden de yılda birkaç kez yüksek miktarda kâr çekleri alacak. Ama *biz* ne olacağız?"

Weston başını salladı ve asansörün köşesindeki kamerayı işaret etti. "Güvenliğin seni becermeyi bırakmaya hazır olmadığımı bilmesini istemiyorsan, belki de bu konuşmayı başka bir yerde yapmalıyız. Birkaç dakika içinde katılmam gereken bir telekonferans var. Akşam saat altı sana uyar mı?"

"Hukuk ekibiyle altıda toplantım var. Yedi olur mu?"

Başını onaylayarak salladı. "Akşam yemeğimizi süitine getirmelerini isterim."

"Tamam."

Yemek boyunca havadan sudan konuştuk. Tartışmamıza başlamak için can atıyordum ama belki de Weston bunun iş görüşmesinden çok sıradan bir çiftin randevusu gibi görünmesi için yemeğin sonuna kadar beklemek istiyordu. Bitirdikten sonra oda servisi masasını koridora çıkardı ve bara doğru yürüdü.

"Bir kadeh şarap ister misin?"

"İıı..."

Kaşlarını çattı. "Aşağıya inmek zorunda mısınız?"

Başımı iki yana salladım. "Sabaha kadar bekleyemeyecek hiçbir şey yok."

"Şarap için çok mu toksun?"

"Şarap için hiçbir zaman tok olmam."

Kaşlarını çattı. "İçki içmediğim için senin de bundan kaçınmanı geçtik sanıyordum."

Gülümsedim. "Ah, sorun bu değil. Onu aştım. Belki de konuşmamız gereken konular için kafamın ayık olması iyi olur diye düşünüyordum."

Weston bara döndü, bir şişe şarap çıkardı ve kadehi ağzına kadar doldurdu. Bana uzatarak, "İşte. Benim kafam ayık olmaktan çok uzak. Bu bizi eşit konuma getirecek," dedi.

Birbirimize bakarken şarabımı yudumladım. Ben kanepenin ucuna oturdum, o da karşımdaki sandalyeye geçti.

"Bu benim için yeni, Soph. Bana nasıl yapıldığını göstermen gerekebilir."

"Ne? Bir ilişki yaşamaktan mı bahsediyorsun?"

Başını hayır dercesine iki yana salladı. "Genel olarak duygular hakkında konuşmak. Konuşmayı geçtim, bir şeyler hissetmeyi bile çok uzun zaman oldu. Hissettiklerim ise bana iyi gelmiyordu ve onları alkolle boğmak için elimden geleni yaptım."

Şarabımı masaya bırakıp elini tuttum. "Peki, şöyle yapalım... Bir an için senin bir Lockwood, benim de bir Sterling olmadığımızı farz edelim. Biz sadece birlikte çalışan iki kişiyiz ve birimiz birkaç gün içinde işten çıkarılacak. Bu gerçekleştiğinde benden ne isterdin?"

Weston birkaç dakika boşluğa baktı. Sonlara doğru yüzünde bir gülümseme belirdi. "Demin birimizin bu duruma kızacağını fark ettim. *Hem de fena hâlde.*"

"Ve birimizin hayal kırıklığına uğrayıp morâlinin bozulması fikri seni gülümsetti mi? Bence duygusal durumların nasıl işlediği konusunda gerçekten paslanmışsın."

Omuz silktilti. "Doğru. Ama gülümsedim çünkü iyi ve öfkeli bir nefret seksi yapmayalı uzun zaman olduğunu fark ettim."

Güldüm. "Peki ya bunun ötesinde? Ne istiyorsun?"

Weston uzun süre yere baktı. Sonunda kafasını iki yana salladı. "Hepsini istiyorum."

Nabzım hızlandı ama aceleci davranmaktan korktum. "Ayrıntı ver," dedim. "'Hepsini istiyorum' ne anlama geliyor?"

Elimi dudaklarına götürdü ve eklemlerimin üstünü öptü. Gözlerime bakarken derin bir nefes aldı. "Her güne aynı yerde başlamak ve aynı yerde bitirmek istediğim anlamına geliyor – senin yatağında. Ya da benim yatağımda. Her neyse. Yeter ki

içinde olayım. İyi geceler öpücüğü ve günaydın öpücüğü arasında geçen saatleri doldurmak için yapmayı planladığın sıkıcı boktan şeyleri bana anlatacaksın ve ben de ne zaman başımı sallamam gerektiğini bilecek kadar seni dinleyeceğim. Seninle aynı fikirde olmamak, yüksek sesle tartışmak ve sonra ikimizin de sinirini sevişerek atmak istiyorum. Gidip gün boyunca kontrolü elinde tutan baş belası bir iş kadını olmanı ve sonrasında yatak odasında kontrolünü bana bırakmanı istiyorum. Sen sabah kahvesi kuyruğundayken, güzel teninin her yerinde iz bırakmanın hayalini kurarak seni uzaktan izlemek istiyorum. Sırf senin güldüğünü duymak için o sıkıcı Shakespeare eserlerini okumak ve dalga geçmek için kullanmak istiyorum.”

Tüm konuşması boyunca gözümü bile kırpmadım.

Weston merakla gözlerime baktı. “Nasıldı? Duygularımı açıklığa kavuşturacak kadar detaylandırabildim mi?”

“Vay canına... Evet... Çok açıktı.” Başımı iki yana salladım. “Bu konuda iyi olmadığını söylediğini sanıyordum?”

Weston’ın dudakları seğirdi. “Değilim. Benim için çok yeni. Ama gerçi ben her şeyde iyiyimdir.”

Gözlerimi devirdim. “Kendini beğenmiş.”

Weston beni kucağına doğru çekti. Bir elini omzuma koydu ve konuşurken başparmağıyla köprücük kemiğimi okşamaya başladı. “Bana ne istediğini söyle.”

Aklımda çok soru vardı. Nerede yaşayacaktım? O nerede yaşayacaktı? Birbirimize rakipken iş ve özel hayatımızı nasıl ayıracaktık? Ailelerimiz ne diyecekti? Yeni bir ilişkiye başlamak benim için çok mu erkendi? Ama cevabını bildiğim tek soru, az önce sorduğu soruydu.

“Seni,” dedim. “Seni istiyorum.”

Weston gülümsedi. “Pekâlâ, bu kolay. En başından beri bana sahiptin.”

Ertesi sabah ikimiz de uyuyakalmıştık. Tabii sabah altıyı biraz geçe uyanmayı uyuyakalmaktan sayıyorsanız. Bir cep telefonunun sesi bizi uyandırdı.

Arkamı dönüp komodinin üzerine uzandığımda çalanın benim telefonum olmadığını fark ettim. Weston'inkiydi. Ona sakince dokundum. "Hey. Bu seninki. Bu kadar erken saatte aradıklarına göre önemli olmalı."

Anlaşılmaz bir şeyler homurdandı ve bakmadan komodinin üzerine hafifçe vurdu. Cep telefonunu bulduğunda ekrandaki *Cevapsız Çağrı* bildirimini görebiliyordum. Parolasını yazmak için tek gözünü açtı.

"Gerçekten mi?" dedim gülerek. "Şifren 6969 mu? Kaç yaşındasın?"

"Seninki ne? *Gergin* kelimesinin rakamlarla yazılmış hâli mi?"

Yastığımla yüzüne vururken *Geri Ara* tuşuna basmıştı. Ama bizim hakkımızda sevdiğim şey buydu. Dün gece sevecen ve tatlıydı. Benimle gözlerimin dolmasına neden olan bir duygu yoğunluğuyla sevişmişti ve şimdi bu sabah normal, huysuz benliğine dönmüştü. Weston Lockwood yürüyen bir ikilemdi ve yumuşak hâlden olduğu kadar sürtüşmeden de zevk alıyordum.

"Önemli olsa iyi olur," diye bağırdı karşı taraf telefonu açtığında.

Bir süre dinledi ve sonra yatakta doğruldu. "*Siktir*. Hemen geliyorum."

Telefonu daha kapatmadan yataktan hızla kalktı.

"Ne olmuş?" diye sordum. "Neler oluyor?"

"Su basmış." Yerden pantolonunu aldı ve üzerine geçirdi. "Lanet olası inşaat sahasını – ahşap zeminler yeni bittiği için gece çalışan bir ekibin olmadığı *tek gecede*."

"Ah, kahretsin." Yataktan kalkıp kıyafetlerimi aramaya başladım. Ben giyecek bir şeyler bulduğumda Weston gömleğini düzeltiyordu bile.

Yanıma yaklaşıp başımın üstünü öptü. "Acele etme. Ben gidip hasar kontrolüne başlarım."

“Tamam, teşekkürler.”

On beş dakika sonra balo salonunda Weston’a katıldım. Sam Bolton çoktan oradaydı ve o da doğruca yataktan fırlamış gibi görünüyordu. Tepedeki tüm ışıklar kapalıydı ve her iki adam da telefonlarının fenerlerini kullanıyordu. Yüzlerini görebiliyordum ama hasarın boyutunu tam olarak göremiyordum – yürürken bastığım yerde suyun çıkardığı ses bana işlerin iyi olmadığına dair bir ipucu veriyordu.

“Selam,” dedim. “Ne oldu?”

Sam başını iki yana sallayarak tavanı işaret etti. “Ana su borusu patlamış. Yerdeki su miktarına bakılırsa biz ayrıldıktan hemen sonra olmuş olmalı. Zemin ustaları en az on iki saat kuruması gereken son kat dolgu macununu dün gece sürdüler, bu yüzden salon saat beşten beri boştu. Kurumadan zemine basamazlardı. Bu yüzden kapıyı kilitledik ve güvenliğe her zamanki devriyelerinde kontrolü es geçmelerini söyledik.”

“Çürüyen boruları değiştirdiğimizi sanıyordum.”

“Değiştirdik. Ne olduğundan emin değilim ama öğrenmek için sonuna kadar uğraşacağımdan emin olabilirsiniz. Kötü yapılmış bir lehim işi falan olmalı. Bob Maxwell, tesisat şirketinin sahibi çoktan buraya doğru yola çıktı.”

“Durum ne kadar kötü?” diye sordum.

“Tesisat işinin yanı sıra elektrik kablolarında da hasar oluşmuş, bu yüzden değiştirmek gerekecek. Zemine de henüz son kat atılmamıştı, bu yüzden büyük ihtimalle kabarcak ve onu da sökmemiz gerekecek. Yeni alçıpan döşemekten ve yalıtım kısmından bahsetmiyorum bile.”

Sesli bir nefes verdim. “Kahretsin... Her şey yolunda gitse bile etkinlik zamanına zar zor yetişiyorduk. Ve belediye başkanı yeğeniyle birlikte önümüzdeki pazartesi mekânı görmeye geliyor.”

Sam Bolton ensesini ovuşturdu. “Çok üzgünüm. Bu tesisat ustasıyla yirmi yıldan fazladır çalışıyorum ve hiç problem yaşa-

madım. Tabii ki her şeyi karşılayacak sigortam var ve işleri yoluna koymak için elimizden geleni yapacağız. Ama korkarım ki Sophia haklı. Bu bizi bitirme tarihimizden uzaklaştıracak. Henüz ne kadar gecikeceğimizi bilmiyorum ama elimizden gelenin en iyisini yapacağız.”

Weston şimdiye kadar oldukça sessizdi. Ellerini beline koydu ve Sam’le konuştu. “Ken Sullivan’ı arayacağım ve gelip bir de onun bakmasını isteyeceğim.”

Sam konuşmak için ağzını açtı ama ondan önce davrandım. “Tri-State İnşaat’tan Ken Sullivan mı? Neden?”

“Çünkü burada neler olduğunu bilmek istiyorum ve buradaki bir kişinin ne yaptığını bildiğine güvenmem lazım. ”

“Weston...” dedi Sam. “Sinirlendiğinin farkındayım ama seni temin ederim ki ne yaptığımı biliyorum. Kırk yıldır bu işin içindeyim ve Sterling ailesiyle de neredeyse o kadardır çalışıyorum.”

“Aynen, benim demek istediğim de bu. Lockwood ailesiyle hiç çalışmadın. Sizin tarafta işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum, bu yüzden burada olan şeyin tekrarlanmayacağından emin olmak için kendi ekibimi getireceğim.”

Sam yanaklarını şişirdi ve sesli bir nefes verdi. “Tamam.”

Weston’la Sam’in önünde tartışmak yerine koridora çıkıp yalnız kalana kadar bekledim.

“Bence aşırı tepki veriyorsun,” dedim kapı arkamızdan kapanırken.

“Bir boru donmadığı sürece böyle patlamaz. Bu karışıklığa neden olan benim müteahhidim olsaydı, onun beceriksiz olup olmadığını ilk sorgulayan sen olurdun.”

Ellerimi belime koydum. “Müteahhidimin yetkinliğini sorgulayarak, insanları işe alma konusunda *benim* yetkinliğimi de sorguluyorsun.”

“Bunun yüzünden çileden çıkma, Sophia. Bu iş.”

“Her neyse...” Ona umursamaz bir şekilde el salladım.

Weston başını koridorun aşağısındaki asansöre doğru uzattı. “Kahve alacağım ve sonra hızlı bir duş almak için odama geçeceğim. Sana da bir şey almamı ister misin?”

“Kendim alırım,” dedim başımı iki yana sallayarak.

Omuz silkti. “Nasıl istersen.”

Gün ondan sonra daha da kötüleşti.

Beklediğim gibi, babam su basması haberini pek iyi karşılamadı. Açık açık beceriksiz olduğumu söyledi, sanki boruyu yanlış monte eden onun yıllardır çalıştığı adam değil de benmişim gibi. Sonra Sam ve tesisatçıyla beraber yukarıdayken yerdeki bir alete takıldım ve iPhone’um ellerimden uçup gitti. Tavandan düşen bir parçaya çarptı ve bir daha açılmadı. Sonrasında hukuk ekibi otele karşı açılan yeni bir dava olduğu öğrendi ve vereceğimiz fiyatı şekillendirmek için buna bir veya iki gün içinde değer tespitinde bulunmamız gerekiyordu. Üstüne üstlük bir de Liam ofis telefonuma iki mesaj bırakmıştı. Yani Weston saat dörtte ofisime girdiğinde hiç havamda değildim.

“Yine ne kadar beceriksiz olduğumu söylemeye geldiysen arkanı dön ve çık.”

Weston masama doğru yürüdü ve bir zarf uzattı. “Aslında sana bunu vermeye gelmiştim.”

İçinde iki bilet vardı. “Sarhoş Shakespeare? Ne bu?”

“Burada, şehirde bir gösteri. Bir grup oyuncu bir araya geliyor. İçlerinden biri en az beş shot viski atıyor ve ardından Shakespeare’i canlandırmaya çalışıyorlar.”

“Ciddi misin?” dedim gülerek.

“Evet. İkimizin de keyif alacağı tek oyun olabileceğini düşündüm.”

Biletlerdeki tarihe baktım. Oyun neredeyse bir buçuk ay sonraydı. Öfkem çabucak yerini bir kez daha o sıcak duyguya bıraktı. Bakışlarımı kaldırıp ona baktım. “Bunları ne zaman aldın?”

“Birkaç gün önce. Biraz önce teslim aldım, bu yüzden onları beyaz bayrak olarak kullanabileceğimi düşündüm.”

“Birkaç ay sonraki etkinliğe, biz daha geleceğimiz hakkında tartışmadan önce mi bilet aldın?”

“İşleri resmîleştirmek için bu tartışmaya ihtiyacı olan tek kişi sendin, Soph.”

Ayağa kalktım, masamın etrafından dolaştım ve ellerimi boynuna doladım. “Neden gidip kapıyı kilitlemiyorsun...”

Weston ukala bir gülümsemeyle cevap verdi. “İçeri girerken hallettim bile, tatlım.”

Bluzumu eteğimin içine soktum ve arkamı Weston’a döndüm. “Bu, Xanax’tan çok daha iyi,” dedim omzumun üstünden. “Fermuarımı çek lütfen.”

Eteğimin fermuarını çekti ve boynumu öpmek için saçımı yana aldı. “Hizmet etmekten mutluyum. Öğleden sonranın geri kalanı için planında neler var?”

Döndüm ve kıyafetlerimi düzelttim. “Biraz sonra otelin avukatı Elizabeth’le yeni dava hakkında görüşmek için bir telekonferans yapacağım. Yeni bir cep telefonu almak için mağazaya uğramayı planlamıştım. Bugün düşürdüm ve şimdi açılmıyor.” Saatime baktım. “Ama zamanım olacağını sanmıyorum. Toplantının başını kaçırmak istemiyorum ve mağazada genellikle hep sıra oluyor.”

“Benimkini almak ister misin? Raporları gözden geçirmek için ofisimde olacağım. Böylece toplantı başladığında hâlâ mağazada olursan benim numaramdan arayabilirsin.”

“Sakıncası olmadığına emin misin?”

Weston telefonunu bana uzattı. “Sorun değil. Çok gizli şifre mi zaten biliyorsun.”

Bu jest muazzam hissettirdi. Bu bir çiftin birbirleri için yapacağı bir şeydi. Telefonlarımızda tuttuğumuz şeyler çok kişisel olabilir – bir şey arayarak onunkilere göz atmayı planladığım-

dan değil de. Ama bu, Weston'ın saklayacak hiçbir Şeyi olmadığı anlamına geliyordu. Hatta daha da fazlası, *bana güvendiği* anlamına geliyordu. Ve bu çok Şey anlatıyordu.

Telefonu alıp onu öptüm. "Teşekkür ederim. Sana ne diyeceğim, minnetimin bir göstergesi olarak bu gece Őifreni canlandırabiliriz."

24

Sophia

WESTON'IN TELEFONUNU ödünç almam iyi olmuştu.

Teknoloji mağazasının içinde son kırk dakikadır almaya niyetimin olmadığı bir sürü telefonu inceliyor ve adımın seslenilmesini bekliyordum. Otelin avukatını beş dakika içinde aramak zorundaydım. Bu yüzden telefon numarasının olduğu kâğıdı bulmak için çantamı karıştırdım. Şans eseri, arama başlamadan tam bir dakika önce bana seslendiler.

Bozuk iPhone'umu satış görevlisine uzattım. "Merhaba. Telefonum çalışmıyor. Onu düşürdüm ve sonra hiç açılmadı. Sigortam var, bu nedenle hemen düzeltebilirsiniz ya da yenisini verebilirsiniz harika olur. "

"Tabii. Sorun değil. Randevu almak için kullandığınız e-posta adresiniz hesabınıza tanımlı olan mı?"

"Evet."

"Peki. Telefonunuza bakılmasını sağlayıp sonrasında size seçenekleriniz hakkında bilgi vereceğim."

Weston'ın cep telefonundan saate baktım. Toplantıya bağlanmam gerekiyordu. "Bunun ne kadar süreceğini biliyor musunuz? İş için bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor da."

"On beş dakika kadar."

Başımı sallayarak onayladım. “Tamam, harika. Sıra bana geldiğinde hâlâ telefondaysam bir sonraki müşteriyi alıp bana sonra geri dönebilir misiniz?”

“Tabii. Hiç sorun değil.”

On beş dakikada biteceğini düşündüğüm telefon görüşmesi neredeyse bir saat sürdü. Sonunda telefonu kapattığımda satış temsilcisi benden sonraki üçüncü müşteriyle görüşüyordu, bu yüzden bitirmesini beklemek zorunda kaldım. Bir ileri bir geri yürürken, Weston’ın telefonu elimde titredi. Alışkanlıktan, kim olduğunu görmek için aşağı baktım. Ekran aydınlandı ve Eli adlı birinden gelen ve şöyle başlayan bir mesajın önizlemesini gösterdi: *Hey, dostum, buhar olup uçtun mu?*

Bu beni gülümsetti çünkü son zamanlarda çoğu arkadaşımın benim için de aynı şekilde düşündüğünden oldukça emindim. Özeline girmek istemedim, bu yüzden mesajın geri kalanını görmek için ekranı kaydırmadım. Ancak ekranı kapatmak için yandaki düğmeye bastığımda ikinci bir mesaj belirdi. Bu seferki bir e-posta önizlemesiydi:

Sterling kızından ihtiyacımız olanı aldın mı?

Donup kaldım.

Bu ne hakkındaydı?

İlk seferinde yanlış okumuş olduğumdan emin bir şekilde mesajın önizlemesini daha yavaşça tekrar okudum. Oil40@gmail.com adresinden gelmişti.

Sterling kızından ihtiyacımız olanı aldın mı?

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve sakin kalmaya çalışmama rağmen biraz midem bulanıyordu. Böyle bir mesajın mantıklı bir açıklaması olmalıydı.

Belki de e-posta Sam Bolton’dan geliyordu... Su bastıktan sonra tadilat için bir fiyat iletmışlerdi ve işi almak için ikimizin de onayını istiyorlardı.

Gerçi bu oldukça hızlı olurdu.

Ve Oil40? Sam’in e-postası neden petrolle ilgili olsundu ki?

Başımı iki yana salladım. *Saçmalıyorum*. Bu mesaj, Weston’ın

birlikte çalıştığı herhangi bir müteahhitten olabilirdi. Neden aklım otomatik olarak en kötü senaryoyu canlandırıyor ve uğursuz bir şeyler olduğunu düşünüyordu?

Belki de Weston bir şey için teklif alıyordu ve müteahhide benim imzama ihtiyacı olduğunu söylemişti? Son zamanlarda o kadar meşguldük ki muhtemelen bana bundan bahsedememişti bile. Bu kadardı. Kesinlikle böyle olmalıydı.

Yine de...

Sterling kızından ihtiyacımız olanı aldın mı?

Sterling kızı...

Bir müteahhidin iş yapmak istediği bir kişiden bahsederken bu şekilde hitap etmesi kesinlikle olur iş değildi. Ama sanırım hâlâ dışarıda bir kadına kız diye hitap eden bir sürü eski kafalı aptal vardı.

Bu, Weston'ın suçu değildi.

Bu müteahhit her kimse kesinlikle ahmağın tekiydi.

Aslında e-postayı açıp gönderene muhtemelen bir göz atmalıydım, böylece kadınlardan bu şekilde aşağılayıcı bir şekilde bahseden kişinin kim olduğunu anlayabilirdim.

Ama... Weston telefonunu bana güvendiği için vermişti ve e-postasını açmak bu güveni ihlal etmek olurdu.

Aslında önizlemeyi çoktan okumuştum bile, olan olmuştu. Gönderenin kim olduğunu görmek, mahremiyetine zaten yanlışlıkla yaptığımdan daha fazla zarar veremezdi.

Pek sayılmaz.

Değil mi?

Parmağımla önizlemeyi açmaya hazır bir şekilde cep telefonuna baktım. Yine de kendimi buna ikna edemedim. Düşüncelerimi aklımda ne kadar farklı şekillerde haklı çıkarmaya çalışsam da yine de yanlış geliyordu.

Satış temsilcisi benimle konuşmak için geldiğinde Weston'ın telefonunu çantama attım ve yapmak üzere olduğum şeyi aklımdan çıkarmaya çalıştım. Telefonumun tamir edilemez olduğu ortaya çıktı, bu yüzden temsilci bana yeni bir telefon getirdi ve

eski telefonumdaki tüm bilgileri aktarmayı teklif etti. On dakika daha süreceğini ve birazdan döneceğini söyledi.

Ne yazık ki bu bana orada durup daha fazla analiz yapmam için zaman tanıdı.

Bir e-postanın küçük bir önizlemesini gördükten sonra neden bu kadar huzursuz hissediyordum?

Bunu anlamak çok zor değildi.

Çünkü güven sorunlarımı vardı. İnandığım hemen hemen her adam beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Yani bilinçaltımın en kötüsünü düşünmek istemesi şaşırtıcı değildi.

Weston'ın bana karşı hisleri gerçek değildi.

İstediklerini elde etmek için beni kullanıyordu.

Sterling kızından ihtiyacımız olanı aldın mı?

Tanrım, mesaj tam da babamın söyleyeceği bir şeye benziyordu.

Lockwood oğlanından ihtiyacımız olanı al.

Ama bu cümlelerin anlamı pek çok yere varabilirdi. Her anlama gelebilirdi. Ama sonuçta, e-postasını açarsam Weston'ın güvenini boşa çıkarmış olacaktım. Bir bakıma, Liam'la aynı seviyeye inmiş olurdum. Çünkü güven olmadan ilişki olmazdı.

Mucizevi bir şekilde, teknolojisi mağazasında işim bittiğinde Weston'ın cep telefonunu çantamda tutmayı başarmıştım. Dışarı çıktığımda temiz hava biraz iyi gelmişti. Countess'a giden iki blokluk yürüyüşüm sırasında, telefonu geri verdikten sonra bir noktada Weston'ın e-postayı göreceğini fark ettim. Benimle bir şey hakkında konuşmak için bekliyorsa –bu e-posta diyalogunun atıfta bulunduğu her neyse– muhtemelen zaten yakında gündeme getirecekti. Merakımı sonlandırmak için uzun süre beklemem gerekmeyecekti herhalde.

Bir ya da iki saat içinde, altmış yaşındaki bir tesisatçıdan ya da onun gibi birinden gelen bir e-posta yüzünden kendimi strese sokarak ne kadar aptalca davrandığıma gülecektim. Weston bana imzayı gerektiren bir işi olduğunu söylerdi ve konu kapanırdı.

Evet, kesinlikle olacak olan buydu.

Muhtemelen ben de kendime baya gülecektim.

Gerçi Countess'a geri dönerken, eğlenmekten daha çok endişeliydim.

"Şey... Konuşmamız gereken bir sorun var mı?" diye sordum.

Bugünlük işlerimi yeni bitirmiş ve ofisine uğramıştım. Saat neredeyse akşam on olmuştu ve Weston cep telefonunu saatler önce geri almıştı. Yine de hâlâ benim imzama ihtiyaç duyduğu hiçbir şeyden bahsetmemişti.

Başını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla yok."

Belki de küçük bir hatırlatmaya ihtiyacı vardı çünkü unutmuştu... "Ya ikimizin de imzalaması gereken onarım çalışmaları veya fiyat teklifleri? Hizmet kalitesini yükseltmek isteyen Wi-Fi şirketinden birkaç saat önce gelen teklifi sana getirdim. Benim için bir şeyin var mı?"

Weston biraz düşündü. "Hayır. Öne çıkan tek şey, Boltonların bize borçlu olduğu gözden geçirilmiş zaman çizelgesi. Bence onun dışında hiçbir şey yok."

Midem bulanmaya başladı. E-postayı unutmuş olabilir miydi?

"Pekâlâ, ben yukarı çıkıyorum. Bugün gelen ve hâlâ yanıtlamam gereken bir sürü *e-postam* var. Senin nasıl? Sen de işlerin altında eziliyor musun?"

Weston omuz silkti. "Hayır. Aslında hepsini hallettim." Sırıttı. "Sanırım senden çok daha verimliyim."

Kendimi gülümsemeye zorladım. Ofisinden çıkmaya henüz hazır değildim çünkü hâlâ bir şeyler hatırlayacağı umuduna tutunuyordum. Ama aynı zamanda söyleyecek başka bir şey de bulamadım. Bu yüzden garip bir şekilde orada durdum. En azından kendimi garip hissettim.

Sonunda Weston, "Seninle birazdan yukarıda buluşuruz. Halletmem gereken birkaç şey var," dedi.

Hüzünlendim. "Peki."

Odama döndüğümde, kendimi hayal kırıklığına uğrattığımı hissettim. Neden ona doğrudan e-postayı sormamıştım? Telefonuna gelen bir e-postanın sadece bir satırlık önizlemesini okumam tamamen kazara olmuştu. Buna kızamazdı. Yine de kendimi ıstırabımdan kurtarmak yerine karanlık düşüncelerimin yayılmasına izin vermiştim.

İçten içe, asıl sorunun yanlış bir şey yapmış olmamla ilgisi olmadığını biliyordum. Weston'a telefonuna gelen bir e-postayı okuduğumu söylemek konusunda gergin değildim. Düşündüğüm gibi olmadığını söylemesi ve ona inanmayacağım konusunda gergindim. Güven sorunlarım oldukça derinlere işlemiştir ve her zaman en kötüsünün olacağını varsaymaktan nefret ediyordum. Bunun yerine korkularımı gizledim ve durumun kendi kendine çözüleceğini ummaya çalıştım.

Muhtemelen o e-postayı göreceksin ve buraya geldiğinde bana ondan bahsedeceksin. Pireyi deve yapıyorum.

Adımlarımla halıyı aşındırmak yerine banyo yapmaya karar verdim. Küveti ılık suyla doldurdum ve biraz banyo tuzu attım. İçine girip gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve büyük bir nefes verdim.

Hawaii'de sahildeyim. Güneş vücudumu ısıtıyor ve kıyıya hafifçe vuran dalgaların sesi beni uykuya sürüklüyor.

Ama... Weston nerede? Neden benimle gelmedi?

Çünkü o artık konuşmadığını yalancı piçin teki. Bu yüzden.

Derin, arındırıcı bir nefes daha aldım ve odağımı değiştirmeye çalıştım.

Bu sefer Londra'daki en sevdiğim ve Weston'la hiçbir ilgisi olmayan o mutlu yere gittim – nehre bakan küçük bir park, yaşadığım yerden birkaç sokak ötede. Ne yazık ki, kendimi bir salıncakta oturarak huzurlu manzarayı seyrederken hayal ettiğimde, göz ucuyla bir battaniyenin üzerinde yatan çifti fark ettim.

Liam ve kuzenim.

Kaçmak için diğer tarafa döndüğümde babam tepemde belirdi.

"Sana söylemiştim." dedi memnuniyetsizlikle.

İç çektim ve gözlerimi açtım. Belki de biraz müzik dinlemeliydim, eşlik edebileceğim bir şeyler. Telefonumu bıraktığım yere uzanıp Spotify'a girdim ve sözlerinin çoğunu bildiğimi düşündüğüm eski şarkılardan oluşan bir çalma listesi seçtim. Altı yedi şarkıdan sonra omuzlarımın nihayet biraz rahatladığını hissettim. Billy Joel'in şarkısı "Dürüstlük" çalana kadar. Kelimenin ne kadar yalnız olduğunu ve gerçeği bulmanın ne kadar zor olduğunu mırıldandı ve aklımdan uzaklaştırmayı başardığım her türlü gerilim tekrar içeri sızdı. Sinirli bir şekilde küvetten çıktım ve şarkı bitmeden müziği kapattım.

Kuruduktan sonra üstüme otelin rahat bornozlarından birini geçirdim ve biraz yüz ve vücut kremi sürdüm. Koridordan yatak odasına geçtiğimde Weston'ı içeride, ayakkabılarını çıkarırken bulduğumda korkudan yerimden sıçradım.

"Lanet olsun." Elim kalbime götürdüm. "Ödümü patlattın. İçeri girdiğini duymadım."

Weston ikinci ayakkabısını kenara fırlattı ve ayağa kalktı. Sırttı. "Çünkü bazı kötü eski şarkıları bağırarak söylemekle meşguldün. Göz kamaştırıcı ve akıllı olduğun için şanslısın çünkü şarkı söyleyemiyorsun."

Bornozumu daha sıkı bağladım. "Şarkı söylemek rahatlama yardımcı oluyor."

Weston bana doğru yürüdü ve ellerini omuzlarıma koydu. "Rahatlama yardımcı olacak ve çevre odalardaki misafirlerin burada kedi kestiğimizi düşünmeyeceği bir şey biliyorum."

Dalga geçiyordu ama gülümsemeye çalışmak zor geldi ve o da bunu fark etti.

Weston iki parmağını çenemin altına koydu ve gözlerimizin buluşması için başımı yukarı kaldırdı. "İyi misin?"

Uzağa baktım. "Aklımda çok şey var sadece."

"Evet. Anlıyorum. Çok yoğun çalışıyoruz. Bak ne diyeceğim, kısa bir duş alacağım ve sonra gelip o çok sevdiğin kremle omuzlarını ovacağım." Bana bakmak için eğildi.

Ona delicesine güvenmek istiyordum, yine de bir samimiyetsizlik belirtisi aradım. Ama hiçbir şey bulamadım.

“Neden o bornozu çıkararak yorganın altına girip benim için hazırlanmıyorsun?” dedi. “Birkaç dakikaya yanıdayım.”

Zoraki bir gülümsemeyle başımı sallayarak onayladım.

Banyoya girmeden önce dudaklarımı nazikçe öptü. Birkaç dakika sonra düşün açıldığını duyduğumda hâlâ aynı yerde duruyordum. Ne yapacaktım? Aklımdan geçenler hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden muhtemelen banyodan çıkıp omuzlarımı ovacağını ve bunun ön sevişme olacağını düşünüyordu. Böyle hissederken işlerin bu şekilde gitmesine izin vermem mümkün değildi. Onunla konuşmam gerekiyordu.

Kulağa suçlayıcı gelmeden konuya nasıl yaklaşacağıma dair seçeneklerimi tartarken başım dönüyordu. Düşüncelere o kadar dalmıştım ki banyodan gelen sesi hemen idrak edemedim. Weston banyomun sonlarına doğru benim de söylediğim şarkılardan biri olan, Journey’nin “İnanmaktan Vazgeçme” şarkısını dinliyordu. Bornozumun cebini yokladığımda telefonumu küvetin yanında unutmuş olduğumu fark ettim, o da benim listemden devam etmeye karar vermişti. Birkaç saniye sonra nakaratta Steve Perry’ye kalın bir ses katıldı. Weston detoneydi ama aynı zamanda sesi seksiydi. Düşündüğüm tüm korkunç şeylere rağmen onun espri anlayışına gülmemek elde değildi. Kızdırmak için beni taklit ediyordu.

Tanrım, ondan *gerçekten, gerçekten* hoşlanıyordum ve her şeyin kocaman bir yanlış anlaşılma olmasını istiyordum. Bilinmezliğin yarattığı perişanlıktan çaresizce kurtulmak istiyordum.

Yatağın benim olan tarafına doğru yürüdüm. Ama gözlerim yatağın ayakucunda gümüş bir şeye takıldı – Weston’ın az önce oturduğu yerin hemen yanında.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Weston’ın telefonu.

Bir şansım daha vardı.

Hızlıca bir göz atabilirdim ve her şey bitebilirdi.

Konuyu gündeme getirmeme bile gerek kalmazdı.
Weston ondan şüphelendiğimi asla bilmeyecekti.
Otuz saniyeden kısa bir süre içinde ıstırabımdan kurtulabilir
ve onun yanlış bir şey yapmadığını anlayabilirdim.

Ya da...

Ya da...

Alternatifini düşünmemekten kendimi alamadım.

Ama kesin olarak bilmem gerekiyordu.

Bu sefer fırsatın kaçmasına izin veremezdim.

Yatağın ayakucundaki telefonu kaptığımda kalbim hızlandı. Banyodan gelen müzik durduğunda Weston'ın şifresini yeni yazmaya başlamıştım.

Kahretsin.

Banyodaki işini bitirmişti.

Kurulanması sadece bir veya iki dakika sürerdi.

Acele etmeliydim.

Son iki haneyi yazarken ellerim titriyordu ve telefonun kilidi açıldı. E-posta uygulamasını açtım ve gelen kutusunu gözümle taramaya başladım. İki sayfa aşağıda, ne zaman geldiğini görmek için rasgele bir e-posta açtım ve aradığımdan daha önceki bir tarihte geldiğini fark ettim. Aceleden kaçırmış olmalıydım. Bu yüzden ekranı tekrar yukarı kaydurdum ve söz konusu e-postadan önce gönderilene geri dönene kadar her birinin ilk satırını okumaya başladım.

Hiçbir şey yoktu.

Daha önce gördüğüm o e-postadan iz yoktu.

Hâlâ kapalı olan banyo kapısına baktığımda sanki göğsümde saatli bir bomba patlayacakmış gibi hissediyordum. Weston her an çıkabilirdi.

Bu lanet e-posta hangi cehennemdeydi?

Ah! Kahretsin!

Silinenler!

Silinen e-postalarını kontrol etmem gerekiyordu.

Klasörü çabucak buldum, açmak için dokundum ve kalbim

durdu. Aradığım e-posta en üstteydi. Bu öğleden sonra sildiği tek e-posta buydu.

Banyo kapısına bir kez daha bakıp derin bir nefes aldım ve e-postayı açtım.

Alıcı: Weston.Lockwood@LockwoodOtelGrubu.com

Gönderen: Oil44@gmail.com

Sterling kızından ihtiyacımız olanı aldın mı?

İşleri hızlandırman, lazım Weston. Bana bu aile için hâlâ yararlı olabileceğini göster. Onların teklif edeceği fiyatı öğrenmeye ihtiyacımız var.

E-postanın altında bir imza vardı:

Oliver I. Lockwood

CEO, Lockwood Otel Grubu

Altında bir yanıt vardı:

Alıcı: Oil44@gmail.com

Gönderen: Weston.Lockwood@LockwoodOtelGrubu.com

O iş bende. Bir şeyleri değiştirdi mi görmek için bitirmesini bekliyorum.

Kusacakmış gibi hissettim. Gerçi banyo kapısı açıldığında yaptığım tam olarak bu değildi.

25

Weston

“BU BORNOZ AŞIRI RAHAT.” Kollarımdan birini ovuşturarak çıktım banyodan. “Sürekli giymene şaşmamalı. Sadece mütevazı davrandığını sanıyordum. Sence...”

Tak. Bir şey kafama çarptı. *Sertti.*

Dokundum ve sol kaşımın hemen üstünde bir ıslaklık hissettim.

Kafam karışmış bir şekilde, içeriye izinsiz giren birini falan görmeyi bekleyerek bakındım. Ama onun yerine karşımda sinirden çılgına dönmüş bir kadın buldum.

“Ne *sikim* yaptığını sanıyorsun, Sophia? Az önce bana bir şey mi fırlattın?”

Yüzü parlak kırmızıydı. “Seni aşağılık herif!”

Cep telefonum birkaç metre ötede yerde oturuyordu. Ekranın ortasında bir çatlak vardı. “O benim telefonum mu?” Parmaklarıma baktım. Hissettiğim ıslaklık kandı. “Lanet olsun, kanıyor!”

“Güzel!”

“Aklını mı kaçırdın? Az önce telefonumu bana fırlatarak kaşımı yardın!”

“Görünüşe göre evet – seninle herhangi bir ilişki kurduğuma göre. Çık dışarı, Weston. *Hemen defol!*”

“Ne oluyor? Ben ne yaptım ki?”

“Ne mi yaptın? Sana ne halt yediğini söyleyeyim. *Doğdun!*”

“Soph, kışından ne uyduruyorsun bilmiyorum. Ama ne yaptığımı sanıyorsan san, kafama lanet bir telefon fırlatamazsın.”

Komodine doğru yürüdü ve bir başucu lambası aldı. “Haklısın. Bu daha çok acıtır. Şimdi defol yoksa kafana yiyeceğin bir sonraki şey bu olacak.”

Ellerimi kaldırdım. “Sadece bana ne yaptığımı söyle – ya da ne yaptığımı sandığınızı, sonra gideceğim.”

Bana baktı ve sıkıdığı dişlerinin arasından konuştu. “*Sterling kızından ihtiyacımız olanı aldın mı?*”

Anlamayarak yüzümü buruşturdum. “Ne? Neyden bahsediyorsun?”

“Bu sana tanıdık gelmedi mi? Şuna ne dersin? *O iş bende. Bir şeyleri değiştirdi mi görmek için bitirmesini bekliyorum.*”

Belki başıma aldığım darbe yüzündendi ama jetonun düşmesi birkaç saniye sürdü. Ama anladığım an bana telefonda daha sert vurdu. Gözlerimi kapattım.

Siktir.

Siktir.

Siktir.

Siktir.

E-postalarımı okumuştum.

Başımı iki yana salladım. “Açıklayabilirim.”

“Lanet. Odadan. Siktir. Git.”

Ona doğru bir adım attım. “Soph, dinle...”

“Bir adım daha atma!” Uzun bir süre sessiz kaldı. Bunu engellemek için savaşmasına rağmen gözlerinin dolduğunu gördüm. Tekrar konuştuğunda sesi titriyordu. “Sadece git. Söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum.”

Altdudağı titrediğinde bunu kalbimde hissettim. “Gideceğim. Ama konuşmamız lazım, Soph. Düşündüğün gibi değil.”

Büyük bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ama bakışlarını kaçırmadı. “Gözlerime bakıp o e-postanın teklifimizi

öğrenmek için beni kullanman dışında bir şeyle ilgili olduğunu söyleyebilir misin?"

Yutkundum. "Hayır. Ama..."

Ellerini yukarı kaldırdı. "Lütfen git, Weston."

Yere baktım. "Gideceğim. Ama bu konuşma burada bitmedi. Sakinleştiğin zaman tekrar konuşmamız lazım."

Ona daha fazla saygısızlık etmek istemediğimden kapıya doğru yürüdüm. En azından ona ihtiyacı olan alanı bırakabildim. Bu yüzden tek bir kelime daha söylemeden odayı terk ettim.

Koridorda, birkaç kapı ötedeki odadan yaşlı bir kadın çıktı. Beni görünce hırkasının önünü kapatıp başını çevirdi. O âna kadar sadece otel bornozunu giydiğimin farkında değildim. Ayrıca oda anahtarımı içeride bırakmışım, kırılan telefonumdan bahsetmiyorum bile. Sophia'nın süitine doğru gözüm kaydığında kapıyı çalmanın bir seçenek olmadığına karar vermişim. Yani durumu kabullenmem ve yeni bir oda anahtarı almak için lobiye kadar bu şekilde yürümem gerekiyordu. Ve cep telefonu... Neyse, bu endişelerimin en küçüğüydü. Önemli olan tek şey Sophia'nın beni dinlemesini sağlamaktı.

Gerçi bunun yıktığım şeyi düzeltebileceğinden emin değildim.

Ertesi gün, hiç uyumamış olmama rağmen yedide kıcımlı yataktan kaldırdım. Bir pantolon ve gömlek giydim, dişlerimi fırçaladım ve yüzüme biraz su çarptım. Dün gece alnıma yapıştırdığım yara bandı şimdi kurumuş kanla kararmıştı, ben de yenisiyle değiştirdim. Kendimi ancak bu kadar toparlayabildim. *Tıraşı sikerler. Duşu da sikerler.*

Son sekiz ya da dokuz saatimi Sophia'ya söyleyeceklerimi gözden geçirerek geçirmiştim. Ona gerçeği söylersem bundan pek hoşlanmayacaktı. Ama yalan söylemek ve ondan bir şeyler saklamak beni bu belaya sokmuştu ve eğer onun güvenini yeni-

den kazanacaksam hemen şimdi temize çıkmalıydım. Gerçekler acıtsa bile.

Alt kata inip lobiden iki büyük kahve aldım ve doğrudan Sophia'nın ofisine gittim. Kapısı kapalıydı, ben de ekibinin toplantı odasına gittim.

Kapıyı tıklatıp açtım. "Sophia burada mı?"

Charles başını iki yana salladı. "Zor bir gece miydi?"

"Ha?"

Alnımdaki yara bandını işaret etti.

"Ah," dedim. "Onun gibi bir şey. O burada mı?"

"Hayır. Cep telefonundan ulaşmayı dene. Gerçi şu anda uçağa biniyor olmalı. Bu yüzden ona birkaç saat ulaşamayabilirsin."

"Uçağa mı biniyor? Nereye gidiyor ki?"

"West Palm'a. Büyükbabasını görmek için."

Siktir.

Bu hafta tekliflerin verilmesinden önceki gün için bir ziyaret planlamıştı ama bugün değildi. "Neden gittiğini biliyor musun?"

Charles bilmediğini belli edercesine dudaklarını büzdü. "İşle ilgili görüşmek için olduğunu tahmin ediyorum. Ve eminim sana çoktan Sterlinglerin vermemi isteyeceğinden fazla bilgi verdim. Bu yüzden başka soruların varsa onları Sophia'ya sormalısın."

Çökmüş bir şekilde ofisime doğru yürüdüm. Onunla konuşmam gerekiyordu ancak numarasını ezbere bilmediğim için birinden almam gerekecekti ve hâlâ cep telefonum yoktu. Ofis kapımı açtığımda masamda bir yığın eşya buldum. Dün gece süitinde bıraktığım katlanmış giysilerimin en üstünde kırık cep telefonum duruyordu.

Omuzlarım çöktü. Sophia'nın mesajı açık ve netti. *Benimle işi bitmişti.*

Günün geri kalanı koşuşturmayla geçti. Balo salonu inşaatını su basmasından kaynaklanan sorunlarla ilgilendim, gelen birkaç son dakika değerlendirme raporunu gözden geçirdim, hukuk ekibimle görüştüm ve ekranımın onarılması için cep telefonu

mağazasına uğradım. Şans eseri tek hasar bu gibi görünüyordu, başımı yaracak kadar sert çarptığını düşünürsek bu şaşırtıcıydı. Sophia'yı dört kez aramıştım ama her seferinde sesli mesaja yönlendirilmiştim. Ona söylemem gerekenler telefonda söylenebilecek şeyler değildi, mesaj bırakarak da olmazdı. Bu yüzden her seferinde telefonu kapattım.

Akşam altıda artık çıldırmaya yaklaşmıştım, bu yüzden dışarıda yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Yanından geçtiğim ilk bar dikkatimi çekti ama yavaşlamadan devam ettim. İkincisi de aynı bloktaydı. Biraz tereddüt ettim ama yine de yürümeye devam ettim. Üçüncü bara kadar birçok blokta, lanet olası şeylerin adımı seslendiğini duymaya başlamıştım. Bu yüzden yavaşladığımda, Countess'a kalan birkaç bloğu yürümektense kendimi bir Uber çağırarak için zorladım.

Şansıma, New York bugünlerde sahip olduğu taksi sayısı kadar Uber'le dolup taşıyordu, bu yüzden arabam iki dakika içinde önümde durdu.

"Countess Otel'e mi?" dedi şoför dikiz aynasından bakarak. Bu kadar yakın olduğu için muhtemelen *ne kadar tembel bir ahmak* olduğumu düşünüyordu.

"Evet... Aslında, hayır – onu boş ver. Onun yerine beni 409 Bowery'ye götürebilir misin?"

Adam yüzünü ekşitti. "Bunu uygulama üstünden değiştirmen gerekecek."

Homurdanarak elimi cebime attım. Cüzdanımdan bir yüzlük çıkarıp ön koltuğa fırlattım. "Sadece sür. Anlaştık mı?"

Adam yüzlüğü alıp cebine koydu. "Anlaştık."

"Bak sen, kimler gelmiş. *Jeopardy* neredeyse başlamak üzere! Şovumu yarıda keseceksen, en azından bana kazı kazan kartlarımı getirmiş ol?"

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa elim boş gelmiştim. Ve bu unuttuğum için değildi.

“Üzgünüm,” dedim. “Durmak istemedim. Bloğun sonundaki genelde gittiğim dükkân bira da satıyor.”

Bay Thorne uzaktan kumandayı aldı ve televizyonu kapattı. “Otur, evlat.”

Daha fazla bir şey söylemedi, bunun yerine ona neler olduğunu anlatmamı bekledi. Kafamı toparlayana kadar sabırla oturacağımı biliyordum, bu yüzden derin bir nefes verdim ve elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“O zaman en başta başla.”

Başımı ellerimin arasına aldım. “Her şeyi batırdım.”

“Sorun yok. Hepimiz hata yaparız. Her gün ayık olmak için yeni bir şanstır.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, o değil. Hiçbir şey içmedim. O yöne gittiğimi anlayınca bir arabaya bindim ve doğruca buraya geldim.”

“Pekâlâ, bu iyi. Bir sponsor bunun içindir. Bana gelebileceğini hissetmene sevindim. O zaman bana neler olduğunu anlat.”

Kesik bir nefes verdim. “Birkaç kez bahsettiğim, geçen gün Countess’ta tanıştığın kadını hatırlıyor musun?”

Evet dercesine başını salladı. “Tabii. Sophia. Zamanının yarısında taşaklarına tekmeyi basmak isteyen ve senin çirkin kışına göre fazla güzel olan kadın mı?”

“Evet, o,” dedim hüzünlü bir gülümsemeyle.

“Ne oldu ona?”

“Biz birlikteyiz artık. Ya da en azından öyleydik.”

“Tamam... Bunu değiştirecek ne yaşandı?”

“Güvenine ihanet ettim.”

“Onu aldattın mı?”

“Hayır. Yani düşündüğün şekilde değil.”

“Nasıl o zaman?”

“Uzun hikâye.”

“Sanırım esaret altında bir dinleyicin olduğu için şanslısın. Bacaklarımın tutmadığını biliyorsun ve senin o zavallı kederli hikâyeyi ne kadar sıkıcı olursa olsun kalkıp gidemem, değil mi?”

İç çektim. "Evet."

Bay Thorne benim en kötü yönlerimi zaten biliyor olsa da yaptığım şeyi itiraf etmekten utanıyordum. En azından yıllar boyunca yaptığım çoğu saçmalık için alkolü suçlayabiliyordum.

"Devam et," dedi cesaretlendirici bir sesle. "İnan bana, anlatacağın her ne ise daha kötüsünü yaptım, evlat. Senin hakkında kötü bir şey düşünmeyeceğim."

"Peki." Derin bir nefes alıp en baştan başlamaya hazırlandım. "Pekâlâ, sana ailelerimizin iyi geçinmediğini söylemiştim. Dedelerimiz elli yıldan fazla bir süre önce Grace adında bir kadını elde edebilmek için kavga etmiş. Grace birkaç ay önce öldü ve otelin yüzde kırk dokuzunu Sophia'yla benim büyükbabalarımıza bıraktı."

Bay Thorne homurdandı. "Eski eşimin bana verdiği tek şey boşanma evraklarıydı."

Gülümsedim. "Her neyse, büyükbabam Sophia'nın büyükbabasından nefret ediyor. Ve son vukuatımdan beri onunla aramın ne kadar kötü olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum," dedi başıyla onaylayarak.

Derin bir nefes aldım. "Pekâlâ, büyükbabam Sophia'yla bindiğimiz uçak iner inmez beni aradı. Az önce kimin yanına oturduğumdan bahsettim ve o da beni bir piliç tarafından dikkatimin dağıldığı için azarladı." Başımı iki yana salladım. "Bana bir sonraki uçuşla geri dönmemi, kadınlar ve içki benim zaaflarım olduğu için bu işin adamı olmadığımı söyledi. Ona yanıldığımı söyledim ama benim yerine babamı göndereceğini söyledi. Sonra da yüzüme kapattı. Güvenlikten çıktığımda, biraz temiz hava aldıktan sonra ne yapacağıma karar vereyim dedim. On dakika sonra büyükbabam geri aradı ve fikrini değiştirdiğini, yeni bir stratejisi olduğunu söyledi. Kadın düşkünü olduğum için Sophia'yı baştan çıkarmamı ve Sterlinglerin teklifini ondan öğrenmemi istedi."

Bay Thorne'un gözleri hayal kırıklığıyla kararmıştı. "Ve sen de bunu yapmayı kabul ettin?"

Gözlerimi kapattım ve başımı öne düşürdüm. "Büyükbabama kaybeden olmadığımı kanıtlayabilmek için kalmama izin vermesini sağlamanın ötesini düşünmedim. O an her şeyi kabul ederdim. Ayık kalmaya başladıktan sonra, hayatımda işim dışında pek bir şey kalmadığını fark ettim. Caroline'ı kaybetmiştim, arkadaşlarımın çoğu particiydi ve kendimi o ortamdan çıkarmak zorundaydım." Alaycı bir sesle ekledim. "Tek arkadaşım sensin."

Başını iki yana salladı. "Yıllar boyunca konuştuğumuz şeyler içinde en üzücü olanı bu son söylediğin olmalı. Ama buna sonra döneriz. Kıza odaklanalım. Yani büyükbabana yapacağını söyledin ve sonra ne oldu?"

Omuz siktim. "Sonra... Ona âşık oldum."

"Yani bu işe onu baştan çıkarma niyetiyle başladın ve sonra her şey değişti mi?"

"Olay da bu. Büyükbabama onun oyununu oynayacağımı söylememe rağmen aslında hiç oynamadım. Sophia'yla aramızda liseden beri tuhaf bir aşk-nefret ilişkisi var. Bu yüzden ona sataşırken işler kızıştığında bu, oyunun bir parçası değildi. Gerçektir. Her zaman tam anlamıyla gerçektir. Sophia'ya söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeyin büyükbabamla ilgisi yoktu." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip telleri çekiştirdim. "Ama onların teklif bilgisini getirip getiremeyeceğimi her sorduğunda, onu bunu yapacağıma dair temin ettim."

"Ama bu bilgiyi Sophia'dan almayı hiç düşünmedin?"

Başımı iki yana salladım. "Bizimkinin biraz altında bir fiyat uydurmayı ve şansımı denemeyi planlıyordum. Eğer tahmin ettiğim teklif çıksaydı iki türlü de biz kazanırdık ve benden akıllısı olmazdı."

"Bunu Sophia'ya söyledin mi?"

"Söylemem için bana hiç şans vermedi."

"Ve şimdi ona gerçeği anlatsan da sana inanmayacağını düşünüyorsun."

"İnanmayacağından eminim. Her şey kulağa saçmalık gibi geliyor – sana hikâyeyi daha şimdi anlatmış olsam bile."

Bay Thorne başını sallayarak onayladı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum. Ama haklısın."

"Harika." Omuzlarım çöktü. "Buraya bana farklı bir şey söyleyeceğini düşünerek gelmiştim."

"Tek arkadaşın olduğumu düşünürsek, gerçekleri söylemek benim görevim. Sana yağ çekmeme ihtiyacın yok. Konuşacak, sorunların üstüne tartışacak ve onları nasıl çözeceğini bulmana yardım edecek bir arkadaşla ihtiyacın var. Ve hepsinden önemlisi, içmenin her boku daha da kötüleştireceğini hatırlatacak birine ihtiyacın var."

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Biliyorum. Sanırım bir süreliğine bu karmaşadan kurtulmanın kolay bir yolu varmış gibi davranmak istedim."

"Biliyorum, evlat. İyi bir şey olduğunda kutlamak için içgüdüsel olarak içmek isteriz. Kötü bir şey olduğunda ise unutmak için içmek isteriz. Ve hiçbir şey olmadığında da olması için içeriz. Bu yüzden alkoliğiz. Ama sorunlarımızı boğamayız. Çünkü acılarımız olimpik yüzücülerdir."

"Teşekkürler," dedim kendimi gülümsemek için zorlayarak.

"İstedğin zaman. En iyi arkadaşlar bunun içindir. Sadece saçlarını örmemi bekleme benden yeter. Bu arada, şu lanet olası saçlarını kestirmen gerektiğini söylemek istiyordum ne zamandır."

Gecenin çoğunu Bay Thorne'da geçirdim. Kendimi içine soktuğum karmaşadan kolay bir çıkış yolu bulamadık. Ama denemediğimizden değildi. Ne yazık ki, bundan kurtulmanın kolay bir yolu yoktu. Zor da olsa bir çıkış yolu olduğunu umuyordum.

26

Sophia

Tık. Tık. Tık.

Neredeyse gece yarısıydı. Ofis kapımı çalan temizlik ekibi değilse, ki bundan şüpheliydim, bu saatte burada olabilecek tek kişi vardı.

Işığımı açık bırakıp gittiğimi düşüneneğini umarak sessiz kaldım. İhtiyacım olan son şey Weston'la hesaplaşmaktı. Son iki günü büyükbabam ve babamla geçirdikten sonra kendimi bitkin, fiziksel ve duygusal olarak tükenmiş hissediyordum. Bu gece Countess'a gizlice geri döndüğümde tek yapmak istediğim kendimi yatağa atmaktı. Ama büyükbabam benden bir sürü bilgi göndermemi istemişti ve ona söylediklerimden sonra pozisyonumun sallantıda olduğunu düşünürsek, kendimi yüzde yüz bu işe adadığımı göstermek istiyordum. Bu yüzden odama bile gitmeden önce ofisime gelmiştim. Birkaç dakika önce yanından geçtiğimde Weston'ın ofisinin ışığının kapalı olduğunu görünce rahatlamıştım.

Tık. Tık. Tık.

İkinci kez nefesimi tuttum.

"Soph, orada olduğunu biliyorum. Sen gittiğinden beri telefonumdan otelin güvenlik kameralarını izleyerek dönmeni bekliyordum. Biraz önce içeri girdiğini gördüm."

“Defol git, Weston.”

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde beni dinlemedi. Bunun yerine ofisimin kapısını araladı. Ama ardına kadar açmak yerine hafifçe aralık bırakarak bekledi. “İçeri geliyorum. Lütfen bir şey fırlatma. Sadece iki dakika istiyorum senden.”

Yüzümü buruşturdum. Şu anda ondan ne kadar nefret etsem de küçücük bir parçam telefonunu başına atıp onu yaraladığım için kötü hissediyordu. Daha önce hiç kimseye şiddet uygulamamıştım.

Kapı Weston tamamen görünene kadar gıcırdayarak açıldı. Görünüşü göğsümde istemsiz bir ağrıya neden oldu. Saçları dar-madağınaktı ve birkaç gündür tıraş olmamış gibi görünüyordu. Kırışık bir gömlek, çıkarmadan uyuduğundan oldukça emin olduğum bir pantolon giymişti ve sol kaşının üstünü büyük bir yara bandı kaplıyordu.

İç çektim. Ruh hâlim dün kızgınlıktan üzüntüye dönüşmüştü. Artık cep telefonu atmak istemiyordum; bunun yerine, dün gece uyuyana kadar ağlamıştım. Liam’la ayrıldığımızda hiç ağlamamıştım ve uzun zamandır birlikteydik. Yine de Weston’a ne kadar incindiğimi bilmenin tatminini yaşatmayacaktım. Onun tuzağına düşmüş olmam yeterince kötüydü. Gururum, beni ne kadar zavallı ve üzgün hâle getirdiğini görmesini kaldıramazdı. Bu yüzden, enerjim olmasa da sert ve kaba duruşumu korumak için elimden geleni yaptım. Sadece bu oyunun bitmesini istiyordum ki hayatıma devam edebileyim.

“Ne istiyorsun, Weston? Yol yorgunuyum ve yatmadan önce bazı işleri bitirmem gerekiyor.”

İçeri girdi ve kapıyı arkasından sessizce kapattı. “Çok üzgünüm, Soph.”

“Peki. Harika. Teşekkürler. Artık işimiz bitti mi?”

Weston’ın yavru köpek bakışları acıyı çok iyi taklit ediyordu. Ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu bilmeseydim, onun da benim kadar üzgün olduğuna inanabilirdim.

“Okuduğun şeye baktığında durumun iyi görünmediğini bi-

liyorum. Ama yemin ederim senden hiçbir bilgi almadım ve aileme bir şeyler iletmeyi de asla planlamadım. Bana inanmalısın.”

“Hayır. Aslına bakarsan inanmıyorum. Yapmam gereken, hatalardan ders çıkarmak. Ve ağzından çıkan bir şeye inanmak bir numaralı hatamdı. İnan bana, bunu bir daha yapmayacağım.”

Birkaç adım daha yaklaştı. “Büyükbabam, işi Sterlingler için senin yürüttüğünü söylediğimde bana güvenmedi. Son birkaç yıldaki sicilime dayanarak, kadın ve alkolün benim sonum olduğunu biliyordu. Babamın devralmasını istedi. Kalmama izin vermesinin tek yolu, senden bilgi almayı kabul etmemdi.”

“Babam da aynı şeyi yapmamı söyledi. Onun kullandığı kelimeler tam olarak senden bilgi alabilmek için ‘kadınlık numaralarını’ kullanmam gerektiği idi. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi? Ve bunu *neden* zaten bildiğini biliyor musun? Çünkü sana bunu söylemiştim.”

Weston gözlerini kapattı. “Biliyorum.”

Boğazımda gözyaşlarının habercisi olan o tanıdık yanmayı hissettim. Sertçe yutkunarak, “Ve seni tüm dosyalarım ve bilgisayarımla süitimde yalnız bırakacak kadar aptaldım. Eşyalarımı karıştırırken iyi bir kahkaha atmış olmalısın. Şimdiye kadarki en kolay avın bendim,” dedim.

“Hayır, öyle değildi. Eşyalarını bir kez bile karıştırmadım. Yemin ederim.”

Bu adamın etrafındayken yaptığım aptalca şeyleri hatırladıkça başım dönüyordu. “Tanrım. Prezervatifsiz seks yaptık. Hem cinsel hastalıklar için test yaptırmam gerekir mi? Bu konuda da mı yalan söyledin?”

Weston gözlerini kapattı. “Hayır. Temizim. Bunu asla yapmam.”

Tanrım, gerçekten aptaldım. *Can düşmanıma* güvenmiştim – ailemin yargısını hiçe sayarak ona güvenmiştim ve bu süreçte de kariyerimi tehlikeye atmıştım.

“Ne yapabilirim, Soph?” diye yalvardı Weston. “Sana doğruyu söylediğimi kanıtlamak için ne yapabilirim? Büyükbabamı

arayıp hoparlöre alabiliriz ve ona herhangi bir bilgi verip vermediğimi sorarım. Ne istersen. Sadece söyle bana.”

Başımı iki yana salladım. “Benim için bir şey yapacaksan sadece git, Weston.”

Gözlerimiz buluştuğunda onunkiler de gözyaşlarıyla doluydu. Tanrım, tam bir aptaldım. Yaşanan onca şeyden sonra bile ona *hâlâ* inanmak istiyordum. E-postayı hiç görmemiş gibi yapmak ve her şeyin eskisi gibi olmasını çok isterdim. Gerçekten çok âşıktım.

Sonunda başını onaylar gibi salladı. “Peki.”

Arkasını döndü ve kapıyı açtı ama aklıma benim için yapması gereken bir şey geldi. Arkasından seslendim.

“Hey, aileme çalışma evraklarından bazılarını yanlışlıkla senin erişiminin olduğu bir yerde bıraktığımı söyledim. Babama ve büyükbabama o yerin sana teklifimiz hakkında fikir vermekten fazlasını verdiğim yatak odam olduğunu söylemekten çok utandım. Yani benim için bir şey yapmak istiyorsan en azından bu maskaralığa devam et. Ailemdeki erkeklerin bilmesi gereken son şey, duygularımın işlerin önüne geçmesine izin verdiğim.”

Weston yüzünü buruşturdu. “Anladım.”

O gittikten sonra kapalı ofis kapıma bakarak oturdum. Çok sembolik geldi. Geçen geceki konuşmamız yarım kalmıştı. Belli ki son bir konuşma yapmamız gerekiyordu. Artık o da bittiğine göre, bu işin kapandığını düşünebilirdim. Ama bir kapanış yaşamak, olanları kabul etmek ve kapalı kapıdan uzaklaşmak anlamına geliyordu. Kalbim uzaklaşmak istemiyordu. Yani yanlışlıkla tekrar açılmadığından emin olmak için o kapıya çift kilit takmak zorundaydım.

27

Weston

İKİ GÜN SONRA, Sophia'nın gelip gelmeyeceğini sabırsızlıkla bekliyordum.

Otelin avukatı Elizabeth Barton'la bazı son dakika kontrat yenileme konularını görüşmek üzere planlandığımız bir toplantımız vardı. Toplantının iptal edildiğinin veya fiziki toplantı yerine telekonferansa çevrildiğinin bilgisinin verilmesi için aramayı beklemiştim. Sophia'nın gelmesi ihtimaline karşı toplantı saatinden yarım saat önce gelmişim. Ama geçen her dakikayla, onun geleceğine dair umudumu biraz daha yitiriyordum.

Saat tam dokuzda kapıda kırmızı bir parıltı belirdi. Lobiye giriş tamamen camdan bir duvar olduğu için Sophia'nın elinin kapıda tereddüt etmesini izledim. Derin bir nefes aldı, çenesini kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve yemin ederim ona daha da âşık oldum.

Başından beri, tartışmalarımızın onu benim için karşı konulmaz hâle getirdiğini düşünmüştüm. Öfkesi benim alevim gibiydi ve ben de kibritle oynamayı seven küçük bir çocuktum. Ama o anda, çekildiğim şeyin onun öfkesi olmadığını anladım – çekildiğim şey onun gücüydü. Bir odaya girdiğinde güzelliği inkâr edilemezdi. Gülümsediğinde dizlerim titriyordu. Ama duruşunu dikleştirdiğinde ve gözleri kararlılıkla parlarken, benim için

sadece bir kıvılcım değildi. O ateşin ta kendisiydi. İnkâr edilemez derecede güzel ve vahşi bir yangın.

Muhteşem.

Tek kelimeyle mükemmel.

Resepsiyon bankosuna yaklaşıp bir şeyler söylediğinde kalbim göğsümü dövüyordu. Sadece bir buçuk metre uzakta olmasına ve resepsiyon alanı sessiz olmasına rağmen tek bir kelime bile duymıyordum. Kalp atışlarımın sesi kulaklarımda çınlıyordu.

Geçen geceki konuşmamızdan beri, bir şansım daha olursa ona ne söyleyeceğimin provasını yapıyordum. Ona daha fazla ayrıntı vermeyi planlamıştım – tüm kartlarımı açıp ona asla ihanet etmeyi planlamadığıma onu inandıracaktım. Ama gerçekten, bunların hiçbirinin artık önemi yoktu. Ondan bilgi çalmayı deneyip denemediğim neredeyse önemsizdi. Bunu yapmayı kabul etmem ve ona bundan hiç bahsetmemem başlı başına bir ihanetti. Şimdi odaklanmam gereken neyi yanlış yaptığım değil, onun hakkında ne hissettiğim ve işleri düzeltmek için neler yapacağımıydı.

Yeni bir eylem planıyla ayağa kalktım ve Sophia'nın hâlâ durduğu resepsiyona doğru yürüdüm.

"Ah, merhaba," dedi görevli kadın. "Bayan Sterling'e, Bayan Barton'ın birkaç dakika geç kalacağını söylüyordum. Sizin toplantınızdan önce kendisinin denizaşırı bir konferans görüşmesi vardı ve geç başladı."

Sophia olduğu yerde biraz daha dikleşirken beni tamamen görmezden geldi. "Ne kadar süreceğini biliyor musun?" diye sordu. "Bundan sonra başka bir toplantım var."

Banka hesabımdaki her kuruş üstüne bahse girebilirdim ki bundan sonra bir toplantısı yoktu.

"On ya da on beş dakikadan fazla sürmez," dedi resepsiyon görevlisi. "Beklerken size bir fincan kahve ya da çay ikram etmemi ister misiniz?"

Sophia iç geçirdi. "Hayır, teşekkürler."

Görevli bana döndüğünde olumsuz anlamda elimi salladım. "Böyle iyiyim."

"Peki. İsterseniz siz oturun, ben görüşmesi biter bitmez size bilgi vereceğim."

"Aslında." Bir adım yaklaştım. "Boş bir toplantı odanız var mıdır?"

"Hımm... Tabii. Sizin toplantı yapacağınız oda şu anda uygun. Bir arama mı yapmanız gerekiyor?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bayan Sterling ve benim işle ilgili konuşmamız gereken konular var. Bayan Barton'ın görüşmesi bitene kadar odayı kullanabilir miyiz?"

Resepsiyon görevlisi gülümsedi. "Tabii. Sorun değil." Ayağa kalktı. "Beni takip edin lütfen, Elizabeth'e görüşmesi bittiğinde sizi nerede bulabileceğini ileteceğim."

Sophia'nın bir anlığına kafası karışmış gibiydi ama kendini topladığında, benimle yalnız kalacağı bir odaya gönüllü olarak girmeyeceğini bildiğim için bu durumu lehime kullanmak zorundaydım. Bir elimle sırtına dokunarak diğer elimle koridoru işaret ettim.

"Önden buyur lütfen..."

Çenesi kasılmıştı ama olay çıkarmak da istemiyordu. Bu Sophia'nın tarzı değildi, en azından lobide resepsiyon görevlisinin önünde. Toplantı odasının kapısı kapandığında bana yeni bir delik açacağından hiç şüphem yoktu. Bu yüzden, ona fırsat vermeden araya girerek onu planından uzak tutmalıydım.

Resepsiyon görevlisini uzun bir toplantı salonuna kadar takip ettik. Odanın bugünlerde Amerikan iş dünyasının sevdiği, içeride olup bitenleri yoldan geçen herkesin görebileceği cam duvarlı odalardan biri olmamasına sevindim.

"Kahve getirmemi istemediğinize emin misiniz?" diye sordu resepsiyon görevlisi biz odaya girdikten sonra.

"Hayır, teşekkürler," dedi Sophia.

"Böyle iyiyim." Gülümseyip kapıyı işaret ettim. "Eğer sakıncası yoksa bunu kapatacağım."

"Ah. Elbette. Evet. Ben kapatırım." Kapının kolunu tuttu ve yavaşça arkasından kapattı.

“Weston...” Sophia hemen konuşmaya başladı.

Ama onun lafını kestim. “Otuz saniyeye ihtiyacım var. Eğer istersen sonrasında lobide bekleyeceğim.” Ne kadar zamanımız olduğunu ya da Countess’taki işlerimizi bitirmeden önce tekrar konuşma şansımız olup olmayacağını bilmiyordum, bu yüzden söylemem gerekenleri hızlı bir şekilde söylemem gerekiyordu.

Sophia’nın dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. Bana otuz saniye verdiğini söylemedi ama konuşmamasını alabileceğim en iyi işaret olarak gördüm. Bu yüzden yere bakarak volta atarken doğru kelimeleri seçmeye çalıştım.

Sanki kaburgalarımın üzerinde bir ağırlık vardı ve ciğerlerimdeki havayı sıkıştırıyordu. Ve o ağırlığın tam olarak ne olduğunu biliyordum. İçimde kalan her şey dökmek için bu âna sahiptim.

Şimdi ya da asla.

Hayatını bir korkak olarak geçirme.

Bu yüzden derin bir nefes aldım ve masanın karşısına bakıp Sophia’nın kafasını kaldırmamasını bekledim. Sonunda, garip sessizlik onu bakışlarımla buluşmaya kandırdı ve ben de cesaretimi topladım.

Sikerler.

Ya büyük oyna ya da hiç oynama.

“Seni seviyorum, Sophia. Ne zaman başladığını veya bunun artık bir önemi olup olmadığını bilmiyorum. Ama bunu bilmene ihtiyacım var.”

Önce gözlerinde umudun çiçek açtığını gördüm. Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldılar ve ağzının kenarlarında ufacık bir gülümsemenin izi belirdi. Ama bu umut yeşerdiği hızla soldu.

Ve o hatırlarken onu izledim.

Onu nasıl kullandığımı hatırlarken.

Benden nefret etmesi gerektiğini hatırlarken.

Söylediğim hiçbir şeye güvenmemesi gerektiğini hatırlarken.

On saniyeden daha kısa bir süre içinde, ağzının kenarlarında oluşan kıvrım dev bir somurtmaya dönüştü ve iri gözleri şüpheyle kısıldı.

“Sevginin ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok senin.”

Başımı iki yana salladım. “Yanılıyorsun. Pek çok şeyi bilmiyor olabilirim – ailemle uğraşırken nasıl cesur olacağımı ya da büyük-babama bana ahlaki olarak kınanması gereken bir şey yapmamı söylediğinde nasıl hayır diyeceğimi, hatta hayatımda hiçbir zaman örnek alabileceğim bir rol modelim olmadığı için nasıl gerçek bir ilişki yaşanabileceğini. Ama kesinlikle, yüzde yüz sana âşık olduğumu biliyorum. Nasıl bu kadar eminim biliyor musun?”

Cevap vermedi. Ama aynı zamanda beni durdurmadı da.

O yüzden devam ettim.

“Seni sevdiğimi biliyorum çünkü beş yıl önce Caroline öldükten sonra daha iyi bir adam olmayı *hiç* istemedim. Aynaya baktığımda gördüklerimden hoşlanıp hoşlanmadığım bir kez bile umurumda olmadı. Ama sen o uçağa binip beni pencere kenarındaki koltuktan kaldırdığından beri her sabah kendime bakıp bugün daha iyi bir insan olmak için ne yapabilirim diye düşünüyorum – senin gibi bir kadını hak eden bir adam olabilmek için.

“Seni sevdiğimi biliyorum çünkü ailem sana âşık olduğum için beni reddedecek. Ve bu beni, kalbimin hiç kimseye ait olmadığı kadar sana ait olduğuna inanmadan bu odadan ayrılma olasılığının yarısı kadar bile korkutmuyor.

“Seni sevdiğimi biliyorum çünkü hayatım boyunca kız kardeşime yedek parça olmaktan başka bir amacım yokmuş gibiydi... ta ki sana kadar.

“Seni sevdiğimi biliyorum çünkü...” Başımı iki yana salladım ve bir elimi saçlarımdan geçirdim. “Çünkü *sen tanıdığım en iyi, en şefkatli, en yumuşak ve en güzel insansın – ve bunlar bile yetersiz kalıyor.*”

Sophia’nın dudakları titredi ve gözleri yaşlarla doldu. Bu cümleyi Shakespeare yerine F. Scott Fitzgerald’dan çaldığımı söylememe gerek yoktu. Bir ay önce, eski sevgilisi hakkında onunla alay etmek için alıntılar arıyordum ama son zamanlarda onları okumaktan zevk almaya başlamıştım. Pek çok cümle bana onu hatırlatmıştı, bunun gibi.

Boğazımı temizledim. "Soph, her şeyi batırdım. Düşündüğün şekilde değil ama büyükbabama herhangi bir bilgiyi verip vermediğimin bir önemi olmadığını anlıyorum. Sana bundan bahsetmeliydim ya da onu bu oyunu oynadığıma inandırmamalıydım. Bunun için güvenini sarsmamalıydım. Küçük bir yalan bile büyük zararlar verebilir."

Burnunu çekti. "Sana inanmak istediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum." Başını iki yana salladı ve aşağı baktı. "Yapamam, Weston. Yapamam."

"Soph, hayır. Böyle söyleme. Bana bak."

Başını iki yana sallamaya devam etti. Gözünden bir damla yaş aktığında bana baktı ve "Countess," diye fısıldadı.

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım. Sonra, bazı şeylerin fazla gelmesi ihtimaline karşı ona güvenli kelime seçtirdiğimi hatırladım. Şimdiye kadar hiç söylememişti. Kalbim ikiye bölünüyormuş gibi hissediyordum.

Sophia toplantı odasının kapısına doğru yürüdü. Ona uzanmaya çalıştım ama elini kaldırıp beni durdurdu.

"Lütfen yapma. Tuvalete gitmem gerek." Sesi o kadar yumuşak ve duygu doluydu ki içimi parçaladı. "Peşimden gelme. Yalnız kalmama izin ver. Söylemek istediğin her şeyi söyledin. Ben de dinledim. Gerçekten dinledim. Ve şimdi de yalnız kalmak istiyorum."

Başımı eğdim ve onaylamak için salladım. "Git. Sana daha kötü hissettirmek istemiyorum."

Sophia on uzun dakika boyunca geri gelmedi. Döndüğünde ise ağladığını anlayabiliyordum. Bir iş toplantısından hemen önce onu üzdüğüm için kendimi aptal gibi hissettim. Toplantı masasında beklerken ikimiz de sessizdik. Göz temasından kaçınsa da ondan tarafa bakışlar attım. Elizabeth Barton sonunda içeri girdiğinde nihayet Sophia'yla gözlerimiz buluştu.

Karşımda oturmaktan rahatsız olduğunu biliyordum, bu yüzden Elizabeth yerine otururken ayağa kalktım. Planımı uygulamıştım ve gerisi önemli değildi. Hiçbirinin önemi yoktu.

En azından bana bakmak zorunda kalmayarak Sophia'nın biraz daha rahat hissetmesini sağlayabilirdim.

Ceketimi ilikledim ve boğazımı temizledim. "Üzgünüm, Elizabeth ama bir işim çıktı ve benim çıkmam gerekiyor."

Avukat şaşırılmış görünüyordu. "Üzgünüm. Ertelememizi ister misiniz?"

Sophia'ya baktım. "Gerek yok. Siz ikiniz devam edin. Vaktin olursa bana aktarırısın."

Elizabeth'in haklı olarak kafası karışmıştı. "Ah... tamam. Peki, istersen çıkarken asistanımla görüşüp randevu alabilirsin, sonra konuşuruz."

"Tabii," dedim çekimser bir şekilde başımı sallayarak.

Sonraki kırk sekiz saat boyunca Bay Thorne'u dört kez ziyaret ettim. Ya bunu yapacaktım ya da bir şişe votka içecektim. Büyükbabamdan gelen aramaları görmezden geldim ve öğrenmem gereken bilgileri almak için Elizabeth Barton'u da aramadım. Ertelemediğim tek sorumluluk Boltonlarla uğraşmaktı. Revize edilmiş planlarla birlikte yeni fiyat teklifleri de gelmişti ve her şeyi önümüzdeki ay planlanan ilk etkinliğe yetiştirme şansımızın devam etmesi için ne yapmamız gerektiği hakkında Travis'le üstünde çalışmıştık. İnşaata diğer şeylerden çok önemseydiğimden değil ama Sophia'nın şu an ne kadar savunmasız olduğunu düşününce, onunla ilgilenen bir adamla vakit geçirmesini istemiyordum. Âşık olabilirdim ama yine de bencil bir pisliktim.

Sophia ve ben koridorlarda karşılaşıyorduk. O göz temasından kaçınmak için elinden geleni yaparken ben de dizlerimin üzerine çöküp af dilememek için elimden geleni yapıyordum. Tekliflerimizi teslim etmek için son tarih yaklaşırken saatler böyle geçiyordu. Yirmi dört saatten az bir süre içinde her şey bitecekti. Birimiz ailemize zafer getirirken, diğerimiz ailesi için bir utanç olacaktı. Ama en önemlisi, Sophia ve benim artık iletişim kurmak için hiçbir nedenimiz kalmayacaktı. Birimiz artık misafir

olacağımız için odayı boşaltmamız istenecek ve son on iki yıldır olduğumuz şeye geri dönecektik – ara sıra bir etkinlikte birbirini gören ve odanın farklı taraflarında duran iki insan.

Tekliflerin verileceği günden önceki gece uyuyamadım. Otel için son değer tespiti ve teklif için tavsiye ettiğim fiyatı büyükbabama e-postayla göndermiştim. Teklifin Sterlinglerin teklifinden daha yüksek olduğundan emin olup olmadığını soran bir e-posta göndermişti. Hiçbir fikrim olmamasına rağmen ona öyle olduğunu söylemiştim.

Sabah saat dört buçukta artık yatakta kalamayacağımı anladım, bu yüzden koşuya çıkmaya karar verdim. Genelde beş kilometre koşardım ama bu sefer bacaklarım yanana kadar koştum ve dönüş yolunda da yavaşlamadım, her bir adımın vücudumda neden olduğu ıstırabın tadını çıkardım.

Lobideki kafe çoktan açılmıştı, bir şişe su alıp daha önce Sophia'yla oturduğumuz sessiz köşeye geçtim. Yakınımda Grace Copeland'in büyük bir tablosu asılıydı ve ilk kez ona iyice baktım.

Tanıdık bir ses, "Bu, ellinci doğum gününde çekilen bir fotoğraftan yapıldı," dedi.

Otel müdürü Louis'i benimle birlikte tabloya hayran hayran bakarken buldum. Yanımdaki sandalyeyi işaret etti. "Oturmamda sakınca var mı?"

"Hiç yok. Otur lütfen."

Resme sessizce bakmaya devam ettik, ta ki sonunda ben, "En başından beri onun yanındaydın, değil mi?" diye sorana kadar.

Başını sallayarak onayladı. "Nerdeyse öyle. Burası köhne bir yerken ben resepsiyonda çalışıyordum. Bay Sterling ve büyükbabanızın paylarını aldıktan sonra işler bir süre sınırdı gitti. Maaşlarımızı ödeyemediği haftalar oldu ama hepimiz Grace'e o kadar bağlıydık ki hayatta kalmanın bir yolunu bulduk."

Tekrar resme baktım. Grace Copeland güzel bir kadındı. "İhtiyar Sterling'le attığı nişandan sonra neden hiç evlenmedi? Önüne fırsatlar çıkmadığından olamaz herhâlde."

Louis başını iki yana salladı. "Grace'le ilgilenen kesinlikle çok sayıda talip vardı. Birkaçıyla randevuya da çıktı. Ama bence onun kırık kalbi asla iyileşmedi. Bu şekilde paramparça yaşamayı öğrendi, ara sıra ondan bir iki parçayı verse de Grace birine ancak kalbinizin tamamına sahipse bağlanabileceğinize inanıyordu."

Louis'e dönüp baktım. "Evlisin, değil mi?"

Gülümsedi. "Kırk üç yıldır. Bazı sabahlar evden çıkıp Agnes'imden biraz uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum. Çok konuşmaya meyillidir ve çoğunlukla başka insanlar hakkında konuşmayı sever. Ama her gece eve, onun yanına dönmek için heyecanlanıyorum."

"Yani doğru olduğunu düşünüyorsun?"

"Neyin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Biri kalbine sahip olduğunda, ondan sonra kimseyi aynı şekilde sevemeyeceğine inanıyor musun?"

Louis bir süre bunu düşündü. "Bence bazı insanlar kalplerimizde yer ediyor ve fiziki olarak gitmelerinden uzun süre sonra bile hep orada kalıyorlar."

Telefonum dokuzu on geçe çaldı. Numara tanıdık değildi ama kim olduğuna dair içimde bir his vardı.

"Alo?"

"Bay Lockwood?"

"Evet."

"Ben Otto Potter."

Sandalyemde arkama yaslandım. "Beni arayabileceğini düşünüyordum."

"Şey, teklif formunda yazan fiyatın doğru olduğundan emin olmak istedim."

Derin bir nefes aldım ve bıraktım. "Doğru. Orada yazan, Lockwood ailesi adına benim teklifimdir."

"Ayrıca, bunun devreli bir teklif verme süreci olmadığının farkındasınız. Tek şansınız var, en iyi teklifiniz olmalı."

“Farkındayım,” dedim yutkunarak.

“Tamam o zaman. Yakında tekrar haberleŖeceėiz.”

Telefonu kapattıktan sonra panik olmayı bekleyerek gözlerimi kapattım. Ŗaşırtıcı bir Ŗekilde, olmadım. Bunun yerine ürkütücü bir sakinlik hissettim. Belki uzun zamandan beri ilk defa – ya da belki de hayatımda ilk defa.

28

Sophia

“PEKÂLÂ, TEKRARDAN tebrikler, Sophia.” Elizabeth Barton toplantı masasından kalkarken elini uzattı.

“Teşekkürler.” Yüzüme kabul edilebilir bir gülümseme yerleştirmeyi başardım.

Ailem için ihaleyi kazandığımı bildiren aramaya cevap verdiğimden beri yedi gün geçmişti ama yine de savaşı kaybetmiş gibi hissediyordum. Babam beni *Spencer’in olmadığı* bir kutlama yemeğine çıkarmak için hemen buraya uçmuştu ve büyükbabam da ailemizin sahip olduğu en büyük bölgede, tüm batı kıyısı boyunca uzanan otel operasyonunda yönetici pozisyonunu teklif etmişti. Her şey yerli yerine oturuyordu ama içimde hiç bu kadar büyük bir boşluk hissetmemiştim. Bunun nedeni oldukça barizdi.

“Countess’ı yönetmek için kalacak mısınız?” diye sordu Elizabeth.

“Henüz emin değilim. Batı kıyısında açık bir pozisyon var ama nereye gideceğime henüz karar vermedim.”

Başını salladı. “Pekâlâ, siz aksini söyleyene kadar iletişimde kalırsınız.”

“Teşekkürler.”

Elizabeth, Otto Potter’a elini uzattı. “Seninle tanışmak güzeldi, Otto. Easy Feet konusunda sana iyi şanslar diliyorum.”

"Bana verdiğin çeki düşünürsek, Easy Feet'in bir süre rahat edeceğini düşünüyorum."

Güldü. "Şehrin yukarı kısmına mı gideceksin? Bir taksi paylaşabiliriz?"

Otto başını iki yana salladı. "Aslında bir süre daha burada kalacağım."

İkisi tokalaştı ve sonra sadece Otto'yla ben kaldık. Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Eğer vaktiniz varsa sizinle birkaç dakika konuşabileceğimi umuyordum."

Elimle koltukları gösterdim. "Tabii. Oldukça bol zamanım var."

Biz yerleştikten sonra Otto cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve açtı. Masanın üzerinden benim tarafıma doğru kaydırды. "İhale şartları gizliydi. Ama şimdi tüm evraklar imzalandığına ve Countess'in ana hissedarı olduğuna göre, Lockwoodlardan aldığım teklifi paylaşmakta bir sakınca görmüyorum."

Kâğıdı alıp gözden geçirdim. Bu, ailemin teklifini vermek için imzaladığım teklif formunun aynısıydı, sadece teklif tutarının yazılacağı yerde 1,00 \$ yazıyordu. İmzayı kontrol etmek için gözlerim aşağıya kaydı. Tabii ki, Weston Lockwood'dan başkası imzalamamıştı.

Başımı iki yana salladım ve Otto'ya baktım. "Anlamıyorum."

Omuz silkti. "Ben de anlamadım. Bu yüzden bir hata olduğundan emin olmak için Weston'ı aradım. Bunun gerçekten de ailesinin teklifi olduğunu doğruladı."

"Ama... bu kaybetmek istediği anlamına mı geliyor?"

Otto kâğıdı geri aldı ve katladı. Cebine sokarken, "Sanırım daha çok başka birinin kazandığından emin olmak istiyordu," dedi.

Kapının önünde dururken kalbim hızla çarpıyordu. Son birkaç hafta cehennem gibiydi. Attığım her adım sanki uzun bir köprüden geçiyormuşum gibi hissettirmişti. Bugün nihayet diğer

tarafa geçtiğim gün olmalıydı. Ama bunun yerine, tam da başladığım yerdeydim.

Bu sabah planım, Countess'ın devir işlerinin resmîleştirilmesi için yasal evrakları imzalamak ve sonra rahatlayarak benim için sırada ne olduğunu anlamaya çalışmaktı. Büyükbabama batı kıyısındaki pozisyonla ilgili ona yarın döneceğimi söylemiştim, bu yüzden vermem gereken bazı büyük kararlar vardı. Bugünkü formalitelerden sonra zihinsel olarak daha iyi bir yerde olacağımı düşünmüştüm. Ama şimdi her zamankinden daha fazla kafam karışmıştı ve her şeyi doğrudan onun ağzından duymam gerekiyordu.

Bu yüzden elimi kaldırdım ve Weston'ın otel odasının kapısını çalarken derin bir nefes aldım. Onu toplantı odasında gördüğümünden bu yana sekiz gün geçmişti. Ofisi karanlık ve kapısı kapalıydı ve onu otelin hiçbir yerinde bulamamıştım. Onu iyi tanımasaydım gittiğini düşünürdüm. Ama kendimi garantiye almıştım ve çıkış yapıp yapmadığını görmek için otelin rezervasyon sistemini kontrol etmiştim. Dün gece itibarıyla yapmamıştı.

Kesik bir nefes vererek eklemlerimi kapıya inmeye zorladım. Kapının açılmasını beklerken kalbim çarpıyordu ve başım sanki üşütmüşüm gibi ağırlaşmıştı – netleştiremediğim sisli düşüncelerle doluydu. Aklımda çok fazla soru vardı. Bir iki dakika sonra hiçbir yanıt gelmeyince, bu sefer daha sert bir şekilde vurdum. Ben beklerken, koridorun aşağısındaki asansörün sesi duyuldu ve kapılar kayarak açıldı. Bir kat görevlisi dolu bir bagaj arabasını dışarı itti ve bana doğru yürüdü. Şapkasını çıkararak selam verdi.

“İyi günler Bayan Sterling.”

“Bana Sophia de lütfen.”

“Nasıl isterseniz.” Anahtarla iki yan odanın kapısını açtı ve bavulları içeri taşımaya başladı. İş bittiğinde, önünde durduğum kapıyı işaret etti.

“Bay Lockwood’a mı bakmıştınız?”

“Evet. Öyle.”

Başını iki yana salladı. "Sanırım biraz önce çıkış yapmış olabilir. Otele girdiğimde, yani saat dokuz gibi onu bavuluyla resepsiyonda gördüm."

Kalbim durmuş gibi hissettim. "Ah. Peki."

Burada durmanın bir anlamı olmadığı için alt kata, resepsiyona inip kat görevlisinin söylediklerini doğrulasam mı diye düşündüm. Ama bunu yaparken gözyaşlarımı tutabileceğimden emin değildim. Bunun yerine asansöre doğru yürüdüm ve kendi katımın düğmesine bastım. En azından öğleden sonraydı, yani teknik olarak sabah saatlerinde içmiş olmayacaktım.

Bir ayağımı diğerinin önüne atıp kabinde çıkmak için tüm çabamı harcamam gerekti ama bunu becerdiğimde bir an için miskin adımlarım sendeledi.

Birkaç kez gözlerimi kırptırdım. "Weston?"

Otel odamın kapısının yanındaki duvara yaslanmış, bakışları yerde, yanında bavuluyla öylece oturuyordu. Beni görünce ayağa kalktı.

Kalbim hızlandı. "Ne – ne yapıyorsun?"

Weston onu son gördüğümde daha da berbat görünüyordu. Koyu halkalar donuk kırmızı gözlerini çevreliyordu ve doğal bronz teni sarılaşmıştı. Neredeyse tam bir sakal bırakmıştı ama bakımlı ve düzgün değildi. Tıraş olmaya tenezzül etmemiş gibi görünüyordu. Buna rağmen yine de cezbedici derecede yakışıklıydı.

"Konuşabilir miyiz?"

Onu aramaya gitmiştim ama yine de kendimi koruma mekanizmam tereddüt etmeme neden oluyordu.

Bunu fark etti ve kaşlarını çatı. "Lütfen..."

"Tabii," dedim başımla onaylayarak. Koridorun köşesindeki kamera gözüme çarptı. "Hadi içeri girelim."

Kapıyı açtığımda sinirlerimin yıprandığını hissediyordum. Fena hâlde bir içkiye ihtiyacım vardı ve bu bana tek bir şey düşündürdü. Arkamı döndüm ve Weston'ın kan çanağına dönmüş gözlerine baktım.

“Sen... içtin mi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Sadece iyi uyuyamıyorum.”

Başımı sallayarak dizüstü bilgisayarımı çantamı sehpanın üzerine koydum ve kanepenin bir ucuna, Weston’ın oturacağını tahmin ettiğim sandalyenin hemen yanına oturdum. Ama ipucu nu almadı. Bunun yerine kanepede yanıma oturdu.

Bir dakika sonra uzanıp elimi tuttu. “Seni özledim.” Sesi çatladı. “Seni delicesine özledim.”

Boğazımda tanıdık yanmayı hissettim ama artık gözyaşım kalmamıştı.

Ben nasıl cevap vereceğimi bilemezken o devam etti. “Seni kırdığım için çok üzgünüm. Benim için ne ifade ettiğin hakkında seni şüpheyeye düşürdüğüm için çok üzgünüm.”

Başımı iki yana salladım ve ellerimize baktım. “Korkuyorum, Weston. Sana inanmaktan korkuyorum.”

“Biliyorum. Ama lütfen hak ettiğin gibi bir adam olabileceğimi göstermem için bana ikinci bir şans ver. Her şeyi batırdım. Bir daha olmayacak. Sana söz veriyorum, Soph.”

Uzun bir süre sessiz kaldım, aklıma üşüşen karışık duyguların ve şüphelerin yarattığı karmaşayı çözmeye çalıştım. Sonunda biraz odaklanabildiğimde ona baktım.

“Neden bir dolar teklif ettin?”

Ne yaptığını bilmemi beklemediğini anlayabiliyordum.

“Ailem bu oteli hak etmiyordu – büyükbabamın yıllar önce seninkine yaptıkları ve benim sana yapmam gerektiğini düşündüğü şeyler yüzünden. Her şeyin tek kalemde doğru yapılması gerekiyordu.”

“Bu çok asil bir davranış. Ama ya büyükbaban ne yaptığını öğrenirse?”

Weston gözlerimin içine baktı. “Çoktan öğrendi bile. Teklifimizi verdikten sonraki gün onu görmek için yanına uçtum ve senin kazandığının haberi geldi. Ona bizzat söyledim.”

Gözlerim büyüdü. “Nasıl geçti?”

Weston’ın dudağının kenarı seğirdi. “Çok iyi değil.”

“Sen... içtin mi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Sadece iyi uyuyamıyorum.”

Başımı sallayarak dizüstü bilgisayarımı çantamı sehpanın üzerine koydum ve kanepenin bir ucuna, Weston’ın oturacağını tahmin ettiğim sandalyenin hemen yanına oturdum. Ama ipucunu almadı. Bunun yerine kanepede yanıma oturdu.

Bir dakika sonra uzanıp elimi tuttu. “Seni özledim.” Sesi çatladı. “Seni delicesine özledim.”

Boğazımda tanıdık yanmayı hissettim ama artık gözyaşım kalmamıştı.

Ben nasıl cevap vereceğimi bilemezken o devam etti. “Seni kırdığım için çok üzgünüm. Benim için ne ifade ettiğin hakkında seni şüpheye düşürdüğüm için çok üzgünüm.”

Başımı iki yana salladım ve ellerimize baktım. “Korkuyorum, Weston. Sana inanmaktan korkuyorum.”

“Biliyorum. Ama lütfen hak ettiğin gibi bir adam olabileceğimi göstermem için bana ikinci bir şans ver. Her şeyi batırdım. Bir daha olmayacak. Sana söz veriyorum, Soph.”

Uzun bir süre sessiz kaldım, aklıma üşüşen karışık duyguların ve şüphelerin yarattığı karmaşayı çözmeye çalıştım. Sonunda biraz odaklanabildiğimde ona baktım.

“Neden bir dolar teklif ettin?”

Ne yaptığını bilmemi beklemediğini anlayabiliyordum.

“Ailem bu oteli hak etmiyordu – büyükbabamın yıllar önce seninkine yaptıkları ve benim sana yapmam gerektiğini düşündüğü şeyler yüzünden. Her şeyin tek kalemde doğru yapılması gerekiyordu.”

“Bu çok asil bir davranış. Ama ya büyükbaban ne yaptığını öğrenirse?”

Weston gözlerimin içine baktı. “Çoktan öğrendi bile. Teklifimizi verdikten sonraki gün onu görmek için yanına uçtum ve senin kazandığının haberi geldi. Ona bizzat söyledim.”

Gözlerim büyüdü. “Nasıl geçti?”

Weston’ın dudağının kenarı seğirdi. “Çok iyi değil.”

“Seni kovdu mu?”

Başını hayır anlamında salladı. “Gerek kalmadı. Ben istifa ettim.”

“Tanrım, Weston. Bunu neden yaptın ki? Bana olan sadakatini kanıtlamak için mi?”

“Bundan daha fazlasıydı. Bunu kendim için yapmam gerekiyordu, Soph. Uzun zamandır içimde tutuyordum. Bu sadece bardağı taşıran son damlaydı. Ailemin alkol sorunlarımda büyük payı olduğunu fark ettim. Kendimi sevmediğim için içtim. Ve bu onların bana hissettirdikleriyle başladı. Hayatımın çoğunu aileme ve büyükbabama yedek parçadan daha fazlası olduğumu kanıtlamaya çalışarak geçirdim. Sonunda bunu kanıtlamam gereken tek kişinin kendim olduğunu anladım.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. “Geçen hafta boyunca hislerin üstüne çok fazla düşünmüşsün gibi görünüyor.”

“Düşündüm.”

“Şimdi ne yapacaksın? Demek istediğim, artık Lockwoodlarla çalışmadığına göre?”

Omuz silkti ve hafifçe tebessüm etti. “Emin değilim. Sterling Otel Grubu’nda açık pozisyon var mı?”

Gözlerine baktım. Beni çok incitecekti, bu kesindi. Ama ondan ayrı kalmak canımı daha çok acıtıyordu. Ona ikinci bir şans vermekle kendimi ateşe atmış olur muydum? Büyük olasılıkla. Hayatta hiçbir şey kesin değildi. Eh, risk almazsam ve bu adama bir şans daha vermezsem perişan olacağım gerçeği dışında. Weston uçurumdan atlamıştı. Belki ben de aynısını yaparsam, birlikte uçmayı öğrenebilirdik.

“Ashında...” Derin bir nefes aldım ve hayali uçurumun kenarında durdum. “Bu otelde senin için mükemmel olduğunu düşündüğüm bir pozisyon var.”

Weston tek kaşını kaldırdı. “Ah öyle mi? Neymiş?”

“Şey, bu benim altımda bir pozisyon.”

Gözleri umutla parladı. “Senin altında mı? Bununla başa çıkabilirim.”

“Ve uzun çalışma saatleri var.”

Dudağının bir köşesi hafifçe kıvrıldı. “Problem değil. Dayanıklılığım yüksektir.”

Parmağımı kaldırıp sanki düşünüyormuş gibi altdudağıma vurdum. “Aslında, pozisyon için uygun olduğundan emin değilim. Değerlendirmem gereken birkaç aday daha var. Sana sonra geri dönebilir miyim?”

“Birkaç başka aday... senin altında olmak için mi?”

Sırıtmama engel olmak için verdiğim savaşı kaybettim. “Aynen öyle.”

Weston’ın gözlerindeki kıvılcım alev aldı. Beni tamamen şaşırtarak öne eğildi, omzunu göğsüme bastırdı ve beni omzuna atarak kanepeden kaldırdı. Tek bir çevik hareketiyle havadaydım, yere bakıyordum ve aniden bir gümbürtüyle kanepeye düştüm.

Weston üstüme çıktı. “Sanırım haklısın,” dedi. “Senin altındaki bir pozisyon benim için doğru yer olmayabilir. Üstünde olabileceğim bir pozisyon var mı? Kontrolü çok seviyorum ve o departmana çok daha uygun olacağımı düşünüyorum.”

Güldüm. “Hayır. Üzgünüm. Hepsi dolu.”

Weston hırladı. “Seni dolduracağım.”

Tanrım, onu özlemiştim. Yanaklarını ellerimin arasına aldım. “İyi iş çıkarırmışsın gibi görünüyor. İzin ver de biraz düşüneyim. Belki senin için doğru yeri bulabilirim.”

“Ben doğru yeri biliyorum, tatlım.” Yüzümden bir tutam saç çekti. “Senin içinde olmak. Ait olduğum yer orası. Bu işe nasıl başvurabilirim?”

Gülümsedim. “O işi çoktan aldığından oldukça eminim, Bay Lockwood. Uzun zamandır içimdesin. Sadece ben bunu kabul etmeye korkuyordum.”

Weston gözlerimin içine baktı. “Öyle mi?”

“Öyle,” dedim başımla onaylayarak.

“Seni seviyorum, Soph. Seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Gölümsedim. "Ben de seni seviyorum, başımın belası."

Weston dudaklarını benimkilere bastırdı.

Kalbim aşkla dolmuştu ama yine de bilmem gereken bir şey vardı. "Gerçek teklifin ne olurdu?"

"Countess için mi?"

Evet anlamında başımı salladım.

"Otele yüz milyonun biraz altında değer biçtim. Yani azınlık hisse için teklifim iki milyon olurdu. Neden?"

Sırıttım. "Teklifim iki nokta birdi. Yine de ben kazanırdım."

Weston kıkırdadı. "Bu senin için önemli mi?"

"Tabii ki. Seni adil bir şekilde de yenerdim. Artık kazanmama izin verdiğini düşünmeden sana üstünlük taslayabilirim."

Gölümsedi. "Bana üstünlük mü taslayacaksın?"

"Elime geçen her fırsatta."

"Biliyorsun, şu an dizlerine kapanmış durumdayım. Eninde sonunda bunu sürekli yüzüme vurursan beni sinir edecek. Kaybetmeyi sevmem. Ama sorun değil. Bu dünyada kavga etmeyi ya da ardından barışmayı tercih edeceğim başka kimse yok. Geleceğimizde çok fazla kavga ve seks görüyorum."

Gözlerimi devirdim. "Ne kadar da romantik."

"O benim. Bay Romantik. Sen de şanslı bir kızsın."

KAPANIŞ

Weston

18 ay sonra

“GİRİN!”

Ofisimin kapısı açıldı ve görmeyi beklemediğim bir yüz bana gülümsedi.

Louis Canter odaya göz attı. “Pekâlâ, zor bir dönem geçiriyormuşsun gibi görünüyor.”

Ofis mobilyalarım katlanır bir masa, metal sandalye ve dosya dolabı olarak kullandığım üç derme çatma sütün kasasından oluşuyordu. Uzun, turuncu bir uzatma kablosunun tepesinde tek bir ampul asılıydı. Ofisimi şık hâle getirmek yapılacaklar listemde üst sıralarda yer almıyordu.

Ayağa kalkıp onu selamlamak için masamın etrafından doluştım. Ellerimi kenetleyerek, “Ne o, fakir semtleri gezme günün mü? Bu otelin etrafında park manzarasını görebileceğimiz tek yerin kokain pazarlıklarının döndüğü bir alt sokak olduğunu biliyorsun,” diye alay ettim.

Kıkırdadı. “Lobideki inşaat iyi görünüyor. Bana Countess’ta başladığım ilk günleri hatırlattı.”

“Grace’in girişe işememeleri için serserilere para ödemek zorunda kaldığını düşünmüyorum.”

“Muhtemelen. Ama aynı enerjiyi alıyorum. O ön kapıdan girdiğinde havada benzer bir heyecan var – kalan son şeyleri

bitirmeye çalışan ustalar, ilk misafirleri için her şeyi en iyi hâle getirme amacıyla etrafta koşuşturan yeni çalışanlar. Sanki özel bir şey olacakmış gibi geliyor.”

Gülümsedim. Bunu sadece benim hissettiğimi sanıyordum. Sterling ailesinin Countess’ı devralmasından altı hafta sonra Bay Thorne’u ziyarete gidiyordum ki pencereleri tahtalarla kapatılmış bir otelin önündeki *Satılık* tabelasını fark ettim. Emlakçı içe-rideydi, ben de uğradım. O cep telefonu ile konuşurken etrafa bakındım. Burası fazlasıyla ihmal edilmiş ve örümcek ağlarıyla kaplanmış felaket bir yerdi. Ama bir zamanlar resepsiyon masası olan yerde otelin tabelası gözüme çarptı. *Otel Caroline*. O anda hayatımın değişmek üzere olduğunu biliyordum.

Bina beş yıldır kullanılmamıştı. Daha sonrasında, otelin ablamın vefatından bir hafta sonra kapandığını öğrenmiştim. Kadere hiçbir zaman pek inanmamıştım ama o gün ablamın bana yukarıdan bakıp kendimi toplamamın ve cesaretli olmamın zamanının çoktan geldiğine dair bir işaret verdiğini düşünmek hoşuma gidiyordu. Burası şu anda en iyi mahalle değildi ama geliyordu –karşılayabileceğim tek yerdi– ve bölgeye inancım vardı. Daha da önemlisi, kendime inancım vardı. Sonunda.

Otel Caroline’a ilk adım attıktan bir ay sonra, otuzuncu yaş günümde bu dökük otel için neredeyse beş milyon dolarlık bir çek verdim. Ablama yedek parça olmamın telafisi olarak büyük-babamın açtığı vakıf fonuna ilk kez dokunmuştum.

Nezaketen o öğleden sonra büyükbabamı ve babamı arayıp artık kendi başımın çaresine bakacağımı söyledim. İkisi de Countess’la ilgili yaptıklarımı hâlâ aşamamıştı. Ama onlara söylemek yapılacak en doğru şey gibi geldi.

İkisi de bana şans dilemedi. Bana bir hata yaptığımı söylemeye de çalışmadılar. Dürüst olmak gerekirse, umurlarında bile olmadı. İkisinin de doğum günüm olduğunu hatırlamadığından bahsetmiyorum bile. *Çok şükür. Çıkarken kapının kışına çarpmasına izin verme.*

O gecenin ilerleyen saatlerinde Sophia’yı görmeye gittim ve

özgür olmayı tam istediğim gibi kutladım – kadınımla iyi bir kavga ederek. Her şey olup bitene kadar *hiçbir* planımdan ona bahsetmediğim için biraz içerlemişti. Ona tek bir kelime etmeden yıkık bir otel satın almıştım ve ailemden kendimi aforoz etmiştim.

Bugüne kadar, ona neden söylemediğimden tam olarak emin değildim. Belki beni vazgeçirmeye çalışacağından korkmuştum ya da belki de bu tek başıma yapmam gereken bir şeydi. Her iki durumda da karanlıkta bırakılmaktan mutlu değildi. Gerçi üçüncü orgazma ulaştığında ve onu çözdüğümde beni affetmişti.

“Peki seni buraya getiren nedir, Louis?” diye sordum. “Countess’ta bu gece için her şey hazır mı?”

“Her şey mükemmel. Bakım ekibi, Sophia dün havaalanına gitmek için ayrıldığı andan itibaren çalışmaya başladı. Bu gece siz gelene kadar her şey hazırlanmış olacak.”

“Harika. Teşekkürler.”

Louis’in elinde küçük, kahverengi bir kesekâğıdı vardı. Bana uzattı. “Bunu sevebileceğini düşündüm. Depodan çıkardığımız kutulardan birinde buldum.”

Kaşlarımı çattım. “Nedir bu?”

“1961’de Grace’e verdiğim bir Noel hediyesi. Tamamen unutmuşum. Şuna bir bak. Bu geceki etkinlik için oldukça uygun olabileceğini düşündüm.”

Kesekâğıdının içinde eski gazetelere sarılmış bir cam süs vardı. İlk başta önemini anlamadım ama arkasını çevirdiğimde diğer tarafındaki yazıyı görünce yukarı baktım. “Siktir.”

Louis gülümsedi. “Hayat dev bir döngü, değil mi? Bazen sona ulaştığımızı ve döngüyü sonlandırdığımızı düşünürüz ancak başlangıca geri döndüğümüzü tam o zaman fark ederiz. Bu akşam için iyi şanslar, evlat.”

Sophia

WESTON'IN BENİ ARAYAN gözlerinin kalabalığı taradığını havaalanının yürüyen merdiveninden gülümseyerek izledim. Çoğunlukla ortamdaki en uzun kişi olmasa bile ortalamanın üstündeydi. Onda çok çekici bir şey vardı. Elbette uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı – bunu söylemeye gerek bile yoktu. Ama onu farklı kılan bu değildi. Kendini taşıyış şekliydi – bacakları genişçe açılmıştı, çenesi yukarıdaydı, dudaklarında yer etmekle tehdit eden o ukala sırtış gözlerindeki yaramaz pırıltıyla eşlemişti. Elinde bir demet çiçekle bagaj bölümünde duruyordu ve civardaki birkaç kadının kalplerinin o an pır pır ettiğine emindim.

Yolun yarısında beni gördü ve yüzündeki tehditkâr sırtış tam bir gülümsemeye dönüştü. Bir buçuk yıldan fazla bir süredir birlikteydik ve büyük bir adım atıp birlikte yaşamaya başlayalı neredeyse bir yıl olmuştu, yine de seksi gülümsemesi hâlâ külotumu eritebiliyordu. Gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan geliş alanından geçip yürüyen merdivene doğru yürüdü.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum inerken gülümseyerek.

Weston bavulumu aldı, kolunu belime dolayıp beni kendisine doğru çekti. “Seni görmek için sabırsızlanıyordum.”

Daha dün sabah büyükbabamı ziyarete gitmiş olmama rağmen sanki bir aydır görüşmüyormuşuz gibi beni öptü. “Pekâlâ, bu hoş bir sürpriz oldu. Beni aldığın için teşekkür ederim.”

Havaalanının dışında ceketimin önünü kapattım. “Artık kesinlikle Florida’da değilim.”

“Evet. Yarın kar yağması bekleniyor.”

“Ooo. Bunu çok isterim. Umarım Noel’e kadar kalır, böylece o zaman her yer bembeyaz olur.”

"Tatlım, yarın kar yağarsa ve iki hafta sonra hâlâ kalkmadıysa, kirli, gri bir Noel olacak demektir."

"Scrooge' olduğun için hayalimi mahvetme," dedim somurtarak.

"Ben Scrooge değilim."

"Ah, iyi. Öyleyse nihayet bu hafta sonu daireyi dekore edebilir miyiz?"

"Evet, tabii."

Tatillerin Weston için yılın en zor dönemleri olduğunu biliyordum çünkü süslemeler ona Caroline'ı hatırlatıyordu. Ama geçen yıl yaptığımızdan daha fazlasını yapmak istedim ki bu hâliyle bile çok fazla değildi.

Şehre girerken, Weston'a yolculuğumla ilgili tüm detayları anlattım. O da bana yeni yıldan hemen sonra açılacak olan Otel Caroline hakkında güncel bilgileri verdi. İyi bir ruh hâlinde olduğunu gördüğüm için, konuşmak istediğim başka bir konuyu açayım diye düşündüm.

"İı... büyükannem gelecek ay seksen yaşında olacak. Büyükbabam onun için Florida'da sürpriz bir parti hazırlıyor."

Weston bana baktı. "Ah, öyle mi? Güzel."

"Belki partiye birlikte gidebiliriz diye düşündüm."

"Birlikte mi?"

"Evet, birlikte."

"Benden Sterlinglerle dolu bir partiye gelmemi istiyorsun."

"Evet, öyle," dedim başımla onaylayarak.

"Büyükbaban buna ne der acaba?"

"Ona bahsetmiştim. O... alışıyor." Bu doğrudu. Yani kısım. En azından bu sefer, birlikte yaşadığım adamı tanıması gerektiğinden bahsettiğimde, *cesedini çiğnemem* gerektiğini söylememişti. Aşama kaydediyordu bence.

Weston parmaklarını direksiyona vurdu. "Sen istiyorsan gelirim."

* Charles Dickens'ın romanı *Bir Noel Şarkısı*'nın Noel'den nefret eden, soğuk kalpli ana karakteri -ç1

Gözlerim kocaman açıldı. "Gelir misin?"

"Bu senin için önemli, öyle değil mi?"

"Evet. Büyükbabamın seni tanıdığı zaman seveceğini biliyorum."

Weston başını iki yana salladı. "Neden şimdilik sadece orada olmama tahammül etmelerini hedeflemiyoruz, böylece hayal kırıklığına uğramazsın, bebeğim."

"Tamam," dedim gülümseyerek.

Tünelden geçtikten sonra Weston sola değil sağa döndü. "Eve gitmiyor muyuz?"

"Countess'a uğramam lazım."

"Ne için?"

"İl... Oraya kazara bir paket sipariş etmişim. Senin Prime hesabından sipariş vermiştim ve kullandığın son adres orasıymış, fark etmemişim."

Esnedim. "Yorgunum. Bu kadar önemli mi? Yarın işten sonra eve getirebilirim."

"Evet. Önemli."

"Ne peki?"

Bir dakika sessiz kaldı. "Seni ilgilendirmez. Neyse ne."

Sırıttım. "Benim Noel hediyem, değil mi?"

Countess'ın bulunduğu bloktan aşağı indik ve Weston arabayı paralel park etti. Emniyet kemerini çözdü ve dışarı çıkmaya davrandı.

"Ben burada beklerim," dedim.

"Hayır."

"Ne demek hayır? Niye burada bekleyemiyorum?"

Weston elini saçlarından geçirdi. "Çünkü paket ofisinde ve anahtarı bende yok."

Yere koyduğum çantama uzandım. "Ah. Sana anahtarlarımı vereyim."

Weston homurdandı. "Sadece benimle gel."

"Ama yorgunum."

"Bir dakikadan fazla sürmez."

Homurdandım. "Tamam ama bazen sinir bozucu oluyorsun. Biliyorsun değil mi?"

Arabadan inerken söylense de kapımı açmak için benim tarafıma geldi. Bana yardım etmek için elimi tuttuğunda avucunun terli olduğunu fark ettim.

"Arabanın direksiyonun ısıtmalı olduğunu düşünmemiştim."

"Değil zaten."

"Öyleyse ellerin neden bu kadar terlemiş?"

Weston yüzünü ekşitti ve yürümeye başlamanın için beni çekti. Countess'ın girişinde kapı görevlisini atlatıp benim için kapıyı açtı. Ruh hâli mutludan huysuza çok hızlı bir şekilde geçiş yapmıştı.

İçeriye doğru dört beş adım yürüdükten hemen sonra durdum. Kafa karışıklığıyla birkaç kez gözlerimi kırptırdım. "Ne... Bu nedir?"

"Neye benziyor?"

"Gördüğüm en büyük Noel ağacına benziyor."

Weston beni daha da yaklaştırdı. Muazzam bir köknarının birkaç metre ötesinde durduk ve ben yukarı baktım. İkinci kata çıkan iki kavisli merdivenin arasına yerleştirilmişti ve yukarı doğru göz alabildiğince yükseliyordu. İkinci katta neredeyse tavanla buluşmuştu. On metre yüksekliğinde olmalıydı ve tüm lobinin Noel ruhuyla dolmasını sağlamıştı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Bayıldım. Kocaman!"

Weston göz kırptı ve bana doğru eğildi. "Bunu daha önce de duymuştum."

Güldüm. "Cidden, bunu yaptığina inanamıyorum."

Bakım şefi Len yanımıza geldi. Bir elinde uzatma kablosu, diğerinde bir şeyin fişi vardı. Weston'a baktı. "Hazır mısın?"

Weston başını salladı. "Hiç olmadığım kadar."

Len kabloyu fişe taktı ve tüm ağaç beyaz ışıklarla aydınlandı. Üzerine kaç bin ışığın asıldığını tahmin bile edemedim. Birkaç saniye sonra ağaç yanıp sönmeye başladı. Kesinlikle büyü-

l  görünüyordu. Ve tüm bunlardan o kadar büyülenmiştim ki Weston'ın hareket ettiğini fark etmedim. Ama fark ettiğimde, dünya durmuş gibi ydi.

Önümde tek dizinin üzerine   ken adam dışında her şey solum gitmişti.

Ellerimle ağzımı kapattım ve gözlerim hemen solummaya başladı. "Aman Tanrım, Weston! Bir de arabadan inmek istemiştim!"

Kıkırdadı. "Böyle yapmanı tabii planlamamıştım ama sen de bize çok uygun olmadı mı? Bunu yapmadan önce tabii ki tartışmamız gerekiyordu. Her şey güllük gülistanlık olsaydı biz, biz olmazdık."

Başımı iki yana salladım. "Haklısın. Olmazdık."

Weston derin bir nefes aldı ve göğsünün inip kalkışını izledim. Elimi tuttu ve sonunda avuçlarının neden terlediğini anladım. Hâlâ  yleydiler. Ukala adamım *gergindi*. Diğer elimi göğsüme götürdüm ve hızla çarpan kalbimin üstüne koydum. *Heyecanlı olan sadece o değildi.*

Weston boğazını temizledi. "Sophia Rose Sterling, seninle tanışmadan önce hiçbir amacım yoktu. Hayatıma girdikten sonra, yıllardır kayıp olmamın sebebinin beni henüz bulamamış olman olduğunu anlamam uzun sürmedi. Hayattaki amacım seni sevmek. Derinlerde bir yerde, bu yere adım attığımız ilk günden beri bunu biliyordum. Ama mantıklı gelmiyordu. Aşkın mantıklı olmak zorunda olmadığını anlamam biraz zaman aldı; sadece bizi mutlu etmesi yeterliydi. Ve sen beni hiç olmadığım kadar mutlu ediyorsun, Soph. Sırf barışmak için hayatımın geri kalanını seninle kavga ederek geçirmek istiyorum. Ve hayatımın geri kalanının bugün başlamasını istiyorum. Öyleyse, benimle evlenme şerefini bana lütfeder misin çünkü *dünyada senden başka bir eř istemem.*"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Nedenini bilmiyorum ama dizlerimin üzerine çöküp alnımı alnına bastırdım. "Sonunda Shakespeare'den doğru alıntı yaptığına göre nasıl hayır diyebilirim ki? Evet! Evet! Seninle evlenirim."

Weston en muhteşem, yastık kesim pırlantayı parmağıma geçirdi. Tepemizdeki ağacı aydınlatan binlerce ışık, yüzüğün ışıltısına kıyasla sönük kaldı.

Weston kendi tarzında boynuma uzandı, sertçe sıktı ve dudaklarımı onunkilere bastırdı. "İyi. Şimdi kapa çeneni ve dudaklarını bana bırak."

Beni lobinin ortasında, büyük Noel ağacının önünde uzun ve sert bir şekilde öptü. Sonunda nefes almak için durduğumuzda insanların alkışladığını duydum. Bizi alkışladıklarını anlamam birkaç saniye sürdü. İnsanlar evlenme teklifini izliyordu. Etrafıma bakınırken gözlerim odaklandı.

Aman Tanrım! Bay Thorne burada.

Ve... O... Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. "O şey mi?.."

Weston gülümsedi. "Scarlett. Evet, o. Dün gece evlenme teklifime izin istemek için onu uçakla getirdim. Babanla pek şansım olmayacağını düşündüm ve sen de arkadaşının fikrine daha çok değer veriyorsun."

Hâlâ yerde diz çöküyorduk, bu yüzden Weston kalkmama yardım etti. Scarlett ve Bay Thorne'a ek olarak tüm çalışanlar da bizi de tebrik ettiler.

Hâlâ inanamayarak Weston'a baktım. "Tüm bunları yaptığına inanamıyorum. Bu lobide en son bir ağaç bulunduğu zamanla ilgili anlattığım hikâyeyi hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi. "Üçü birlikte büyük bir ağacı süslerdi, tam burada. Grace her zaman büyükbabalarımızın bir gün geri geleceğini ve hepsinin arkadaş olup bunu tekrar yapabileceklerini umuyordu. Bu asla olmadı, bu yüzden buraya hiç başka bir ağaç kurulmadı. Bu yüzden bunu yaptım. Dedelerimiz bir araya gelmeyecek kadar inatçı ama bence Grace Copeland, Sterlingler ve Lockwoodların sonunda yeniden arkadaş olmalarına sevinirdi."

Gülümsedim. "Sevinirdi. Bundan eminim."

Weston elini ceketinin cebine attı. "Ah, az daha unutuyordum. Sana güzel görünsün diye ışıkları astırdım ama ağacı birlikte süsleyeceğiz. Tıpkı eskiden onların yaptığı gibi. Ağacın ar-

kasına saklanmış birkaç düzine süs kasası var. Ama asman için ilki bende.”

“Öyle mi?”

Bir tomar gazeteye sarılmış camdan bir top çıkarıp bana verdi.

“Louis, Grace’e bir yılbaşında bunu hediye etmiş. Dün depo-da bulmuş. Sana bu ağacın önünde evlenme teklif etmenin doğru karar olduğuna dair en ufak bir şüphem olsaydı bile, bu süsü gördükten sonra hepsi kaybolurdu.”

Günümüzde hâlâ birçok süs eşyasına yapıldığı gibi, kişiselleştirilmiş olan Noel süsüne baktım. Gümüşe boyanmış, el ele tutuşan üç insan figürü vardı, uçlardaki ikisi ortadakinden biraz daha uzundu ve altına isimler yazılmıştı.

Sterling—Copeland—Lockwood
Sonsuza Kadar

“Bu biziz, ortamızda bizi bir araya getiren Grace Copeland’le beraber, Soph.”

“Aman Tanrım! Haklısın!”

Weston eğildi ve dudaklarını benimkilere bastırdı. “Elbette öyleyim. Ben her zaman haklıyım.”

Süsü ağaca astım ve kollarımı boynuna doladım. “Biliyorsun. Seçtiğin yüzüğü beğenmedim ve bence teklifinde biraz daha yaratıcı olabilirdin. Ah ve ağaç... oldukça ezik.”

Weston’ın gözleri büyüdü. “Umarım şaka yapıyorsundur.”

“Yapmıyorum.” Sırtmamı saklamaya çalıştım ama başaramadım. “Belki de daha sonra eve döndüğümüzde bunun için kavga etmeliyiz.”

Nişanlımın gözleri karardı. “Neden o kadar bekleyelim? Beş dakika sonra benimle çamaşır odasında buluş...”

TEŞEKKÜRLER

Size – *Okurlara*. Okuyarak kaçırdığınız dünyanın bir parçası olma-
ma izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Son zamanlarda hayat
altüst olmuş gibi görünüyor ve kısa bir süreliğine de olsa sizi
bunlardan uzaklaştırabildiğim için minnettarım. Umarım Wes-
ton ve Sophia’nın nefretten aşka dönüşen hikâyesini beğenmişsi-
nizdir ve bir dahaki sefere kiminle tanışabileceğinizi görmek için
tekrar geri gelirsiniz!

Penelope’ye – Son birkaç yıl büyük, çılgın bir maceraydı ve
bunları birlikte geçirmeyi tercih edeceğim başka hiç kimse yok.

Cheri’ye – Her zaman yanımda olduğun ve yaşımı sır olarak
sakladığın için teşekkür ederim. ;) Kitaplar bizi bir araya getirdi
ama dostluğumuz sonsuza dek sürecek.

Julie’ye – Arkadaşlığın ve bilgeliğin için teşekkür ederim.

Luna’ya – Bir yılda çok fazla değişiklik oldu ve her bir parça-
sını izlemekten zevk aldım. Arkadaşlığın için teşekkür ederim.

Muhteşem Facebook okur grubum Vi’s Violets’a – Kitaplar
hakkında konuşmayı seven 17.000 akıllı kadın mı? Daha büyük
bir hediye olamaz. Bu çılgın yolculuğun bir parçası olduğunuz
için teşekkür ederim.

Sommer’a – Bu benim favorim. Bunu daha önce söylediğimi
biliyorum. Ama bu sefer gerçekten... Ta ki bir dahaki sefere ken-
dini aşana kadar! Yine harika bir kapak için teşekkürler.

Menajerim ve arkadaşım Kimberly Brower’a – Her zaman
yanımda olduğun için teşekkürler. Her yıl eşsiz fırsatlar getiri-
yorsun. Sırada ne hayal ettiğini görmek için sabırsızlanıyorum!

Jessica, Elaine ve Julie'ye – Tüm pürüzleri düzelterek beni parlatığınız için teşekkür ederim!

Eda'ya – Tüm yardımların ve geri bildirimlerin için teşekkür ederim!

Tüm blog yazarlarına – Başkalarına bana bir şans tanımaları konusunda ilham verdiğiniz için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, onlar olmazdı.

Sevgiler

Vi

100-1000

Sophia Sterling ve Weston Lockwood arasındaki rekabet onlar doğmadan çok öncesine dayanıyordu. Büyükbabaları gençliklerinde yakın dost ve iş ortaklarıyken, paylaşamadıkları bir kadının aşkı uğruna tüm gemileri yakmışlardı.

Bu savaştan galip çıkamayınca da kendi otel imparatorluklarını kurmuş ve ezeli rakipler hâline gelmişlerdi. Esas kadın Grace Copeland ise ilk göz ağrıları olan otele prestij katmakla meşguldü.

Sterlingler ile Lockwoodlar arasındaki çekişme sonraki nesillere aktarılmış ve aradan geçen altmış yılda biraz olsun azalmamıştı. Ta ki Grace oteli iki düşman aileye miras bırakana kadar.

Normalde Sophia, Weston'dan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışırdı. Fakat içine düştükleri bu yeni durumda, nefret etmeye yazgılı olduğu adamlar aynı otelde kapana kısılmıştı ve birbirlerini gırtlaklayacak hâle gelmeleri uzun sürmeyecekti.

Ancak ikisinin de bildiği üzere her kavgaları tek bir şekilde sonlanıyordu: Yatakta. Bu artık sadece bir hisse savaşı değil, geçmişin rövanşıydı.

Ateş ve buzun savaşından hangisi sağ çıkacaktı?

• • •

"Favoriler rafımın başköşesine yerleşti bile." —*TJ Loves to Read*

"Düşmanlıktan aşka dönen bu hikâyeyi okuduktan sonra soğuk bir duşa ihtiyacınız olacak." —*Miss Petite Brunette Book Blog*

"Yazarın en sevdiğim kitabı oldu. Her kelimesine bayıldım. Yüzümde şapşal bir sırıtişla okudum." —*Kitty Kat's Crazy About Books*

akirakitap

Çeviren: Neslin Gizem Efeoğlu

www.yabanciyyayinlari.com

YABANCI

9 786257 550727

Yabancı Yayınları